

ÁD

**ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA**

1/2011

*„Svět žije ze lži, přestože je tomu už dvacet století,
co přišla pravda mezi lidi. Je třeba říkat pravdu!
A to je úkolem nás, dětí Božích.“*

Sv. Josemaría Escrivá de Balaguer

Vydává Řád

P. ing. Karel Dachovský, šéfredaktor
Sarajevská 13
120 00 PRAHA 2

ISSN 1802-3177

Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 17216

Telefon nakladatelství Řád: 728 250 679

Číslo účtu nakladatelství Řád: 80367389/0800

Uvodem

Milí přátelé,
předkládám Vám nové číslo *Řádu*. V současné Církvi ve většině evropských zemí zneklidňuje nedostatek kněží. Podle mého názoru jde o projev krize. Mladí muži propadli hédonismu a nechtějí něco obětovat pro blaho Církve. Chybí také vhodná katecheze pro mladé. Jak získat mladé muže pro kněžství, když jsou mnozí katecheti přesvědčeni, že celibát kněží „padne“? Odstranění celibátu by krizi ještě prohloubilo. Celibát kněží je vzácná květinka, kterou je třeba ochraňovat. Tak to vidí i papež. Nedostatek kněží a nedostatek mší svatých se řeší náhradními bohoslužbami slova. Jinak to jistě nejde. Bohoslužby slova určitě mají velkou hodnotu, ale nemají takové postavení a význam jako mše svatá. Bohoslužby slova vedou jáhni nebo laici. Nepochopitelné však je, že někteří faráři dávají přednost bohoslužbám slova před mší svatou, kterou nabízí celebrovat méně vytížený kněz. Právě vyšla kniha rozhovorů německého novináře Petera Seewalda *Světlo světa. Papež, Církev a znamení času*. Kniha uvádí papežův postoj, kdy vidí nebezpečí, že mše svatá se bude zaměňovat za bohoslužbu slova.

Krize nemůže trvat do nekonečna. Tuším, že jsme ve fázi, kdy se začnou masivně objevovat noví svatí: Františci z Assisi, Dominikové a Ignácové. Někde už raší výhonky obrodného hnutí.

Ještě jsme se nevypořádali s minulostí. Katolické pohledy na husitskou revoluci se téměř nevyskytují. Husité umučili sto tisíc českých katolíků, včetně pěti tisíců kněží, řeholníků a řeholnic. Bilance srovnatelná se španělskou občanskou válkou. Španělé už mají tisíc blahoslavených mučedníků, my nic, na naše oběti se kašle. Totéž platí o našich mučednících z komunistické éry. Slováci už mají pět blahoslavených mučedníků z doby 1948-89.

Pozitivní zprávou je, že se čeká blahořečení čtrnácti františkánů (P. Bedřicha Bachsteina a druhů) umučených lůzou v klášteře františkánů v Praze po vpádu pasovských válečníků do Prahy v roce 1611. Blahořečení by se mohlo slavit v říjnu nebo listopadu 2011 nebo na jaře 2012.

O husitech se nemluví kvůli ekumenismu. Samotná idea ekumenismu není špatná, pokud se tím rozumí slušnost ve vztahu mezi církvemi, popřípadě spolupráce na poli charity či boje za odvrácení metly interrupcí. Jinou stranou mince je zdecimování katolických dogmat a některé pochybné postupy v pastoraci. Vatikánský dokument *Dominus Iesus* platí, ať se to líbí nebo

nelíbí. Katolická církev je jediná pravá, jak to zjistil původně anglikán blahoslavený John Henry Newman. Ostatní církve nejsou na stejné úrovni a má být zájmem Katolické církve přetáhnout všechny na svou stranu. To se děje ve vztahu k anglikánům, i když to jde překvapivě pomalu.

Většina pravoslavných o ekumenismus nestojí.

Kardinál Koch – nový prezident Papežské rady pro podporu křesťanské jednoty (PCPCU) – obvinil protestanty z porušení původního cíle ekumenismu. Propadli relativistickému postoji v eklesiologii založeném na sdílené jednotě mezi jednotlivými církvemi, a tak opustili cíl ryzí jednoty. Je to postmoderní mentalita charakterizovaná pluralistickými a relativistickými tendencemi. Tato mentalita je nejenom u protestantů, ale i u mnohých katolíků. Protestanté opustili cíl ekumenismu jako viditelné jednoty a nahradili ho vzájemným uznáním jednotlivých církví. Církve vzešlé z reformace jsou poznamenány církevní fragmentací a přijaly církevní pluralismus. Vidí cíl ekumenismu jako smířenou různost mnoha církví, nikoliv vytvoření viditelné jednoty. Tento protestantský pluralismus neuznává postoj, že pravá Církev Ježíše Krista spočívá v Katolické Církvi, jinými slovy je už existující realitou. Ve svém osmnáctistránkovém pojednání při plenárním zasedání PCPCU se kardinál nezmínil o anglikánech. Ale při tiskové konferenci řekl, že ženatí anglikánští biskupové toužící po přestupu ke katolíkům nebudou nepřekonatelnou překážkou. Nicméně Církev nemá ještě zkušenosti s ženatými biskupy. Přestup některých anglikánů ke katolíkům není problémem v dialogu Církve s anglikány.

Ted' už zase má úvaha: „Nepochopitelně narážejí někteří mariánští kněží, mezi něž se počítám i já. Dochází k nepochopení snah o nové dogma o Panně Marii – Spoluvykupitelce. Panna Maria má v lidstvu zvláštní místo. Je bez poskvrny hříchu dědičného i ostatního faktického. Je zvláštní a příznačné, že někdo tak svatý prožil svůj život na zemi takřka bez povšimnutí současníků. Je velmi blízká svému Synu. Jistě má velkou účast na Vykoupení. Neznalí teologie soudí, že by ji to mohlo zbožštit, a tak by nebyla Svatá Trojice, ale svatá čtveřice. Tak bláznivý článek už jsem četl, naštěstí nebyl zveřejněn.“

Podle důvěryhodného zdroje se na Ministerstvu kultury projednává otázka majetkového vyrovnání státu s Církví. Původně se odsouhlasilo osmdesát miliard korun náhrady, nyní už je to čtyřicet miliard rozvržených ke splácení příštích padesát let. Podle mého názoru je nesprávné, aby se z ukradeného

majetku Církvi dalo určité procento nekatolickým církvím. A vůbec se nemyslí na to, co bude za padesát let. Za padesát let bude církev zcela ožebračena. Modleme se, aby biskupové byli pevní a jednotní.

V Katolickém týdeníku byl v prosinci 2010 rozhovor s devadesátiletým knězem. Popisuje své věznění v padesátých letech. Už se tam vůbec nemluví, že tento kněz kolaboroval v prokomunistické organizaci kněží *Pacem in terris* v sedmdesátých a osmdesátých letech. Z vůle StB se stal vikářem okresů Liberec a Jablonec. Je vidět, že někteří lidé se snaží prodat za každého režimu. Jsou jiní, po nichž se šlape za každého režimu.

Právě jsem vydal brožuru *Životopis svatého Aloise*. Alois má svátek 21. června. Dříve to byly velkolepé církevní oslavy. Bud'me rádi, že je to teď v liturgickém kalendáři památka. 21. červen přináší v některých zemích bílé lilie – symbol sexuální čistoty a panictví, což některé lidi irituje. Předpokládám, že po období probíhající apokalypsy nastane lepší klima a k oblibě dojdou opět bílé lilie.

Znovu Vás ujišťuji o své naprosté loajálnosti Svatému Otci.

Zahrnuji Vás, čtenáře *Řádu*, i nemocné do svého každodenního růžence. Žehnám Vám z celého srdce.

P. ing. Karel Dachovský, šéfredaktor

10. 1. 2011

Číslo účtu nakladatelství Řád: 80367389/0800

Sděluji Vám, že jsem duchovním vůdcem skupiny *Mariiny legie*. Legie byla založena v roce 1921 v Dublinu Frankem Duffem. Na každé schůzce legionářů se modlí růženec a Magnificat. Misionářská práce se koná ve skupinách, které jsou ustanoveny ve farnosti – navštěvují se nemocnice a domovy důchodců. Prací legie je její apoštolát, je to hlásání evangelia všem lidem. Legionáři se obracejí zvláště na nemocné, opuštěné apod. Scházíme se každý pátek v 17:30 hodin ve farní místnosti v Jugoslávské ul. 27, Praha 2.

Itálie

Papež 3. října 2010 sloužil mši svatou v hlavním městě Sicílie – Palermu. Mladé nabádal, aby neměli nic společného s mafií, protože organizovaný zločin se neslučuje s katolickou vírou. Sicílie je baštou katolicismu. Papež řekl: „*Nebojte se jít proti zlu.*“ Také chválil kněze Puglisiho, který byl mafií zavražděn v roce 1993 za to, že vybízel k boji proti mafii. Vybídl kněze a řeholníky k jeho následování. Puglisi bude možná blahořečen. Celkem dvě stě tisíc lidí se zúčastnilo této mše svaté.

The Tablet, 9. 10. 2010

Na internetu je video zachycující italského ministerského předsedu Berlusconiho, jak žertuje a uráží Židy a holocaust. Vatikánský deník L'Osservatore Romano odsoudil tyto projevy antisemitismu.

The Tablet, 9. 10. 2010

Papežská rada pro média uspořádala konferenci katolických novinářů. Bylo konstatováno, že v evropských médiích se šíří „Kristofobie“. Křesťané jsou v Evropě diskriminováni. Uvedly to noviny L'Osservatore Romano (vatikánské) a Avvenire (patřící italské biskupské konferenci).

The Tablet, 9. 10. 2010

Srbsko

Byl uveden do úřadu nový pravoslavný patriarcha Irinej (je mu 80 let). Při slavnosti uvedení byl přítomen srbský prezident Tadič, katolický arcibiskup Srbska Hocevar a arcibiskup Koch – předseda Papežské rady pro jednotu křesťanů. Patriarcha Irinej se vyslovil pro to, aby Kosovo opět připadlo Srbsku a litoval statisíců Srbů, kteří museli prchnout z Kosova. Srbové a Albánci spolu žili staletí, proč by tomu nemělo být i nadále?

The Tablet, 9. 10. 2010

Velká Británie

Televize BBC vysílala pořad o sociologickém průzkumu návštěvníků kostela sv. Jana Vianneye v Tottenhamu (severní Londýn). Bylo kontaktováno pět set návštěvníků kostela – polovina je proti celibátu kněží a dvě třetiny pro kněžství žen. Někteří farníci protestovali proti zneužití kostela k pochybným televizním pořadům.

BBC také vysílala diskusi arcibiskupa Nicholse s některými profesory univerzit. Diskuze se zvrhla, když byla profesory urážena Panna Maria („Ježíš prý byl synem římského setníka.“). Arcibiskup zuřil, podle mého názoru by už neměl do BBC vkročit.

The Tablet, 9. 10. 2010

Židovský teolog Dr. Kessler řekl, že nyní je křesťanství v Británii společenskou minoritou. Lidé narození po roce 1982 mají jen chabé povědomí o křesťanství.

The Tablet, 9. 10. 2010

Společné shromáždění katolíků a muslimů ve Westminster Cathedral Hall bylo ohroženo. Zúčastnil se nově zvolený velký mufti muslimů-sunnitů, šejk Mohamed El Sharkaury, který je tak vůdcem v Británii. Je děkanem koleje Al-Azhar v Londýně, která je pobočkou univerzity Al-Azhar v Káhiře (nejstarší univerzita na světě z roku 970). Egypťští duchovní zvolili tohoto velkého muftiho, mnoho britských muslimů však soudí, že je volba neplatná.

The Tablet, 20. 11. 2010

Královna při zahájení generálního synodu anglikánů řekla, že návštěva papeže jim připomněla, že velké náboženské tradice mají schopnost inspirovat k nadšení, loajálnosti a zájmu o veřejné dobro.

The Tablet, 27. 11. 2010

Pokračuje zapojení některých anglikánů do Katolické církve. Týká se to i pěti anglikánských biskupů, kteří budou vysvěceni na katolické kněze. Před

postní dobou 2011 anglikánští duchovní absolvují dvanáctitýdenní kurs pořádaný katolickými semináři. Ve Svatém týdnu budou anglikáni přijati do Katolické církve v rámci nového ordinariátu. Na slavnost Ducha Svatého budou anglikánští duchovní svěceni na katolické kněze.

The Tablet, 27. 11. 2010

Vláda začala násilím vracet do Iráku irácké křesťany hledající útočiště v Británii. Vláda tvrdí, že nyní je v Iráku bezpečno. Není to však pravda, pokračují útoky na katolíky a jejich kostely. Britští biskupové protestují a zastávají se utečenců.

The Tablet, 4. 12. 2010

Biskupové nejsou jednotní ohledně pohledu na státem uznané civilní svazky homosexuálů. Arcibiskup Nichols z Londýna řekl, že nebude mít námitek, když budou učitelé na katolických školách žít v civilním partnerství. To podle něj ještě neznamená sexuální vztah. Řekl, že neprotiřečí civilním svazkům. Není to totéž jako manželství. Něco podobného zastává biskup McMahon. Naproti tomu arcibiskup Longley z Birminghamu řekl, že není příznivcem vývoje ve společnosti ohledně civilních svazků. Je to legální a veřejně uznaný vztah, který se snadno zamění se svátostí manželství. Jasně že nejde o manželství, protože manželství je mezi mužem a ženou. Lidé mohou být zmateni, jakoby šlo o jednu stejnou věc. Pokud jde o ředitele škol, jejich zástupce, katechety, neměli by vstupovat do homosexuálních svazků.

The Tablet, 11. 12. 2010

Organizace *Una voce* vydala dokument o sloužení Tridentských mší svatých. Velmi vstřícní k těmto mším jsou arcibiskup Longley z Birminghamu a dalších osm biskupů. Čtyři arcibiskupové nejsou zmiňováni. Počet Tridentských mší svatých se mírně zvýšil, ale někde se hledí na kněze vyžadující je sloužit s opovržením a jsou vytlačováni.

The Tablet, 11. 12. 2010

Šest biskupů a padesát anglikánských kněží přestoupí v roce 2011 ke katolíkům. Není zcela vyjasněna věc kněžského celibátu. Stávající anglikánští ženatí kněží nebudou muset žít v celibátu, ale je otázkou budoucnost. Biskup McMahon řekl, že ženatí anglikánští laici nebudou v budoucnu u katolíků svěceni na kněze.

Anglikánský biskup Londýna R. Chartres velkoryse nabídl, že se anglikánské kostely budou sdílet s anglikánskými kněžími, kteří přestupují ke katolíkům.

The Tablet, 11. 12. 2010

Lord Nichols Windsor, syn vévody z Kentu a příbuzný královny, řekl, že interrupce je větší hrozbou pro Evropu než Al-Káida a Taliban. Popsal interrupce jako „smrtné zranění v srdci Evropy a jedno z nejzávažnějších zneužití, které společnost s lidskými právy toleruje.

Lord Windsor konvertoval ke katolicismu v roce 2001 spolu se svou matkou. Bylo mu 21 let. V roce 2006 měl svatbu ve Vatikánu.

The Tablet, 25. 12. 2010

Kardinál O'Brien řekl, že v zemi není řádně zaručena svoboda náboženského projevu. Křesťanští politici riskují veřejný výsměch, ztrátu zaměstnání a potíže v kariéře. Řekl to při projevu pro křesťany působící v politice.

The Tablet, 25. 12. 2010

Katedrála ve Walsinghamu je z devátého století a vždy byla poutním místem. Nyní je v rukou anglikánů. Tři místní anglikánské řeholnice včetně představené přestoupí ke katolicismu, což způsobilo šok v komunitě.

Katolíci mají ve Walsinghamu kapli.

The Tablet, 25. 12. 2010

Arcidiecéze Liverpool je v tíživé situaci. Příštích pět let odejde hodně kněží do důchodu ve svých 75 letech. Počet kněží v pastorači klesne ze 170 na 100. Budou sloužit 189 farnostem. Arcidiecéze měla v roce 2010 jediného

novokněze a devět seminaristů. Za posledních deset let bylo zrušeno 18 farností. Počet účastníků nedělních mší svatých klesl z 262 000 v roce 1960 na 88 000 v roce 1998 a 59 000 nyní. Tento pokles je částečně způsoben poklesem počtu obyvatel města Liverpool.

Finanční situace arcidiecéze se trochu zhoršuje. Má na to vliv investice 4,7 milionů liber do islandské banky Kaupthing Singer and Friedlander.

The Tablet, 6. 11. 2010

Vatikán

Biskupský synod o Středním východě vypracoval desetistránkové poselství lidem žijícím v tomto regionu. Melchitský biskup Bustros z USA to komentoval, že biblické narážky jako je „zaslíbená země“ nemohou ospravedlnit návrat Židů do Izraele a vytlačení Palestinců. Prý se Židé nemohou nazývat „vyvoleným národem“, protože s příchodem Krista se všichni stali vyvoleným lidem.

Vatikánský mluvčí P. T. Lombardi S. J. řekl, že vyjádření biskupa Bustrose je jeho soukromým názorem. Ministr zahraničí Izraele vyzval Vatikán, aby se distancoval od komentářů namířených proti Židům a Izraeli. Velvyslanec Izraele ve Vatikánu Mordechai Lewy odsoudil nejen komentáře, ale i slova v závěrečném prohlášení synodu. Řekl, že vláda Izraele neužívá bibli ke stanovení politických hranic. Rabín Rosen, který byl jediným Židem, který promluvil na synodu, řekl, že je škoda, že biskupové nemluvili v závěrečném dokumentu o muslimské netoleranci a extremismu, ale vyzdvihli jen izraelsko-palestinský konflikt.

Papež přímo nevstoupil do kontroverzních témat, ale vyzval k míru ve Svaté zemi.

Na synodu se hodně hovořilo o emigraci katolíků ze Svaté země. Má se zřídit komise ke zkoumání tohoto jevu. Také se má zřídit komise ke zlepšení spolupráce hierarchů v tomto regionu (Blízký Východ). Má se zlepšit dialog s muslimy, aby se vytvořila nová společnost bez fanatismu a extremismu. Také byl odmítnut antisemitismus a antijudaismus.

Další biskupský synod bude v roce 2012 o nové evangelizaci.

The Tablet, 30. 10. 2010

Američané Bergeron a McDaidová chtěli shromáždit stovky obětí sexuálního zneužívání ze dvanácti států na Svatopetrském náměstí. Měl to být tzv. Den reformy. Podsekretář Papežské rady pro komunikace A. Scelzo se vyjádřil, že Vatikán nedá souhlas, aby na území Vatikánu média filmovala tuto událost.

The Tablet, 30. 10. 2010

Papež jmenoval 24 nových kardinálů. Při jejich přijetí jim řekl, že se jim nemá sloužit, ale naopak oni mají sloužit. Mají odmítnout „logiku moci“, která vládne tomuto světu.

The Tablet, 27. 11. 2010

Papež má v září 2011 navštívit Německo – Berlín, Freiburg a Erfurt.

The Tablet, 27. 11. 2010

Papež ve dvacetiminutovém projevu při zahájení synodu o Blízkém Východě prohlásil, že největšími hrozbami dnešnímu světu jsou anonymní kapitál, terorismus a obchod s drogami. Anonymní kapitál zotročuje člověka, mučí jej a dokonce zabíjí. Je to destruktivní síla. Teroristické ideologie někdy jednají ve jménu boha, ale toto není Bůh. Jsou to falešná božstva, která je třeba odhalit. Falešným božstvem je i způsob života dnes, ke kterému se nutí – manželství už nezavazuje.

The Tablet, 4. 12. 2010

V adventu 2011 vyjde nový římský misál v angličtině. Jde o lepší překlad věrnější latinské předloze.

The Wanderer, 9. 8. 2010

Proslýchá se, že další salesián dostane významnou funkci ve Vatikánu. Státní sekretář a pravá ruka papeže, salesián kardinál Bertone, by to uvítal. Jde o funkci prefekta Kongregace pro instituty zasvěceného života a společností apoštolského života. Jde o kardinála Óscara Rodrígueza Maradiagu. Je mu

68 let a někteří ho označují za budoucího papeže podobného Janu Pavlu II. Jiní o tom pochybují kvůli jeho mlčení o zneužívání dětí některými kněžími a jeho kritice podle něj židovskými kruhy řízenými médii. Také podporoval státní převrat ve své zemi Hondurasu.

The Tablet, 11. 12. 2010

Argentina

Arcibiskup Aguer v televizi ostře napadl Organizaci spojených národů (OSN), že konspiruje a podporuje antikoncepci, interrupce a feministickou ideologii. OSN jde proti přirozenému právu. Konspirace OSN je vedena z center politické moci podporovaných finančními institucemi. Jde o nový kolonialismus, o nový imperialismus. Je to namířeno proti chudým. Antikřesťanský postoj pronikl i do argentinské legislativy. Arcibiskupovi je 67 let.

The Tablet, 30. 10. 2010

Polsko

Kněz Zawadzki, rektor svatyně Božího milosrdenství ve Świebodzině, staví nejvyšší sochu Krista na světě. Má 53 metrů, váží 440 tun a bude vidět ve vzdálenosti 16 kilometrů. Je o 13 metrů vyšší než socha Krista v Rio de Janeiro.

The Tablet, 30. 10. 2010

Kardinál Nyce odsoudil oplodňování in vitro („ze zkumavky“). Ničí se při něm embrya, což připomíná nacistické jednání – eugeniku, kterou se prováděla selekce národa. Poslanci, kteří budou hlasovat pro povolení této metody, upadnou do exkomunikace.

The Tablet, 30. 10. 2010

USA

Za 50 let se některé věci v Církvi změnily. Evangelikálové hlásali: „My kážeme bibli, politiku dělají katolíci.“ Dnes se v Latinské Americe hodně lidí stalo evangelikály. Jak je to s Církví v USA dnes? Sociologické průzkumy ukázaly, že mladí katolíci jsou z 54 % Hispánci, 39 % jsou bílí nehispanci. Pokud jde o staré lidi – 76 % jsou bílí nehispanci, 15 % jsou Hispánci.

Během patnácti let většina zdejší Církve budou Hispánci. Pokud dalších padesát milionů Hispánců pobývajících v zemi (někdy načerno) dostanou americké občanství, jak si to přejí biskupové, Církev vzroste o třicet milionů Hispánců – katolíků.

The Wanderer, 7. 10. 2010

Biskup R. Vasa z Oregonu řekl, že biskupa v diecézi nemůže omezovat dokument národní biskupské konference. Takové dokumenty nejsou normou, pokud je nepřijme biskup v diecézi. Někteří biskupové zakazovali Eucharistii politikům, kteří jsou pro interrupce – v této věci je dokument Biskupské konference zmatený a zavádějící. Někteří to nazývají soucitem, ale nelze mít kompromis ke zlu. Biskup Martino ze Scrantonu byl nucen obhajovat svou autoritu, když liberální skupina použila text Biskupské konference, podle kterého by katolíci směli volit politika, který je pro interrupce. V této věci se dostali do rozporu s Biskupskou konferencí USA arcibiskup Burke ze St. Louis a biskupové Tobin, Olmsted a Bruskewitz.

Vasa řekl, že Biskupská konference je potřebná ke komunikaci, úsilí o liturgické překlady a pomoc při živelných katastrofách. Nesmí však nahrazovat biskupy, dokonce v jejich diecézích. Jsou zbytečné komise, které by regulovaly biskupy. Dokumenty jednotlivých biskupů jsou mnohdy těch statečnějších a nemohou se označovat za krutá. Jemné výzvy mají také své místo, ale když nedochází k nápravě, reformě nebo obrácení, výtky jsou v pořádku. Musí se někdy odporovat mocnostem světa při obraně stáda. Bázeň, že se urazí disident ve stádu, je neúspěchem v hlásání pravdy.

The Wanderer, 7. 10. 2010

Biskup T. Doran napsal do novin *The Observer*: „V naší upadající, morálně relativistické společnosti jsou lidé, kteří si myslí, že zabíjení

nenarozených nemá žádné důsledky.“ Nebezpečí nehrozí jen obětem – embryím, ale těm, kteří to provádějí, a společnosti, která to dovoluje. Interrupční kliniky jsou „zlaté doly“ pro své zaměstnance. Vyvražďování mladé generace bude znamenat, že v budoucnu bude málo lidí schopných platit daně. Nejvyšší soud v roce 1973 uzákonil interrupce a popřel křesťanství. Dokonce ani nacistický režim nebyl tak nebezpečný pro nenarozené, řekl biskup Doran.

V městě biskupa Dorana, Rockfordu, je interrupční klinika, obránci života u ní zaparkovali ultrazvukový přístroj přístupný těhotným. Nyní policie ultrazvukový přístroj odtáhla pryč.

The Wanderer, 7. 10. 2010

Prezidentka Judie Brownová z American Life League požádala vatikánského tiskového mluvčího, aby propustil šéfredaktora vatikánského deníku L'Osservatore Romano, protože označil za katolíka postavičku z kresleného filmu Homera Simpsona, čímž Církev zesměšnil.

Brownová je také členkou Papežské rady pro život. Světová média se hodně zmiňovala o Simpsonovi, ale zanedbávala svatořečení a synod biskupů o Středním Východě.

The Wanderer, 28. 10. 2010

V celých USA je jen šest exorcistů. Protože je zvýšený zájem o exorcisty, uspořádala Biskupská konference dvoudenní konferenci s touto tematikou. Konference se zúčastnilo 56 biskupů a 66 kněží. Mělo by se docílit, aby každá diecéze měla svého exorcistu.

The Tablet, 20. 11. 2010

Kandidátka na viceprezidentku před minulými volbami Sarah Palinová kritizovala Kennedyho projev z 12. 9. 1960, kdy řekl: „Věřím v Ameriku, kde odloučení Církve a státu je absolutní – kde žádný katolický prelát neříká prezidentovi (i kdyby ten byl katolík), jak jednat.“

Palinová ve své knize napsala, že Kennedy vyjádřil „rozvod“ mezi svou soukromou vírou a veřejnými povinnostmi. Kritizovala jeho odpor k použití státních peněz k financování katolických škol.

Neteř Kennedyho Kathleen Kennedy Townsendová v tisku hájí stanovisko svého strýce.

The Tablet, 11. 12. 2010

Cenu Kardinála von Galena organizace HLI za nejvíc zasloužilé aktivisty pro život za rok 2010 získal Msgre. Reilly a Mag. Fischer. Msgre. Reilly pracuje pro záchranu nenarozených desítky let. Založil organizaci pro život *Pomocníci Božích drahocenných dětí*. Jeho sídlem je klášter drahocenné krve v New Yorku. Jeho modlitební vigilie u interrupčních klinik se rozšířily po celém světě. Spočívá to ve mši svaté, adoraci a procesí k interrupční klinice, kdy se modlí růženec. Výsledky jsou vynikající. Desítky interrupčních klinik zkrachovaly.

Magister Fischer spolupracuje v Rakousku s Msgre. Reillym. Fischer založil pobočku HLI Rakousko. Společně vykonali dvanáct turné pro život po Evropě. Oba muži si zaslouží chválu za to, jak skloubili modlitbu a apoštolát. Fischer proměnil několik zkrachovalých interrupčních klinik na kaple stále adorace.

At' Bůh stále chrání oba vytrvalé aktivisty!

Front Lines, podzim 2010

Nyní vyšel třídílný román *Americká tragédie v trilogii*. Děj se odehrává ve třech rodinách v letech 1980–2020. Autorem je Brian J. Gail. Začal literárně pracovat v penzi ve svých 59 letech.

V mládí byl vynikajícím hráčem baseballu a zájem o něj měly prvoligové týmy. Zranění ramene ho však vyřadilo ze sportu. Po sňatku s Joan pracoval v reklamní firmě s vynikajícím výsledkem. Byl zakořeněn v katolicismu a ve svých 27 letech vstoupil mezi rytíře Neposkvrněné a zasvětil celou rodinu Panně Marii. Ve své trilogii Brian odhaluje d'ábelské útoky na rodinu a učení Církve. Nevyhýbá se palčivým tématům antikoncepce, pornografie, démonické posedlosti, zneužití oplodnění ze zkumavky, výzkumu kmenových buněk embryí a pokusu odejmout Boha lidem. Román je bestsellerem prodáváným

v sedmnácti zemích, nyní je překládán do dvou jazyků. Kniha je určena zejména mladým lidem, rozhodl se ji napsat, když jeho tři dcery před uzavřením manželství byly faráři nedostatečně instruovány.

Front Lines, podzim 2010

Americká organizace pro život HLI se 8. září 2010 zasvětila Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Byl přítomen personál, kněží a dobrodinci. Přemýšlí se o budoucnosti HLI: Homilii přednesl Msgre. Ignacio Barreiro.

Front Lines, podzim 2010

Ve volbách 2. 11. 2010 byli zvoleni noví poslanci do Senátu a Sněmovny reprezentantů. Dopadlo to dobře. Většinou jsou to zastánci nenarozeného života a dojde ke změnám. Mohlo by se zamezit financování interrupcí doma i v zahraničí z peněz daňových poplatníků. Kongres patrně přijme ochranu těch zdravotníků, kterým svědomí zabraňuje asistovat při interrupcích. V lednu 2011 bylo zařazeno projednávání zákona zakazujícího interrupce kvůli druhu pohlaví (víc jsou zabíjena děvčata) a kvůli rase. Pravděpodobně Obama bude vetovat zákon zakazující platit ze státního rozpočtu provoz Planned Parenthood (největší světové interrupční organizace). Také by se mělo zabránit placení interrupcí v cizině. Týká se to i Filipín, jejichž vláda poslouchá víc vládu USA než vlastní ústavu. Tato situace je ve více zemích. Také by se mohl protlačit Kemp-Kastenův dodatek znemožňující financovat ze státního rozpočtu organizace, jako je UNFPA, organizace OSN pomáhající uskutečňovat nucené interrupce a sterilizace (např. v Číně). Nejjistější cestou k ukončení interrupcí je utnout finanční injekce tomuto zlotřilému odvětví.

Population Research Institute Review, listopad – prosinec 2010

Někteří američtí politici a vědci tvrdí, že velká populace v mohamedánských státech je hrozbou pro bezpečnost Západu. Tvrdí, že velké skupiny mladých radikalizují společnost, přispívají k neklidu a mezinárodním konfliktům a jsou zásobárnou rekrutů do výcvikových táborů teroristů. Je třeba podporovat kontrolu populace v muslimských zemích? Počet muslimů ve světě

příliš neroste. Porodnost v Indonésii je 2,3 dítěte na ženu, v Pákistánu 3,3 dítěte, v Bangladéši 2,7 dítěte, v Egyptě 3,0 dítěte, v Turecku 2,2 dítěte. V Iránu vládnoucí politika vede ke sterilizaci a je tu méně než dvě děti na ženu. Někteří by mohli namítnout, že se nemá zaměřit na Araby, ale na Severní Afriku a Střední východ. Ale porodnost v Tunisu, Libyi a Libanonu je nízká. Alžírsko se vyvíjí stejným směrem. Lze doložit, že má pravdu Julian Simon, tvrdící, že není spojení mezi růstem populace a politickou nestabilitou vedoucí ke konfliktům. Usáma bin Ládín se nestal teroristou, protože byl z padesáti dětí, ale protože byl vychován v prostředí zaměřeném proti USA a Izraeli. Terorismus není živen přemírou dětí, ale diktátory povzbuzujícími nenávist mezi národy, než se jich zbaví vlastní lid.

Population Research Institute Review, listopad – prosinec 2010

Prezident Obama podepsal s velkými fanfárami nařízení zakazující platit ze státního rozpočtu interrupce v USA. Jenomže tento právník vyškolený v Harvardu musí vědět, že prezidentské nařízení nemůže popřít zákon. Je to jen symbolické gesto. Ve skutečnosti pokračuje finanční podpora interrupcí z rozpočtu USA. Těší se z ní zejména Planned Parenthood.

Population Research Institute Review, listopad – prosinec 2010

O chybnosti teorií omezovačů populace svědčí výpočet, že sedm miliard obyvatel Země by se vešlo do státu Texas tak, že by každý měl domek a zahrádku. Samozřejmě je nutná i půda pro zemědělství a průmysl.

Population Research Institute Review, listopad – prosinec 2010

Volil se nový prezident (na tři roky) Biskupské konference USA. Převahou jediného hlasu byl zvolen arcibiskup Dolan z New Yorku. Protikandidát biskup Kicanas je liberálnějšího zaměření (byl dosavadním viceprezidentem Biskupské konference a většinou se viceprezident stává prezidentem – to se teď porušilo). Dosavadní prezident kardinál George OMI byl též konzervativní, to se však nedá říci o jeho předchůdci kardinálu Bernardinovi. Zdá se, že se Biskupská konference otáčí správným směrem. Konzervativní

posun se projevil i při volbě nového viceprezidenta – biskupa Kurtze. Část médií posun Biskupské konference kritizuje.

The Wanderer, 25. 11. 2010

469 farníků (z celkem 1 200) poslalo petici za odvolání tří kněží ve dvou farnostech v Platteville. Biskup Morlino povolal tyto kněze ze Španělska. Kněží patří ke konzervativnímu řádu Společnost Ježíše Krista Kněze. Farníkům vadí, že kněží nepovolili ministrantky, káží hodně o dogmatech, omezili působnost donášejících Eucharistii, zavedli klečení a přijímání Eucharistie do úst. Umístili svatostánek dopředu doprostřed kostela.

Biskup Morlino se dopisem zastal těchto kněží a pokáral farníky za protesty nejen v dopise, ale i vylepováním letáků na veřejnosti. Sbírky klesly na polovinu, což bude mít za následek zavření Katolické školy. Farníci údajně vytýkali předkoncilní homilie (kněží si všechny homilie nahrávali). Jejich řád má za úkol získávat seminaristy.

The Wanderer, 25. 11. 2010

V Chicagu byl odvolán vedením arcidiecéze konzervativní ředitel Charity Rey Flores. Je vidět, že se diecéze v USA velmi liší jedna od druhé.

The Wanderer, 25. 11. 2010

Je zahájen proces blahořečení jezuity Johna Hardona. Dětství prožil ve farnosti navštěvované Slováky v Clevelandu (jeho dědeček byl Slovák). Vstoupil k jezuitům a absolvoval filozofickou fakultu v roce 1941. Jeho vzdělání pokračovalo a nakonec sám přednášel na Loyola University Chicago (1968–1974). Byl konzervativního zaměření, čímž často narážel. Psal katechetické knihy, články, přednášel. Jedna jeho přednáška byla o papežově encyklice *Evangelium vitae*. Nazval ji *Duchovní boj s kulturou smrti*. Úvodem řekl: „Nebude to běžná přednáška. Bude to výzva k vojenské akci“

The Wanderer, 25. 11. 2010

Dne 16. 10. 2010 pořádala diecéze Phoenix konferenci o manželství a ochraně života v diecézním přednáškovém sále. 81 homosexuálů před

konferencí vyměnilo zámek u vchodu a křičelo na příchozí, že ti nenávidí homosexuály. Policie však poté demonstranty zatlačila mimo pozemek patřící diecézi. Konference se konala s velkým úspěchem a bylo přítomno 400 věřících.

The Wanderer, 4. 11. 2010

Zjistilo se, že prostředky získané fondem „Katolická kampaň pro lidský rozvoj“ šly někdy špatným směrem. Také se ukázalo, že někteří sponzoři jsou zapleteni do podpory interrupcí a antikoncepce. Těmto sponzorům se nyní peníze z fondu vrátily. Z fondu se někdy platila podpora politikům (z nichž někteří jsou pro interrupce). Záležitostí se zabývala Biskupská konference a fond se musí reformovat.

The Wanderer, 4. 10. 2010

Sierra Leone

Leží na pobřeží západní Afriky. Má šest milionů obyvatel. V roce 1961 získala od Británie nezávislost. Je zde 60 % muslimů a 10 % křesťanů. Probíhala zde krutá občanská válka v letech 1991–2002. Šlo o získání přístupu k nalezištím bauxitu a diamantů. Docházelo k nebývalým krutostem – znásilňování a usekávání údů. Země byla zcela zplundrována, stavět se musí všechno.

Arcibiskup Tamba Charles vedl seminář, který se často stěhoval v letech války. Arcibiskup klade důraz na vzorný rodinný život. Interrupce nejsou legální, ale jsou zde zahraniční skupiny, které šíří antikoncepci a připravují půdu pro legalizaci interrupcí.

HLI Mission Report, říjen 2010

Malajsie

Země je z většiny muslimská, běžný je sex před manželstvím a těhotenství mladistvých.

Arcibiskup John Lee v zemi skvěle organizuje výchovu pro život. Ale i nepřítel nespí – interrupční Planned Parenthood má zde školicí centra.

Planned Parenthood považuje za nepřítele číslo jedna americkou organizaci pro život HLI.

HLI Mission Report, říjen 2010

Česká Republika

Václav Havel měl vstupní přednášku na konferenci v Praze. Konferenci pořádalo sdružení Fórum 2000. Řekl, že ateistická civilizace je nesnesitelná a zkrachuje. Popsal současnou globální civilizaci jako ateistickou. Tato společnost dává přednost krátkodobému zisku před dlouhodobým ziskem, ale nejnebezpečnější aspekt je pýcha. Tato pýcha je řízena logikou bohatství a brzdí přínos přírody a našich předků a respektuje jen další možný zdroj zisku.

Havel řekl: *„Cítím za tím nejenom globálně šířenou krátkozrakost, ale také pompézní sebevědomí této civilizace, jejíž základní vlastnosti zahrnují arogantní myšlenku, že všechno víme, a co nevíme teď, brzy zjistíme, protože víme, jak na to. Jsme přesvědčeni, že tato naše předpokládaná vševěda, která prohlašuje těžce kupředu jdoucí vědu a technologii a všeobecnou znalost rozumu za všemocnou, nám dovoluje sloužit něčemu, co je očividně užitečné nebo je jednoduše zdrojem měřitelného pokroku, a tomu, co způsobuje růst a víc růstu a ještě víc růstu včetně růstu aglomerací.*

Ale s tímto kultem měřitelného prospěchu, prokázaným pokrokem a viditelnou užitečností zaniká respekt k tajemství a s tím pokorná úcta ke všemu, co nikdy nezměníme a nepoznáme, aniž bych se zmiňoval o znepokojující otázce nekonečného a věčného, což byly donedávna nejdůležitější horizonty našich akcí.

Úplně jsme zapomněli, co všechny předchozí civilizace znaly – že nic je zcela evidentní.“

Havel popsal současnou finanční a ekonomickou krizi za velmi vzdělávající znamení k současnému světu a výzvu ke skromnosti.

Řekl: *„Většina ekonomů se přímo či nepřímo spolehla na názor, že svět včetně lidského chování je více či méně pochopitelný, vědecky popsateľný, a tedy předvídatelný. Tržní ekonomiky a jejich zákonný rámec se spoléhaly na poznání, co je člověk a jaké má cíle, což byla logika akcí bank nebo firem, co akcionářská veřejnost činí a co se smí očekávat od jednotlivých lidí či komunit.*

A všechno toto náhle neplatilo. Iracionalita poťouchle hleděla z obrazovek na burzách.

A dokonce ti nejvíce fundamentalističtí ekonomové, kteří mají úzký přístup k pravdě, byli přesvědčeni s neotřesitelnou jistotou, že neviditelná ruka trhu ví, co činí, najednou museli připustit, že jsou překvapeni.

Věřím a důvěřuji, že elity dnešního světa si uvědomí, jaký jsme dostali signál. Ve skutečnosti to není nic mimořádného, nic, co by bystrá osoba nevěděla už dlouhou dobu. Je to varování proti nepatřičné sebedůvěře a pýše moderní civilizace. Lidské chování není úplně vysvětlitelné, jak tomu mnoho vynálezců ekonomických teorií a koncepcí věří. Stejně to je s chováním firem nebo institucí nebo celých komunit.“

The Wanderer, 28. 10. 2010

Německo

Při konferenci Křesťansko-demokratické unie (CDU) kancléřka Merkelová vyzvala Němce, aby se rezolutněji přimkli ke křesťanským hodnotám. Řekla: „*Víra nás nese. Dává nám sílu. Mně osobně dává sílu.*“ Bere své názory o muslimské integraci vážně. Podle ní v zemi multikulturalismus nefunguje. Řekla: „*Nejde o to, že máme mnoho islámu, ale spíš o to, že máme málo křesťanství. Je málo diskusí o křesťanském pojetí humanity, o hodnotách, které nás řídí a o našich judeokřesťanských tradicích. Musíme to postavit na první místo a potom dosáhneme kvalifikace, kterou potřebuje naše společnost.*“

Merkelová je luteránka a řekla, že křesťanské pojetí humanity platí všude ve světě. A zastává se záchrany života od početí až k přirozenému konci. Proto Němci nikdy neschválí euthanasii.

The Tablet, 20. 11. 2010

Rusko

Před 2. světovou válkou bylo v oblasti Kaliningradu mnoho katolických kostelů a žádný pravoslavný. Nyní ruská poslanecká sněmovna věnovala patnáct bývalých katolických kostelů pravoslavným. Moskevský katolický arcibiskup Pezzi je tím pobouřen. Řekl, že rozhodnutí je otráveným plodem

korupce, nedůvěry, xenofobie a pseudonacionalistické mytologie šířené ruskými médii po roce 1990. Katolíci se budou bránit u soudů.

The Tablet, 20. 11. 2010

Bosna – Hercegovina

Hlava Katolické církve v zemi kardinál Puljić odsoudil rozhodnutí městské rady v Sarajevu, že bývalý agent tajné policie může nadále bydlet v arcibiskupské rezidenci, kterou komunisté konfiskovali. Rozhodnutí městské rady je dokladem, že katolíci jsou v zemi považováni za druhořadé občany.

Země má 4,3 milionů obyvatel. Před válkou 18 % obyvatel byli katolíci ve čtyřech diecézích. Počet katolíků se po válce zmenšil na polovinu.

The Tablet, 20. 11. 2010

Čína

Jen jediné nakladatelství smí tisknout bibli. Vydalo už osmdesát milionů biblí a nyní se tiskne jeden milion biblí měsíčně.

The Tablet, 20. 11. 2010

Kardinál J. Zen Zekiun varoval, aby Vatikán příliš nepolevoval Číně. Není tam náboženská svoboda a není důvod k optimismu. Právě byl vysvěcen bez svolení Vatikánu biskup Guo Jincai, což Vatikán odsoudil. Vláda tlačila biskupy věrné Římu, aby se nedovoleného svěcení zúčastnili.

The Tablet, 4. 12. 2010

Peru

Arcibiskup Barreto, SJ, byl napaden a zraněn během tiskové konference o škodách na zdraví dětí způsobených provozem hutí v městě La Oroya. Celkem 107 dětí bylo přiotráveno olovem. Arcibiskup přispěl k tomu, že huť musela zastavit činnost. O práci však přišli zaměstnanci.

The Tablet, 27. 11. 2010

Austrálie

Kněz G. Reynolds káže ve svých třech kostelech, že je Boží vůlí mít kněžky a že Církev překáží působení Ducha Svatého. Biskup ho propustil z duchovní správy.

The Tablet, 27. 11. 2010

Kardinál Pell varoval, že australská společnost bude ve zvýšené míře krutá, pokud se bude bránit diskusím o křesťanských principech. Vědomosti a moc, pokud nejsou tvarovány dvěma základními příkázáními lásky k Bohu a bližnímu, působí často destruktivně. Kardinál to řekl při homilii, kdy byl uveden do funkce kancléře Australské katolické univerzity generál Cosgrove, bývalý velitel australské armády.

The Tablet, 4. 12. 2010

Biskup Elliott řekl, že v roce 2011 bude zřízen i v Austrálii katolický ordinariát pro anglikány chtějící se stát katolíky. Nepůjde to ale tak rychle jako v Británii vzhledem k velké rozloze Austrálie.

The Tablet, 4. 12. 2010

Rakousko

Biskup Klaus Küng řekl, že je naléhavá potřeba vydat encykliku o sexuální morálce. Dost se teď mluví o kondomech po zveřejnění knihy rozhovorů s papežem „Světlo světa“. V každém případě jsou kondomy nespolehlivé a možná i neúčinné jako ochrana proti AIDS.

The Tablet, 4. 12. 2010

Boiskupské konference Evropy vytvořily instituci, která má monitorovat diskriminaci vůči křesťanům v Evropě. Ta vydala ve Vídni 10. prosince zprávu, kde si všímá situace v letech 2005–2010. Organizace má sídlo ve Vídni. Zpráva zjišťuje, že křesťané v Evropě čelí stále více radikálnímu sekularismu, jsou omezována základní práva. Zatímco jinde ve světě je někde zřetelné pronásledování a jsou tam mučedníci, neznamená to, že diskriminace

v Evropě je malichernou záležitostí. Už v roce 1983 konstatoval Jan Pavel II., že jsou propracované tresty, jako je sociální diskriminace nebo omezování svobody vedoucí k občanské smrti. Diskriminace sílí a vlády jsou si toho vědomy. Diskriminace je včetně divokých útoků proti osobám, majetku a svatyním. Také omezování náboženství a nepravdivé popisy křesťanské identity a hodnot v médiích a politických projevech. Sílí vměšování se do církevních záležitostí. Jsou odepírána práva křesťanům, křesťanství je ponižováno a jsou tu i zločiny proti křesťanům. V čele seznamu diskriminací je Velká Británie. Například v dubnu 2010 byl zatčen pouliční kazatel McAlpine, který hlásal kolemjdoucím, že homosexualita je hřích. Dne 19. 3. 2010 jiný kazatel – baptista S. Holes – byl vězněn jeden den a dostal pokutu 1000 liber za to, že odpověděl na dotaz, a řekl, že homosexuální pohlavní aktivity jsou hřích. Zákon z února 2010 přikazuje, že všechny školy včetně církevních musejí děti informovat, jak se dostat k interrupci. V roce 2008 soud při projednávání zákazu nošení křížku letuškou v letadle British Airways přikázal, že jsou zakázány na veřejnosti křesťanské symboly, nikoliv symboly ostatních náboženství.

V den zveřejnění dokumentu vyzval kardinál Schönborn, aby křesťané zlomili spirálu mlčení o perzekuci křesťanů a připojili se k protestnímu průvodu v ten samý den.

Vatikánský mluvčí Lombardi, SJ, řekl, že zpráva zasluhuje pozornost, protože pojmenovává sérii netolerance vůči křesťanům. Papež při projevu v Londýně projevil starost o jev zmenšování náboženství, což se děje dokonce v národech, které zdůrazňují toleranci. Angličané naslouchali pozorně a s respektem. Doufejme, že to budou dělat všichni.

The Tablet, 25. 12. 2010

Kanada

Celá anglikánská farnost sv. Jana Evangelisty v Calgary bude přijata do Katolické církve.

The Tablet, 4. 12. 2010

Bolívie

Biskup Tito Solari odsoudil obchod s kokainem ve své diecézi. Podpořila ho Bolivijská biskupská konference. Vládnoucí Socialistická strana mu dala ultimatum, aby svá slova odvolal. Rovněž unie farmářů ho prohlásila za nežádoucí osobu. Farmáři mají zisk z pěstování listů koky – materiálu pro kokain. Rovněž prezident republiky biskupa odsoudil.

The Tablet, 4. 12. 2010

Brazílie

Bývalý prezident „Lula“ a jeho levicová strana byli v rozporu s Vatikánem během nové předvolební kampaně. Vatikán nepodpořil novou kandidátku na prezidentku levicovou Dilmu Rousseffovou kvůli postojům k interrupcím. Rousseffová byla zvolena 31. 10. 2010. Prohlásila, že nebude iniciativní k liberalizaci zákona o interrupcích. „Lulův“ hlavní poradce hrozil, že se změní konkordát mezi Brazílií a Vatikánem. Podle něj stát podporuje katolické školy. Nynější smířlivější postoj Vatikánu zažehnal zrušení konkordátu.

The Tablet, 11. 12. 2010

Francie

Noviny *20 Minutes* odmítly Církvi zveřejnit inzerát o náboženském pozadí festivalu v Lyonu, protože tam byla modlitba Zdravas Maria.

The Tablet, 25. 12. 2010

Pákistán

Křesťanka Bibi je odsouzena na smrt pro urážku proroka Mohameda. Její příbuzní mají strach, že bude zlikvidována ještě ve vězení. Bibi je 45 let a je matkou pěti dětí. Mešita v Pěšávaru oznámila, že zaplatí půl milionu rupií tomu, kdo ji zabije, pokud ji vláda osvobodí.

The Tablet, 25. 12. 2010

Peru

Ve dnech 22.–24. 9. 2010 se v Limě konal kongres pro život kněží a seminaristů Latinské Ameriky. Bylo jich přítomno čtyři sta. Patronát měl světící biskup Raul Chau. Katolická média v Latinské Americe tomu věnovala velkou pozornost. Hned po tomto kongresu se konal kongres pro život mladých. Bylo jich přítomno šest set. Podobné kongresy se budou konat v roce 2011 v Sao Paulo (Brazílie) a v roce 2012 v Kostarice.

Front Lines, podzim 2010

Filipíny

V Kongresu se bude projednávat zákon umožňující šíření antikoncepčních prostředků včetně těch způsobujících potrat v nejranějším stádiu těhotenství (pilulky, nitroděložní tělíka). Zákon bude nutit zdravotníky provádět sterilizace a nutit je podávat informace o přístupu k antikoncepčním prostředkům. Katoličtí zdravotníci, pokud neposlechnou, zaplatí pokutu nebo půjdou do vězení.

Kardinál Vidal (79 let) řekl, že bude protestovat proti zákonu a poruší ho, je ochoten za to jít do vězení.

Devadesát procent obyvatel Filipín jsou katolíci.

Population Research Institute Review, listopad – prosinec 2010

Uganda

Odlišuje se od ostatní Afriky. Vláda propaguje strategii k zastavení AIDS: „Neměj sex před manželstvím a buď věrný v manželství.“ To je dost úspěšné. Samozřejmě i tady existují kondomoví maniaci. Parlament nechce homosexuální „manželství“ Dost jsou tu aktivní kontroloři populace hlavně z USA. Naneštěstí v září 2010 obyvatelé v referendu odsouhlasili ústavu povolující interrupce. Církev je aktivní a říká, že antikoncepce a interrupce jsou největší moderní neřestí ohrožující lidstvo. Interrupce je lidská oběť ďáblu, který je vrah a lhář od počátku. Americká organizace pro život HLI je aktivní i tady.

HLI Mission Report, září 2010

Mali

Země je muslimská, ale počet křesťanů roste. Největšími spojenci země jsou Libye a Írán. Misionáři z HLI navštívili zemi a měli tu řadu přednášek, o které měla velký zájem média – katolická i sekulární. Hodně se diskutuje o celibátu kněží, ale seminaristé mají naštěstí jasno. Je zde vynikající arcibiskup J. Zerbo. Z místních mužů se v celé historii země stalo jen 151 kněžími, ale v roce 2010 zde bylo vysvěceno devět novokněží.

HLI Mission Report, září 2010

Španělsko

Justo Gallego vstoupil do kláštera ve svých dvaceti sedmi letech. Těžce onemocněl tuberkulózou a nemohl pokračovat v řeholním životě. Uzdravil se a vrátil se domů do vesnice Mejorada del Campo. Rozhodl se obětovat svůj život svému plánu – postavit ve vesnici katedrálu. Dostával od stavebních firem přebytečný materiál a sousedé mu pomáhali. Stavěl bez stavebního povolení a úřady myslely, že plán zkrachuje. Nyní je katedrála skoro hotová, staviteli je 85 let a stavbu předal Církvi – diecézi. Díky televizi ví o stavbě celé Španělsko a jezdí se na ni dívat zástupy turistů. Osud katedrály je však nejistý, patrně nikdo nebude mít odvahu ji zbourat. Je zasvěcena Panně Marii.

The Wanderer, 9. 9. 2010

Indie

Komunistická vláda ve státě Kerala obvinila Církev, že ovlivnila volby a způsobila porážku komunistů. Církev v pastýřských listech kritizovala zásahy vlády do vnitrocírkevních záležitostí a tištění učebnic zesměšňujících víru. Ve státě Kerala je nejvíc katolíků v Indii – jejich počet dosahuje 20 % obyvatel Kerala.

The Tablet, 6. 11. 2010

Kuba

Nový seminář byl otevřen v Havaně. Je to nový seminář po padesáti letech.

The Tablet, 6. 11. 2010

Uzbekistán

Aktivisté z americké HLI zde byli na misii. Interrupce jsou zde legální, běžná je promiskuita a rozvody, sterilizace jsou časté. Biskupem je Jerzy Maculewicz OFM. Jediným klášterem je dům Misionářek lásky (devět řeholnic). Uzbekistán je muslimská země a evangelizace je zakázaná, kdo chce mluvit na veřejnosti, musí mít od vlády povolení. Přesto misijní cesta HLI byla plodná, promluvil se k tisícovce lidí.

HLI Mission Report, prosinec 2010

Botswana

Leží na jihu Afriky. Jsou tu různé církve, ale nevědomost mnohých věřících je ohromující – týká se to zejména poselství pro život. Nevědomost ochromuje církve a infiltrují se mentality proti životu – týká se to i pastorů a katechetů. V zemi je obrovský výskyt AIDS, takže země vymírá (jsou tu dva miliony obyvatel). Některé církve tolerují kondomy. Interrupce jsou zakázané, přesto za nimi ženy jezdí do Jihoafrické republiky, kde jsou interrupce dovolené po celých devět měsíců těhotenství. Nové učebnice pro školáky už doporučují interrupce, ačkoliv je ústava zakazuje. Situace je zhoršována přijetím životního stylu Západu. Prezident země je znepokojen nízkou porodností a vyzývá národ k přijetí poselství evangelia života.

HLI Mission Report, prosinec 2010

Vatikán

Papež před Vánocemi promluvil k vatikánským vyšším úředníkům. Řekl, že je v sázce budoucnost lidstva, protože zkolaboval globální morální souhlas, což přirovnal k situaci před pádem Římské říše, kde nastala nejistota a padlo mírové společenství. Morální krize je způsobena mnoha současnými

problémy a nedostatkem respektu k tomu, co ostatní považují za posvátné, také chybným považováním svědomí za „subjektivní intuici“ a strašlivým jevem zneužívání mladistvých některými kněžími. Tento hřích je třeba dát do kontextu s dobou, kdy se zvláště silně projevil. Ideologické základy tohoto jevu spadají do sedmdesátých let, kdy se pedofilie zlehčovala, a myslelo se, že je to v souladu. Hlavní příčinou je základní perverze morálního uvažování, kdy se zdůrazňuje, že nic není dobré nebo zlé samo o sobě. Naproti tomu encyklika z roku 1993 *Veritatis Splendor* zdůrazňuje, že skutky jsou vždycky vnitřně dobré nebo zlé navzdory úmyslům člověka. Papež zdůraznil, že o tomto kritériu se má mluvit. Papež se zmínil o Středním Východu, kde jsou křesťané utlačováni. Litoval špatného spolužití mezi křesťany, židy a muslimy v této oblasti. Zmínil se o své návštěvě Británie, a o tom, jak je definice svědomí kardinála Newmana v protikladu k myšlence, že jenom jednotlivec se svými intuicemi a zkušenostmi je konečný soudce správného morálního jednání. Newman věřil, že svědomí umožňuje člověku poznat pravdu a poslouchat ji.

The Tablet, 1. 1. 2011

Turínské plátno opět v centru pozornosti

Česká televize na svém 1. programu uvedla 27. 12. 2010 v pořadu *Reportéři ČT* nové informace o známém Turínském plátně, které katolíci ctí jako pohřební rubáš Kristův, na němž je zobrazeno ukřižované tělo našeho Spasitele. Karbonový test, provedený roku 1988 ve třech laboratořích (v USA, ve Velké Británii a ve Švýcarsku), spočívající na spalování kusu zkoumané látky pomocí uhlíku, údajně „prokázal“, že Turínské plátno není autentickým pohřebním rubášem Ježíšovým, ale středověkým padělkem někdy ze 13.- 14. století. Mnozí odborníci ale tyto výsledky zpochybňují poukazem na to, že plátno v 16. stol. bylo zachváčeno požárem, což výsledky karbonového testu zkresluje. Čeští specialisté ale ve svých laboratořích podle dotyčné reportáže zjistili, že požár prý nemá na výsledky karbonové zkoušky žádný vliv. Test je tedy údajně v pořádku a plátno jednoznačně středověkým falzifikátem.

Pokud by tomu ovšem tak bylo, potom stojíme nejen před možná největší záhadou vědy v historii, ale též před největší myslitelnou absurditou dějin. Na jedné straně zde totiž existují nezvratné anatomické i exaktní důkazy, že tělo

na plátně je skutečně tělem ukřižovaného orientálního člověka ze starověku, na druhé straně však jsou tady výsledky chemického pokusu, které hovoří o středověkém falzifikátu. Ale připusťme aspoň na chvíli, že se opravdu jedná o podvrh. Potom by ovšem přicházely v úvahu pouze dvě varianty:

1) Středověký falzifikátor by musel zabalit do plátna figurínu namočenou do příslušné tekutiny a po jejím otištění na látku ještě otisk potříť krví. Dnes je totiž nezpochybnitelné, že obraz na plátně není namalován. Již italský fotoamatér Secondo Pia roku 1898 dokázal, že na plátně se nachází fotografický negativ, nehledě k tomu, že samotný obraz je trojrozměrný, což by u malůvky nepřicházelo v úvahu. Popírači pravosti plátna proto tvrdí, že na plátně je otisk figuríny.

Z toho ale plyne další neřešitelný problém. Otisk mrtvého těla na plátně obsahuje anatomicky přesné a detailní znaky muže, jenž byl krutě bičován, na hlavě měl trnovou čapku, nesl těžké břemeno na svých ramenou (pravé rameno je totiž vychýleno) a přitom padal na zem (na kolenou jsou rány), bili jej do obličeje (má rozbitý nos), ukřižovali a probodli kopím do pravého boku. Mohl středověký podvodník ovládat anatomii lidského těla tak přesně, aby to dokázal na plátno zakreslit? Vědci se jednoznačně shodují, že je to vyloučeno, dá se to prokázat na základě středověkých lékařských spisů. Konkrétním příkladem jsou třeba rány po hřebecích na plátně za zápěstím a nikoli na dlaních, jak byl ukřižovaný Pán ve středověku zobrazován. Kdyby ukřižovaný visel na dlaních, neudrželo by ho to a spadl by na zem. To ale ve středověku nebylo známo. Trest smrti ukřižováním byl zrušen v Evropě už ve 4. stol. za římského císaře Konstantina a od té doby nebyl vůbec používán, středověký falzifikátor Turínského plátna nemohl proto ovládat tuto popravčí techniku. Ale i kdyby ovládal, zcela určitě by jí nepoužil, protože Ježíš na kříži takto ve středověku zpodobňován nebyl. Touto odchylkou by pachatel na sebe jediné upozornil a vyvolal podezření z falzifikace, což by samozřejmě nebylo v jeho zájmu.

Na plátně je také v místě pravého boku mrtvého otisk rány po probodení kopím. Odborníci zjistili, že se tam nachází nejen krev, nýbrž i tekutina srdečního svalu, kterou evangelista sv. Jan nazývá „vodou“ (*Jeden z vojáků mu kopím probodl bok a ihned vyšla krev a voda. – Jan 19, 34*). Středověký člověk vůbec nevěděl, že lidské srdce takovou tekutinu obsahuje. Ale i kdyby věděl, neměl by falzifikátor žádný důvod ji pracně shánět a potírat jí plátno, protože tato kapalina byla lidským okem neviditelná, což si mohl lehce zjistit.

Pokud se tedy jeden italský chemik nedávno chlubil, že se mu podařilo zabalit do plátna figurínu natřenou příslušným pigmentem, na otisku zakreslit stopy po ukřižování a dalších doprovodných mukách a tak zhotovit přesnou podobu Turínského plátna, pak není zdaleka jediným, kdo je toho dnes na základě současných anatomických znalostí schopen. Středověký člověk však tyto vědomosti neměl, proto jednoznačně nemohl falzifikát pomocí figuríny vyrobit.

Další absurditou by potom bylo, proč je na plátně (na víčku oka mrtvého) otisk římské mince, ražené v Palestině v době vlády Pontia Pilata? Je totiž málo pravděpodobné, že by se k ní případný falzifikátor vůbec dostal, neboť dnešní archeologové nalézají starověké peníze hluboko pod zemí. Ale i kdyby ano, tak chybí motiv, proč by ji kladl figuríně na oko, když věděl (a mohl si to exaktně snadno ověřit), že se stejně na plátně viditelně nezobrazí (její otisk je viditelný pouze pod mikroskopem)?

Lze tedy mít za prokázané – a všichni solidní vědci se na tom shodují – že v plátně bylo zabaleno skutečné tělo mrtvého člověka, nikoli figurína.

2) Potom ovšem by přicházela v úvahu druhá varianta, která je drastická. Středověký falzifikátor musel někoho ukřižovat přesně podle popisů evangelií se všemi doprovodnými znaky. K tomu však chybí to nejdůležitější: motiv. Proč by vyráběl padělek tak složitě a s takovým rizikem, celá akce by přece vyžadovala větší počet zúčastněných osob a široký územní prostor, což by zvyšovalo možnost odhalení a pro pachatele znamenalo jasný rozsudek smrti? Proč by falzifikátor tolik riskoval, když stačilo šikovně namalovat obraz nebo otisknout do plátna figurínu, neboť pro středověkou techniku na rozdíl od dnešní bylo méně snadné takový podvod odhalit?

Dalším argumentem jsou, podobně jako u první varianty, ruce probodené hřeby za zápěstím. Kdyby totiž středověcí podvodníci tajně někoho ukřižovali, určitě by mu vrazili hřeby do dlaní, neboť tak byl Kristus na kříži tenkrát zobrazován. Ukřižovaný by jim sice spadl a dlaně by se roztrhly, to by však na plátně nebylo pouhým okem příliš vidět, proto by si s tím falzifikátoři nedělali problémy.

Podobně jako u první varianty platí i zde, proč by dávali mrtvému na oko minci, u níž si mohli lehce ověřit, že se na plátně nezobrazí?

Nejzávažnějším dokladem, že mrtvý na plátně nemůže být tajně ukřižovaný středověký člověk, je však otázka, jak bylo možno dostat mrtvého z plátna ven,

aniž by to na tkanině zanechalo stopy? Není třeba mít lékařské vzdělání, aby člověk věděl, že krev po ráně rychle zasychá. Kdyby tedy mrtvého zabalili do plátna, krevní sraženina by se přilepila k látce. Odstraňování mrtvol z plátna by tkaninu nepochybně poškodilo, vlákna by byla potrhána, zbytky krve rozmazané. Nic takového tam však není, vědci stojí před nevyřešenou záhadou, jak se mohl mrtvý dostat z plátna bez těchto znaků? Odpověď poskytuje pouze zázrak zmrtvýchvstání, ten ale samozřejmě nelze předpokládat u středověkého padělku, jemuž padl za oběť nevinný lidský život. Někteří experti mluví dokonce o tom, že obraz na plátně vznikl nějakým tajemným „vyzářením“ mrtvého těla, což by ještě více a hmatatelněji poukazovalo na zázrak Vzkříšení.

Proti středověkému původu plátna mluví ještě další fakta. Italský novinář Vittorio Messori uvádí zprávy některých starověkých církevních spisovatelů, že Pán Ježíš „kulhal“ Evangelisté však o tom nemají nikde ani zmínku. Kristus určitě nekulhal, jinak by těžko dokázal ujít pěšky několik desítek kilometrů denně. Odkud vzali tito autoři informace o „kulhajícím Mesiáši“?

Odpověď poskytuje Turínské plátno. Muž v něm zabalený měl skutečně levou nohu kratší než pravou. Jenže anatomický rozbor řady odborníků říká, že se jednalo o něco jiného. Praxe ukřižování ve starověku byla taková, že kat jedním hřebem probodl obě nohy v nártu najednou. To ovšem znamenalo, že levou nohu musel odsouzenci mírně pokrčit a vsunout pod pravou. Protože při smrti došlo ke smrtelné křeči, ztvrdla levá noha v této pokrčené poloze, což se na plátně, které zachycuje tělo mrtvého zepředu a zezadu, jeví tak, že levá noha je kratší (pouze otisk z boku by ukázal nohu jako skrčenou, ten však na plátně zachycen není).

Církevní spisovatelé v 5. a 6. století, kteří psali o „kulhajícím Spasiteli“, museli proto znát Turínské plátno, žádný jiný zdroj, z něhož by čerpali tuto zprávu, tady nepadá v úvahu. Z toho ovšem logicky plyne, že plátno nemůže pocházet ze středověku, ale že už v 5. stol. bylo všeobecně známé. Ostatně písemné prameny té doby hovoří o tom, že v Jeruzalémě a později v Cařihradě bylo uctíváno pohřební plátno Kristovo.

Krom toho je dodnes ve španělském Oviedu vystavena vzácná relikvie, označovaná jako *potní rouška Spasitelova*. Podle písemných zpráv byla nejprve v Jeruzalémě, po dobytí města muslimy v 7. stol. ji křesťané převezli do Evropy, kde po delším putování evropskými chrámy zůstala od počátku

9. stol. natrvalo v katedrále španělského Ovieda. Její starověký původ je tedy nezpochybnitelný a doložen i písemně. Jsou na ní krvavé skvrny, podle křesťanské tradice byla tato rouška přiložena Spasiteli po sejmutí z kříže na hlavu, aby zachytila pot a krev tekoucí z ran na tváři a na temeni hlavy (trny). Židé věřili, že sídlo lidské duše je v krvi, proto zbožné ženy a učedníci Páně by v duchu této tradice pokládali za těžkou urážku Boha roušku jednoduše vyhodit, uložili ji tedy do hrobu vedle plátna s tělem Ježíšovým. Rouška z Ovieda je nejspíš tou, o níž píše ve svém evangeliu svatý Jan, že *rouška, kterou měl Ježíš na hlavě, neležela s prostěradly, nýbrž byla svinuta na jiném místě...*“ (Jan 20, 7).

Rouška z Ovieda neobsahuje otisk Kristovy tváře, pouze stopy krve. Vědci již dříve zjistili, že se jedná opravdu o lidskou krev, a nejen to. Rozmístění krvavých skvrn odpovídá přesně tomu, jaké je na tváři a hlavě ukřižovaného muže z Turínského plátna, dokonce je na obou relikviích stejná i krevní skupina AB. Samozřejmě lze argumentovat tím, že středověký falzifikátor znal roušku z Ovieda, a mohl proto přesně podle ní zaznamenat na plátno krvavé skvrny na obličeji. To by se ale nikomu nepodařilo při tehdejšímu stavu techniky tak matematicky přesně, jak tomu je, ledaže by roušku z Ovieda přiložil k plátnu a skvrny „obkreslil“ jinou (třeba svou) krví. To by ale na nějaký čas musela rouška z oviedské katedrály zmizet, být ukradena nebo zapůjčena. Nic takového se však nestalo, podle písemných zpráv byla tato relikvie pořád na svém místě a pečlivě střežena, krom toho k ní neustále proudily zástupy poutníků. Nota bene stejná krevní skupina na obou relikviích, dokonce ta, která je nejméně častá, by byla v případě, že Turínské plátno je falzem, opravdu velice zvláštní „náhodou“

K dispozici máme ještě i jinou relikvii. V italském městě Manopello je uctívána *svatá tvář Páně*. Jde o roušku s obrazem mužského obličeje. Podle tradice se jedná o pověstnou *roušku Veroničinu*, známou z pobožnosti křížové cesty. Tato relikvie byla podle písemných záznamů uctívána ve starověku v Cařihradě, když tam ale v 8. stol. propukl státem podporovaný vandalismus proti svatým obrazům, přenesli ji katolíci do Říma, kde se stala předmětem zbožné úcty až do roku 1500. Toho roku byla ukradena. Až o několik desetiletí později se octla jako dar ve vlastnictví kapucínského kláštera v Manopellu.

Nedávné výzkumy odhalily, že tvář na plátně není namalována, nýbrž povstala zcela záhadným a tajemným způsobem, učenci nejsou vůbec schopni

určit, jakého původu je otisk tváře a z jakého materiálu vznikl. Jde o podobné tajemství jako v případě otisku postavy Panny Marie Guadalupské v Mexiku. Tvář z Manopella obsahuje nikoliv rány v pravém slova smyslu, spíše jizvy po nich. A hle! I ty se přesně shodují s ranami na tváři Turínského plátna a identické jsou i samotné tváře obou relikvií. S jistotou můžeme ale říct, že rouška z Manopella není rouškou Veroničinou. Scéna, jak tato žena podává Pánu roušku, je legendou, jež vznikla v době, kdy prostí obyvatelé již neovládali latinu ani řečtinu (které se staly mrtvými jazyky), lidovým výkladem slovního spojení *vera ikon* (slovo *Veronika* je zkomoleninou), což znamená *pravý obraz*, samozřejmě obraz Krista Pána. Záhada, jak vlastně tento otisk na roušce z Manopella vznikl, ukazuje však na zázrak, nadpřirozený původ celé záležitosti.

Protože je tady období zhruba sto let, v němž o roušce z Manopella po jejím ukradení nemáme žádné zprávy, nemůžeme z vědeckého hlediska s jistotou tvrdit, že se jedná o původní relikvii a nikoli o její kopii či falzifikát. Lidsky nevysvětlitelný, ba přímo zázračný původ tváře na ní, však ukazuje, že její pravost dosvědčuje samo nebe. Jestliže ona je hluboce starověkého původu, pak jím musí být i Turínské plátno, když se podobá na něm a podobá na roušce z Manopella perfektně shodují. Rouška z Manopella byla nejspíš tou, která podvazovala spolu s plátnem bradu mrtvého Ježíše a přikrývala také jeho obličej. Jakoby nám Pán odhaloval dvojí formu své tváře. Ta na Turínském plátně je tváří Ukřižovaného, ta na roušce z Manopella tváří Zmrtvýchvstalého Spasitele.

Indicie, svědčící ve prospěch Turínského plátna, jsou tedy prakticky neotřesitelné. Jestliže přesto chemická karbonová metoda ukazuje na falzum, pak je to jako v křížovce. Když tajenka ukáže věty, dávající smysl, a pouze poslední písmeno nesedí, potom nemůže být chyba v předchozích sloupcích, ale v tom posledním, jenž ukazuje nesprávnou literu. Závada proto musí být ve vlastní karbonové metodě. Potom se nabízejí tři možná vysvětlení:

1) Jedná se o organizovaný podvod nepřátel Církve jakéhokoliv ražení, kteří nemohou připustit, aby zde existoval jednoznačný vědecký důkaz pravdivosti křesťanské nauky o smrti a zmrtvýchvstání Ježíše Krista, potažmo o Jeho Božství. Tato varianta není vyloučena a německý jezuita *Werner Bulst* už v 90. letech snesl řadu nápadných indicií, byť nepřímých, o podivné

manipulaci se vzorky tkaniny plátna, dříve než byly dodány do třech výše uvedených laboratoří.

2) Karbonová metoda sama o sobě je pro zkoumání plátna nepoužitelná. Na tuto skutečnost poukázal také již v 90. letech ruský učenec *Dmitrij Kuzněcov*, který není věřícím křesťanem. Provedl několik těchto pokusů u materií, jejichž stáří bylo jasné a jednoznačné – a v naprosté většině dostal vždycky nesprávné, někdy přímo absurdní časové určení (např. u mumie, staré prokazatelně dva tisíce let, udal karbonový test vznik v 19. stol. apod.). Kuzněcov tvrdí, že k tomu, aby výsledek odpovídal realitě, by musel zkoumaný předmět ležet neustále ve vzduchotěsném prostoru. Toto však nebyl případ Turínského plátna, které bylo pořád vystaveno vnějším vlivům počasí a dalších faktorů.

3) Messori však upozorňuje ještě i na poslední důležitou okolnost – a sice na tu, že ani kdyby karbonová metoda byla správná a plátno pocházelo ze středověku, nic by to nemuselo změnit na jeho pravosti. Jak je to možné? Díky vidění mystičky z 19. stol. bl. Anny Kateřiny Emmerichové. Pán jí podle jejich vlastních slov zjevil, že obraz mrtvého Krista, uctívaný na Turínském plátně, je údajně pouhou kopií originálu. Byl získán z původního pohřebního rubáše Kristova, uloženého u nekatolických křesťanů, zázračným „přetiskem“ na jiné plátno.

Vidění mystiků nelze samozřejmě nikdy brát se stoprocentní jistotou. Vizionář nikdy neví, jestli jev, který vidí, je realitou nebo pouhým symbolem, teprve čas to odhalí. Vidění bl. A. K. Emmerichové lze proto interpretovat dvojím způsobem: Buď se jedná o pravdivou událost zázračného „přenesení“ mrtvého otisku Kristova těla z původního plátna na plátno středověké, nebo šlo o mystickou formu sdělení, že „zázrakem“ je už neporušenost obrazu na plátně navzdory mnoha poškozením, požárům a záplatám, které je v průběhu dějin zachvátily (proto už to není to původní plátno, ale jiné – a otisk Kristova těla přesto zůstává tentýž a neporušený, což je zázrak).

Katolík tedy nemusí mít žádné obavy, že by věda „dokázala“ nepravost Turínského plátna. I kdyby karbonový test byl spolehlivý, vidění bl. Anny Kateřiny ukazuje na jiný závěr než na ten, k jakému by rádi dospěli popírači Kristova božství a Jeho vzkříšení. Buď jak buď, výše uvedené indicie ve prospěch pravosti otisku ukřižovaného člověka na Turínském plátně nikdo

nevyvrátí. Mužem z plátna je Kristus, Jenž nám tady zanechává svoji svatou tvář.

Pane Ježíši Kriste, Jenž jsi pravý Bůh a pravý člověk, děkuji Ti, že jsi mi ukázal svoji laskavou tvář, pravou podobu svého lidství – a zároveň jejím zázračným otiskem na Turínské plátno a na roušku z Manopella i své Božství. Pomoz mi, abych nikdy tuto víru v Tebe, Bohočlověka, svého Spasitele, neztratil a abych tak, jako vidím Tvou svatou tvář na plátně v Turíně i na roušce z Manopella, ji jednou uviděl jako laskavou a milosrdnou při osobním setkání s Tebou, až jednou má duše odejde z tohoto světa. Amen.

PhDr. Radomír Malý

Trochu morálky: Jsou na vině jen dlužníci?

Každé malé dítě dnes ví, že náš stát je silně zadlužený. A jakoby tím dával špatný příklad svým občanům – i oni se ve stále větší míře zadlužují. Člověk, když sleduje různé dokumentární pořady našich médií, žasne, na co na všechno si lidé berou u bankovních nebo ještě hůře u nebankovních institucí půjčky: na vánoční nákupy, na zahraniční dovolenou, na koupi chaty u lesa, na hrací automaty, ba dokonce jedna nezaměstnaná (!) dáma si vzala půjčku na nástěnný plátěný obraz Vinnetoua s tomahavkem, neboť se jí prý líbil tak, že nemohla odolat.

Co bude následovat, se dá velmi lehce spočítat: Lidé nejsou schopni půjčky splácet, úroky a penále narůstají, až jednoho dne zazvoní u dveří exekutor. Někteří dlužníci přišli kvůli tomu o všechno, v krajním případě i o střechu nad hlavou, aby nakonec posílili zástup bezdomovců. Jsou hloupí, vůbec nemyslí, řekne leckdo. Ano, je to pravda, ale ne úplná. Dlužníci, kteří se dostali do neřešitelných situací, obviňují potom finanční instituce kvůli vysokým úrokům, reklamní agentury za nepravdivé informace apod. Ministr Kalousek v jednom televizním pořadu prohlásil, že jejich stížnosti jsou neoprávněné, mohou si prý za všechno jen a jen sami kvůli své „blbosti“

Má pan ministr pravdu? Logicky zcela jistě. Člověk, který si půjčuje, aniž by zvážil, jestli je schopen obnos splácet, je opravdu nerozumný, a to se mu jednou zcela určitě vymstí. Pro normálně hospodařícího člověka je samozřejmé, že pokud vyloženě nemusí (např. na koupi bytu), nepůjčuje si a život si zařídí tak, aby se vešel do svých příjmů. Jestliže nemám na

dovolenou na Kanárských ostrovech, i když mne to velice láká, nepojedu tam, vždyť naše vlast má také spoustu krás, někdy i v těsné blízkosti mého domova.

Položil si ale pan ministr Kalousek otázku, proč narůstá počet těchto „hloupých“ lidí, v jejichž bytě řádí nebo budou řádit exekutoři? Že by národ čím dál více „blbnul“? Asi tomu tak bude, když počet zadlužených jednotlivců nebo i rodin stále roste. Ale asi bychom marně čekali od pana ministra nebo od jiného vysoce postaveného pána odpověď, proč je tomu tak. Není však těžké dospět k ní i bez nich.

Stačí jen porovnat, kolik času se v médiích, zejména u reklam, věnuje propagaci nejružnějších nabídek na „výhodnou“ koupi toho či onoho a na údajně „výhodné“ půjčky a kolik času na varování, aby lidé při tom používali zdravý rozum. Není pochyb, že to druhé je proti tomu prvnímu zcela zanedbatelné. Psychologie nám říká, že funguje podprahová informace i dezinformace, to znamená, že člověk „nasává“ do svého podvědomí jisté poznatky a vzorce chování. Když např. vidí v televizi neustále se opakující reklamy na auto značky Toyota za „levnou“ cenu pár stovek tisíc s možností koupě na splátky, brzy se mu zahnízdí v podvědomí falešná představa, že kdo chce v této společnosti někým být a cosi znamenat, pak musí mít Toyotu. Jeho konto v bance však na částku nestačí, proto přivítá možnost koupě na splátky. Jenže ouha! Má příjem dvacet tisíc hrubého, manželka patnáct tisíc a k tomu dvě děti doma – a chtějí po něm měsíčně splácet deset tisíc měsíčně. Kdyby počítali, tak lehce zjistí, že si to dovolit nemohou, neboť je to spojeno s maximálním rizikem. Jenže oni jsou fascinováni „skvělou“ vidinou, že mohou mít Toyotu, aniž musí mít potřebnou částku na kontě, a zařadit se tak mezi „lepší“ lidi. O tom, jak všechno i s úroky při svém příjmu splatí, vůbec nepřemýšlí, jsou natolik okouzleni vidinou Toyoty, že se nezabývají ničím dalším. Pak ovšem, když zjistí, že splátky jim výrazně ujídají z rodinného chlebička, sahají k dalším půjčkám u nejružnějších lichvářů – a pokud někdo z manželů přijde navíc o práci, tak následuje úplná rodinná katastrofa.

A jsme u jádra věci. Právě toto je špatně. V tom tkví totiž základní princip konzumní společnosti, jenž je nemorální svým akcentem na zisk a snahu prodat za každou cenu. Normální, pravdivou informací by bylo upozornit občana nejen na to, že může mít Toyotu díky leasingu i tehdy, když postrádá požadovaných několik stovek tisíc, ale i na úroky, které z toho plynou a na to, že ke splátkám musí mít příjem v určité výši. To se ale neděje, občan je

neustále bombardován pouze polopravdou, jak je ten či onen nákup výhodný nebo jak je prosté, bezstarostné a dokonce „radostné“ vzít si půjčku a zadlužit se. Teprve při předložení formuláře smlouvy se na něm může dočíst i tu druhou, nevýhodnou stránku celé záležitosti, jenže čte ji doopravdy? Zvláště když je často napsána drobounkým písmem jako pouhá poznámka na okraj? Ale i když ji konzument čte, tak je už dopředu vnitřně zpracován optimistickým tónem reklamy, který mu napovídá, že splácet dluh nebude žádnou obtížnou záležitostí (asi to věřitel nebude s těmi splátkami myslet až tak „smrtně“ vážně).

Jestliže se tedy vyskytují ve stále větší míře „hloupí“ lidé, kteří se zadlužují a vůbec se nestarají, jak dluh splatí, tak je třeba také poukázat na instituce, které se náležitě „starají“ o to, aby lidé „hloupli“, ať už jsou to reklamní agentury, obchodní společnosti, bankovní i nebankovní finanční instituce a v neposlední řadě i samotná celostátní média, která tento druh vymývání mozků umožňují nebo ho dokonce přímo organizují.

Toto všechno je žel legální. Trestná je pouze tzv. klamavá reklama, tj. věcně nepravdivý údaj. Jenže polopravdy, kdy se nabízí pouze ta část pravdy, která je pro prodejce výhodná, a zamlčuje se ta druhá, již trestné nejsou a mohou tak ničit životy lidí. Říci jednoduše, že „za blbost se platí“, že si občané mají dát sami pozor, nestačí. „Hloupí“ lidé budou vždycky mezi námi, to však neznamená, že je dovoleno jejich „hlouposti“ zneužívat ke svému obohacení. Tím spíše potom není morálně přípustné vést cílenou kampaň na ohlupování lidí, aby se stali povolnými nástroji v rukou nepoctivých prodejců a lichvářů, jak se děje u značné většiny reklam, které člověk vidí v televizi.

Tolik oslavovaná svoboda podnikání má a musí mít své meze. Tak učí katolická morálka již od 19. stol., stačí jen připomenout mj. skvělé encykliky papežů Lva XIII. (*Rerum novarum*), Pia XI. (*Quadragesimo anno*) a Jana Pavla II. (*Centesimus annus*). Lhát, podvádět, bohatnout a získávat výhody na úkor jiného, byť i s využitím jeho „blbosti“, je vždycky hříchem – a proto pro katolíka něčím nepřijatelným, tím spíše pak je odporné pomocí reklamy tuto „blbost“ cíleně u něho pěstovat a k ní vychovávat. Katolická etika je v tomto jasná a nekompromisní.

Když někdo požaduje od politiků příslušnou úpravu legislativy, dočká se většinou odpovědi typu: „Nemůžeme přece prodejce omezovat v jejich svobodě nabízet zboží a služby.“ Ano, jenže tato nabídka musí mít svůj řád

a pravidla, aby byla v souladu s morálkou. A morální rozhodně není, jestliže např. v ulicích našich měst rostou podniky s hracími automaty, které rozvrátily už stovky, ne-li tisíce rodin. Gambleři jsou závislí lidé a je zbytečné je přesvědčovat, že ta mašinka, kam vhazují mince, není určena k tomu, aby oni nad ní vyhrávali, ale naopak aby ona vyhrávala a obírala je o peníze, které patří rodině a dětem. Proč se toto jasně neřekne, a hrací automaty se nezakážou? Jaký je v tom problém?

Velmi podstatný: Podnikatelé i stát na tom vydělávají. Na lidském neštěstí, které je sice způsobeno velkou neřestí a nezodpovědností samotných obětí, jenže ta byla vypěstována lživou nabídkou, kdy se zatajuje nebezpečí, jež automat obsahuje. Soukromé podnikání je zajisté požehnáním pro společnost, ale pouze za předpokladu, že spočívá na pravdě a nikoli na lži, což se týká především nabídek zboží a služeb. A lží je též polopravda, která zatajuje to, co je pro zákazníka nevýhodné nebo dokonce nebezpečné. Tak je tomu v případě nabídek splátek na leasing nebo finančních půjček, kdy se „taktně pomlčí“ o lichvářském úroku (ten se objeví teprve ve smlouvě, ale napsaný často pouze v poznámce malíčkými písmeny, takže je snadno přehlédnutelný), tak je tomu u hracích automatů, kdy se slibuje výhra a zatajuje se nebezpečí gamblerské závislosti a pádu do bídy. A nezapomeňme také, že přesně tímto způsobem postupovali i propagátoři legalizace potratů v USA a v Evropě před pár desítkami let, když tyto „služby“ nabízeli v médiích veřejnosti. Vědomě lhali těhotným ženám, že embryo je pouhým „shlukem buněk“, že jde o zákrok podobný vytržení zubu, který je zbaví nechtěných a neočekávaných starostí, ale záměrně zamlčeli, že se jedná o lidskou bytost a že potrat působí tzv. postabortivní syndrom.

Co z toho vyplývá? Nic více a nic méně než to, že stát konečně musí tady přestat zaujímat alibistický postoj „já nic, já muzikant“ a odvolávat se přitom na „svobodu podnikání“. To neplatí pouze u nás, ale v celém vyspělém světě, kde soukromé podnikání má zelenou. Tento hospodářský systém je samozřejmě lepší než totalitní ekonomický kolos v komunistickém režimu, ale pouze za předpokladu, že se nebude tolerovat lež včetně polopravd a podvodů. Od této povinnosti stát nikdo nemůže dispensovat, neboť už svatý Tomáš Akvinský jasně píše ve spise *De regimine principum*, že dbát o morálku, která je základem společného dobra (*bonum commune*), patří k přednostní

povinnosti vládařů. V tom spočívá podstatný rozdíl mezi katolickým a liberálním pojetím státu a katolíci by měl na to vždycky pamatovat.

PhDr. Radomír Malý

Vyjde nový Syllabus

Roku 1864 vydal papež bl. Pius IX. tzv. *Syllabus errorum*, v němž odsoudil aktuální bludy tehdejší doby: materialismus, ateismus, panteismus, ve společenské rovině potom liberalismus, socialismus, komunismus atd. Současný biskup v Kazachstánu, Msgre. Athanasius Schneider, požaduje dle příkladu Pia IX. vydání nového *Syllabu*, jenž by odsoudil hereze dnešní doby: potratářské a antikoncepční smýšlení, pansexualismus, homosexualismus, propagaci eutanazie, věroučný a etický relativismus apod.

kreuz.net, 20. 12. 2010

Biskup obviňuje UNESCO z propagace homosexualismu

Biskup ze španělské Cordoby, Msgre. Demetrio Fernández, obvinil mezinárodní organizaci OSN pro rozvoj vzdělání a kultury UNESCO ze záměru přivést do roku 2030 polovinu obyvatelstva naší planety k homosexuální orientaci. Odvolal se přitom na zprávu prefekta Papežské rady pro rodinu kardinála Enia Antonelliho.

kreuz. Net, 4. 1. 2011

Svatý Otec žádá větší ochranu křesťanů

Papež Benedikt XVI. řekl ve svém projevu u příležitosti Dne míru, jímž je vždy 1. leden, že křesťané nejsou před teroristickými útoky v mezinárodním měřítku dostatečně chráněni. Požadoval lepší a účinnější opatření na mezinárodní úrovni pro zajištění jejich bezpečnosti. Reagoval tím na nedávný pumový atentát v egyptské Alexandrii před chrámem tamních koptických křesťanů, při němž zahynulo dvaadvacet obětí.

Nasz Dziennik, 4. 1. 2011

Kardinál Meisner „na tapetě“ evangelického teologa

Čelný německý evangelický teolog Friedrich Schorlemmer napadl v rozhlasovém vysílání stanice MDR kolínského kardinála Joachima Meisnera. Nazval ho „teologicky dementním“. Důvodem bylo Meisnerovo kázání na svátek Mlád'átek 28. 12., v němž odsoudil preimplantační diagnostiku, tj. zkoumání zdravotního stavu embryí v laboratořích za účelem zničení tzv. „neplnohodnotných“, čili selekci na „zdravé“ a „postižené“ zárodky. Meisner řekl, že „Herodes také provedl selekci“. Schorlemmera výrok neobyčejně pobouřil a požadoval kardinálovu okamžitou rezignaci.

kath. net, 4. 1. 2011

Naše poznámka: Schorlemmerův útok proti kardinálu Meisnerovi ukazuje, jak mylný může být současný ekumenismus. Jakápak „ekumenická spolupráce“ s těmi protestanty, kteří nesdílejí hodnotový systém přirozeného mravního zákona?

První skupina anglikánů se stala katolíky

V katolické westminsterské katedrále v Londýně první skupina anglikánů v čele se třemi biskupy se začlenila do Katolické církve. Přijali svátost biřmování a přistoupili k prvnímu sv. přijímání. To se stalo na základě dokumentu papeže Benedikta XVI. *Anglicanorum coetibus*. Ke konverzi v nejbližší době se připravuje dalších dvacet anglikánských farností, padesát kněží a tři biskupové.

Nasz Dziennik, 4. 1. 2011

Lékaři pro smrt

Federální sdružení lékařů v Německu požaduje legalizaci eutanazie. Prý je to „služba pacientům“, jestliže si to přejí. Německá legislativa prozatím tyto praktiky zakazuje.

Nasz Dziennik, 4. 1. 2011

Hinduističtí extrémisté znovu zaútočili

V indickém městě Dovanagere ve státě Karmataka napadli hinduističtí fanatikové evangelického pastora Isaaca Samuela při kázání v kostele holí a těžce jej zranili. Opakovaně dochází i k dalším útokům na indické křesťany všech vyznání.

kath. net, 4. 1. 2011

Polovina obvinění je nepravdivá!

Věhlasný právní expert v americkém Los Angeles Donald Steier, který vyslýchal velký počet údajných „obětí“ kněžského zneužívání v USA, tvrdí, že nejméně polovina těchto obvinění je nepravdivá. Steier uvedl konkrétní důkazy. Sám podrobil osoby údajně v dětství zneužívané kněžími výslechu na detektoru lži, jenž odhalil, že mnozí tzv. „postižení“ nemluví pravdu. Poté se přiznali, že si všechno vymysleli. V jiných případech zase Steier objevil rozpory ve výpovědích údajných obětí zneužití a když požadoval po nich náležité vysvětlení, přiznali se, že lhali. Často jde o případy „nafouknutí“ pouhého nevhodného chování, kdy kněz např. spontánně dítě k sobě přitulil bez jakéhokoliv sexuálního podtextu. Dotyčný(á) si na to po letech pod dojmem propagandy „vzpomene“ a nahlásí „zneužití“ Steier zároveň upozornil, že obvinít kněze ze zneužívání je dnes velice snadné bez ohledu na to, jestli je to pravda či nikoliv. Stačí jen najít si webovou stránku organizace údajných obětí kněžského zneužívání, napsat jim a vylíčit svůj údajný „případ“ Statistika obětí tak vzroste o dalšího postiženého. Nikdo nezkoumá pravdivost obvinění. Příslušné organizace údajných obětí potom vydírají jednotlivé katolické diecéze a požadují pro oběti, skutečné i domnělé, tučné odškodné. V tom jim pomáhají četní advokáti, pro něž je to lukrativní byznys. Steier není sám, kdo zaujímá v otázce údajného zneužívání takové stanovisko. Již roku 2005 novinářka Dorothy Rabinowitzová poukazovala na neshody ve výpovědích řady údajných „obětí“ a psala, že mnoho obvinění je vylhaných. „Jde o obrovský podvod“, tak zněl titulěk jednoho z jejich článků na toto téma.

kreuz. net, 5. 1. 2011

Katolická církev v Hongkongu vzkvétá

Katolíci v Hongkongu, bývalé britské kolonii na území Číny, která je dnes samosprávnou jednotkou v rámci Čínské republiky, tvoří tři procenta z cca sedmi milionů obyvatel. Tři čtvrtiny tamních katolíků chodí pravidelně každou neděli na bohoslužby, 67 % z nich se denně modlí a v loňském roce polovina přistoupila ke sv. zpovědi. Katolíci v Hongkongu projevují také příkladnou misijní iniciativu, každý druhý zve své nekatolické přátele na mši sv.

radiovaticana.cz, 6. 1. 2011

Křesťané v Egyptě protestují

V Káhiře, Alexandrii, Ajsútu a dalších velkých městech Egypta vyšli do ulic křesťané všech vyznání, aby protestovali proti lhostejnosti úřadů a islámských náboženských představitelů ve vztahu k nedávnému pumovému atentátu na koptický kostel v Alexandrii, při němž zahynulo dvaadvacet lidí. Křesťanům nejvíce vadí nejen liknavý postup orgánů činných v trestním řízení při vyšetřování celé kauzy, ale i výroky některých muslimských imámů, kteří sice odsuzují samotný atentát, ale zároveň napadají papeže, že při svém odsouzení tohoto aktu neodsoudil také atentáty na mešity. Papež Benedikt XVI. však důrazně odsoudil jakékoliv zločiny tohoto druhu, motivované nábožensky. Dodejme jen, že to nejsou křesťané, kdo fyzicky napadá muslimy a organizuje pumové atentáty na mešity nebo jiné svatyně.

radiovaticana.cz, 6. 1. 2011

Nehoráznost rakouského teologa

Rakouský teolog, jezuita Roger Lenaers, měl přednášku v Domě kardinála Koeniga v Innsbrucku, v níž vyzval katolíky, aby hlásali tzv. „ateistické křesťanství“. Pojetí osobního Boha prý dnes věda překonala, pokud o něm chceme mluvit, tak ho máme představovat jen jako jakési „tajemství“, neboť jedině tomu prý současný člověk „rozumí“. Veškerá dosavadní církevní nauka musí prý být „odstraněna“ jako přežitek, rovněž tak i bible, která prý staví svoji nauku na osobním Bohu. Totální revizí pak musí údajně projít i celá morální nauka Církve. Není známo, že by církevní představitelé, ať už

z biskupství, ať už z jezuitského řádu, proti této nehoráznosti nějakým způsobem zakročili nebo se alespoň slovně ozvali.

kreuz. net, 7. 12. 2010

Potrestání polského vojenského kněze

Prelát Slawomir Żarski, vojenský duchovní a kněz-plukovník polské armády, pronesl 11. listopadu minulého roku kázání v přítomnosti prezidenta Bronislawa Komorowského. Kritizoval konzumní pojetí života, liberalismus, stoupající útoky vlivných médií na Katolickou církev a násilnosti před prezidentským palácem ve Varšavě v souvislosti s křížem tam postaveným na památku obětí havárie letadla ve Smolensku v Rusku (psali jsme o tom v minulém čísle *Řádu*, pozn. red.). Prezident byl kázáním patera Żarského velmi pobouřen a vyjádřil své rozhořčení také v médiích. Výsledkem bylo, že vláda odmítla nominaci tohoto duchovního na nejvyššího představitele duchovní správy polské armády.

Nasz Dziennik, 7. 12. 2010

Soud zakázal jesličky

V severofrancouzském městě Montiers každoročně bývaly na náměstí vystaveny jesličky s Jezulátkem, Svatou rodinou, pastýři a zvířaty. Tato tradice je v tomto městě prastará. Letos poprvé tomu bylo jinak. Jesličky musely zmizet na základě stížnosti místního Svazu volnomyšlenkářů. Ten se obrátil na soud, že prý tento křesťanský symbol „uráží jejich ateistické přesvědčení“ Soud jim dal za pravdu.

kreuz. net, 8. 12. 2010

Pozitivní změna v Maďarsku

Pravicová vláda Viktora Orbana v Maďarsku chystá pozitivní změny v legislativě, které by se mohly dotknout i morální problematiky. Chce prosadit, aby ústava obsahovala ochranu života od momentu početí, podporu rodiny jako svazku muže a ženy a zdůraznění přínosu křesťanství pro rozvoj

maďarského národa a pro civilizaci. Protože současná vládní koalice má v parlamentu pohodlnou většinu, nebude problémem tyto novelizace prosadit. Otázkou je, jestli to bude znamenat také zákaz potratů. Pravděpodobně ne, ale zcela určitě to přinese zpřísnění dosavadní velmi liberální potratové praxe.

Nasz Dziennik, 7. 12. 2010

Kardinál nežádoucí na konferenci

Ve španělském Madridu na Autonomní univerzitě se konala konference na téma „Bůh je neznámý pro Španěly XXI. století“ Pozván byl také kardinál Antonio Varela, aby přednesl svůj referát. Jenže nedošlo k tomu. Levicoví studenti vyjádřili svůj protest a pohrozili dokonce použitím násilí, jestli kardinálovi bude povoleno vystoupit na konferenci. Vláda se proto obrátila na kardinála, aby svoji účast na konferenci odřekl, neboť prý „nemůže zaručit jeho bezpečnost“

Nasz Dziennik, 2. 12. 2010

Britští křesťané se brání proti diskriminaci

Ve Velké Británii se rozhodli tamní křesťané vyhlásit 1. prosinec jako „Den boje proti náboženské diskriminaci“ Iniciátory byly osoby, které v této zemi zakusily propuštění ze zaměstnání kvůli svému křesťanskému přesvědčení, což jsou v této zemi stále častější případy. V této souvislosti došlo k založení dvou organizací: *Not Ashamed* (Nestyď se!) a *Christian Concern our Nation*. Obě vyzývají křesťany, aby se nestyděli za svoji víru a nebáli se nosit její symboly, např. křížek na krku, i když jim hrozí propuštění z práce. Tomu se chtějí bránit právní cestou.

Nasz Dziennik, 2. 12. 2010

Lucemburské dilema

Novinář Paul von Oldenburg, redaktor internetových stránek *kathnews.de*, se obrátil na lucemburského premiéra Jean-Claudea Junckera, který je zároveň předsedou Křesťanskosociální strany, s následujícím dotazem: Je morální, aby

jeho strana měla nadále v názvu slovo „křesťanská“, když prosazuje zákony, které jsou v rozporu s křesťanskou morálkou? Připomíná, že tento „křesťanský“ politický subjekt podporuje propotrátové zákony a státní uznání nemorálních svazků osob stejného pohlaví. Vrcholem všeho bylo, když tato strana, jmenovitě její premiér Juncker osobně, se zasadila o to, aby velkovévodovi Jindřichovi bylo odňato právo vetovat zákony, neboť se rozhodl učinit tak poté, co parlament odsouhlasil zákon o povolení eutanazie dle holandského a belgického vzoru.

kreuz. net, 5. 12. 2010

Trefné vyjádření polského teologa

„Těžko chápu, jak může nějaká skupina, navíc podvodná, získat během delšího času tak obrovský vliv na miliony lidí, jak tomu bylo v případě hlasatelů rasismu, eugeniky, fašismu, komunismu, liberalismu, ateismu aj. Děje se tak i v menším rozsahu. V červnu roku 1956 se podařilo politrukům naší polské komunistické armády namluvit milici a vojsku, že revolta občanů proti diktatuře a nedostatku potravin v Poznani je vedena americkými důstojníky. Jak je možné, že i dnes funguje podobné 'vymývání mozků' u našich policistů a vojáků v souvislosti s událostmi u kříže před prezidentským palácem ve Varšavě? Jak je možné hnát tyto ochránce bezpečnosti proti lidem modlitby, pravdy a dobra, proti svým bratrům a sestrám? Je těžké pochopit tuto alergii na náboženství. Ve Španělsku se veřejně hlásí k Církvi pouhá třetina obyvatelstva, zatímco před deseti lety to byly ještě tři čtvrtiny, a polovina mládeže deklaruje svoji lhostejnost vůči náboženství. Myslím, že velkou příčinou tohoto oslabení religiozity je ústup Církve z veřejné sféry... Opravdu moudrým člověkem byl Mahátma Gándhí, hinduista, zavražděný roku 1948, který říkal, že ti, kdo tvrdí, že náboženství nemá nic společného s politikou, nevědí, co je to náboženství.“

*Dr. Czeslaw Bartnik,
profesor dogmatiky na Katolické univerzitě v Lublinu, Polsko
Nasz Dziennik, 30. 11. 2010*

Marxismus nebo liberalismus?

Někteří čeští katolíci jsou udiveni, jak je možné, že na demokratickém Západě sahají úřady proti věřícím k těm samým praktikám, jaké poznali před rokem 1989 v komunistickém Československu: Existenční postihy za veřejné vyznání víry, vyhazovy z práce jen proto, že zaměstnanec(-kyně) měl(a) na krku křížek, že se pomodlil(a) nad nevěřícím pacientem, že odmítl(a) asistovat u potratu, prodávat antikoncepci, učit na škole sexuální výchovu apod. A dochází i k ještě drastičtějším zásahům: Účastníci protipotratových modlitebních akcí jsou terorizováni policií nebo též přímo zatýkáni, do vězení přicházejí i rodiče, kteří odmítají posílat své děti ve škole do hodin nemravné sexuální výchovy, jak se nedávno stalo konkrétně v Německu jedné matce, baptistické křesťance. A nic nenasvědčuje tomu, že by šlo pouze o přechodnou periodu, spíš naopak.

To všechno jsme zažili za minulé totalitní éry, kdy jsme hleděli k Západu jako k antipólu diktatury, kde jsou respektována základní lidská práva a tyto brutality, zejména proti věřícím lidem, jsou něčím neznámým. Dnes poznáváme, že šlo o omyl. Jak je to ale možné? Že by se demokratický svět „postupně bolševizoval“?

Nikoliv, je tomu přesně naopak. Už Marx a Engels veřejně hlásali, že jejich nauka je pouhým rozvinutím idejí německých klasických filozofů, především Hegela a Feuerbacha. Tito teoretikové ovšem vyšli z protikřesťanského osvícenství a bezprostředně na ně navazovali, na Voltaira, Diderota, Rousseaua atd., zejména Feuerbach ve svých neomalených útocích proti křesťanství se odvolával právě na „osvícenské dědictví“ těchto odpůrců křesťanství. Zároveň Engels přejímá, jak sám uvádí ve svém spise „O původu rodiny, soukromého vlastnictví a státu“, myšlenky filozofického zakladatele liberalismu Johna Locke o údajné nutnosti „emancipace žen“ a vyvozuje z toho požadavek tzv. „volné lásky“, tj. zrušení manželství a svobodu potratů. Dodejme, že volání po legalizaci potratů zaznělo už v osvícenství, i když prozatím nesměle, a tyto zločiny byly v revolučním vření let 1792–4 tolerovány, i když ne výslovně povoleny. Revoluční předáci měli totiž jiné starosti a tímto se nezabývali.

V I. Lenin potom ve spise *Stát a revoluce* přímo zbožšťuje jakobínskou diktaturu, která přinesla katolíkům krvavou lázeň několika stovek tisíc povražděných a popravených jen pro svoji víru. Lenin a bolševici tyto metody

uplatňovali v Rusku po roku 1917. K Francouzské revoluci se obracejí jako ke svému vzoru jak komunisté, tak i liberálové a demokraté. Obojí má společné rodové kořeny. Marxismus-leninismus neudělal nic jiného, než že důsledně realizoval osvícensko-liberální ideje, na nichž stavěl svoji filozofii a ideologii.

Takže liberalismus byl dříve než marxismus, ten je jeho dítětem. Proto společné rysy protikřesťanské represe u obou systémů by nás neměly udivovat.

PhDr. Radomír Malý

Světová konference potratářů

Ve španělské Seville se v říjnu loňského roku konala celosvětová konference lékařů, provádějících potraty, a provozovatelů potratových klinik. Nazývá se FIAPAC a jejím předsedou byl znovu zvolen známý rakouský majitel potratové kliniky ve Vídni Christian Fiala, smutně proslulý svými teroristickými útoky proti obráncům nenarozeného života, modlícími se před jeho smrtonosným zařízením (*Řád* o tom informoval v minulém čísle). Shromáždění vyzvalo vlády všech zemí, aby umožnily všem ženám „svobodný přístup k potratu za všech okolností“ Pozitivní na tom všem ale bylo, že před budovou, kde se konference konala, se shromáždilo cca 5 tisíc obránců nenarozeného života s protestními transparenty a s hlasitými modlitbami.

Glaube und Kirche, 12/2010

Homosexualita žádný hřích?

Známý německý teolog a duchovní spisovatel Anselm Gruen se na internetové stránce *Cafebabel* vyjádřil, že prý se „musíme chránit toho, abychom pokládali homosexualitu za hřích“ Otec Gruen ovšem zapomněl rozlišit mezi homosexualitou jako vrozenou orientací a homosexuálním stykem. Zatímco to první zcela jistě hříchem není, neboť nikdo nemůže za to, co bez svého vědomí dostal do své osobnostní výbavy, tak to druhé jednoznačně hříchem je – a to závažným, jak o tom mluví i Katechismus Katolické církve.

Information FMG, 11/2010

Papež brání svého předchůdce

Svatý Otec Benedikt XVI. ve svém proslovu při generální audienci 18. 8. 2010 bránil svého předchůdce v úřadě sv. Pia X., napadaného tzv. progresivními teology jako „nevzdělaného“ a „diktátorského“, protože zakročil proti herezi modernismu a požadoval v encyklice *Pascendi Dominici Gregis* odstranění teologů, hlásajících modernistické bludy, z katolických učilišť. Benedikt XVI. řekl doslova: „Sv. Pius X. zasáhl proti tendencím, které se projevíly zejména na konci 19. a počátku 20. století a se vši rozhodností odsoudil tento tzv. „modernismus“, aby věřící chránil před omyly a současně aby uvedl vědecké prohloubení Božího zjevení do souladu s Tradicí Církve...“

Information FMG, 11/2010

Otevřená zrada řeholního života

Kardinál Raymond Burke, prefekt Nejvyššího soudu římské kurie, pocházející z USA, ostře odsoudil případy ve své vlasti, kdy církevní nemocnice, vedené řeholníky a řeholnicemi, provádějí potraty. Za obzvlášť skandální označil případ jedné dominikánky, která osobně doprovázela ženy, jdoucí na potrat. Řekl, že toto je otevřená zrada řeholního života a ducha, která svědčí o proniknutí světského smýšlení do klášterů, na což si stěžoval už kardinál Franc Rodé, vatikánský prefekt Kongregace pro řehole.

Information FMG, 11/2010

Učebnice náboženství sváděla k pedofilii

V souvislosti s případem biskupa v belgických Bruggách Rogera Vangheluwea, který rezignoval, když se odhalilo, že po léta pohlavně zneužíval svého nezletilého příbuzného, upozornila jedna belgická matka, Alexandra Cohenová, na marný pokus skupiny belgických rodičů před dvanácti lety dosáhnout odstranění jedné kontroverzní učebnice náboženství z výuky. V ní se v pasážích, pojednávajících o šestém přikázání, výslovně prezentoval sexuální styk nezletilého s dospělým jako něco „krásného“ a „povznášejícího“, doporučovaly se kondomy a antikoncepční preparáty. Tím, kdo v tehdejší biskupské konferenci zodpovídal za katechezi, byl právě Msgre.

Vangheluwe, který protesty rodičů radikálně odmítl. Stejně bohužel s nimi jednal i tehdejší belgický primas kardinál Godfried Daneels, jenž byl osobním přítelem biskupa Vangheluwea. Teprve současný skandál liberálního a neomodernistického biskupa Vangheluwea dal tehdejším belgickým rodičům, odvážně bránícím katolickou morálku i proti svým pastýřům, otevřeně a zjevně za pravdu.

Information FMG, 11/2010

Naše poznámka: Proč se zatajuje, že ty případy zneužívání nezletilých katolickými duchovními, které jsou pravdivé a nikoli vylhané, stojí v přímé souvislosti s neomodernismem a cíleným rozkladem katolické víry a morálky, k němuž v posledních desetiletích dochází právě ze strany tzv. „progresivních“ teologů a církevních hodnostářů?

Povzbuzující slova sv. Dominika Savia

Biskup Vitus Huonder ze švýcarského Churu řekl nedávno v kázání, že sv. Donu Boscovi se jednou ve snu zjevil jeho svěřenec a duchovní syn sv. Dominik Savio, jenž zemřel v mladém věku, a sdělil mu, že právě mravní čistota ve věci 6. přikázání je tím, co nejvíce napomáhá ke spáse. Současně tento mladý světec Donu Boscovi ve snu řekl, že při umírání pocítil přítomnost a pomoc Matky Boží Panny Marie jako to největší dobro. Biskup Huonder upozornil, že právě na tyto dvě skutečnosti dnes mnozí katolíci zapomínají.

Information FMG, 11/2010

Nový prefekt Kongregace pro biskupy varuje

Kardinál Marc Oulet z Kanady, nově jmenovaný prefekt vatikánské Kongregace pro biskupy, kritizoval ve své inaugurační řeči při nástupu do úřadu, že mnoho biskupů se tam, kde je třeba hájit katolickou víru a morálku, řídí daleko více politickými ohledy a zvažováním „rizik“, jaká to může přinést. Kardinál jasně prohlásil, že něco takového je pro dobrého pastýře absolutně nepřijatelné, neboť jeho povinnost spočívá v tom, aby hlásal Boží slovo „vhod i nevhod“

Information FMG, 11/2010

Biskup z Limburku odvážně proti potratářům

Biskup německé diecéze Limburg-Frankfurt nad Mohanem, Franz Peter Tebartz-van Elst, se postavil odvážně proti rádobě „katolickému“ poradenskému sdružení *Donum Vitae*, které disponuje po celé zemi sítí poraden těhotným ženám a vystavuje potvrzení, opravňující k potratu. Ještě v 90. letech minulého století poskytovaly tato potvrzení i diecézní poradny (čestnou výjimkou byl tenkrát arcibiskup Johannes Dyba z Fuldy, jenž toto zakázal). Díky přímému nařízení papeže Jana Pavla II. musely církevní poradny přestat tato povolení vydávat. Mnozí „progresivní“ katolíci se s tím však nesmířili a založili si sdružení *Donum Vitae*, jež se prohlašuje za „katolické“, aniž má církevní schválení, a vystavuje potvrzení dál. Biskup Tebartz označil *Donum Vitae* za „společnost, která stojí mimo Katolickou církev“

Information, FMG 11/2010

Heretický teolog vystoupil z Církve

Neomodernistický německý teolog Gotthold Hasenhuettel, jenž se již před léty dostal do konfliktu s naukou Církve, oznámil v médiích, že „vystupuje“ z Katolické církve. Hasenhuettelovi roku 2003 byla odňata kanonická mise k výuce na církevních učilištích po incidentu na Ekumenickém sjezdu v Berlíně, kde vyzýval protestanty i nevěřící, aby přistupovali ke sv. přijímání.

Glaube und Kirche, 12/2010

Pozn. redakce: Jediné, co je možno u dr. Hasenheuttela ocenit, je jeho upřímnost. Když ví, že jeho smýšlení není s katolickou naukou slučitelné, opouští Církev. Kéž by takto jednali všichni zastánci nemodernismu a relativismu, kteří např. zapalují v katolických chrámech voňavé tyčinky s buddhisty apod. a nepletli hlavu katolickým věřícím!

Pornografie místo osvěty

Německá rozhlasová stanice SWR2, která není nikterak příznivě naladěná vůči Katolické církvi, kritizovala školní program sexuální výchovy jako „pornografický“. Nepovažuje např. za normální, že už na nejnižším školním

stupni jsou dětem ukazována nahá těla a popisovány pohlavní orgány. Zároveň tato rozhlasová stanice poukázala na to, že rodiče, kteří se proti tomu ozvou, se stávají předmětem šikany a zesměšňování.

Glaube und Kirche, 9/2010

Pozn. redakce: Diví se potom někdo na základě těchto zahraničních zkušeností, že i čeští křesťanští rodiče se brání plánům na zavedení sexuální výchovy do škol? Obavy, že ta bude probíhat podobně jako u našich západních sousedů, jsou více než opodstatněné. Jejich odpor je naprosto oprávněný a spravedlivý.

Islámská náboženská politika v praxi

V jihoindickém státě Kérala byl při cestě z nedělní mše sv. profesor tamní katolické Newmanovy koleje T. J. Joseph přepaden muslimskými radikály, kteří mu usekli mačetou pravou ruku. Důvodem bylo, že prý se „rouhal proroku Mohamedovi“ Toto „rouhání“ údajně spočívalo v tom, že prof. Joseph zadal „nevhodné“ otázky ke zkoušení na konci semestru, které „urážely“ proroka Mohameda. Joseph se např. studentů ptal na rozdíl mezi Kristem a Mohamedem a mezi křesťanstvím a islámem. Za takto formulované otázky ke zkoušení se po protestech muslimů omluvil (i když fakticky nebylo za co). Nejsmutnější na celé záležitosti však je, že vedení Newmanovy koleje se prof. Josepha, který v důsledku zranění je na invalidním vozíku, nejenom nezastalo, ale dokonce ho i propustilo ze školy s odůvodněním, že prý „urazil náboženské cítění jiného společenství“

Glaube und Kirche, 10/2010

Pozn. redakce: Naše bohužel časté katolické kapitulantství. Když už konečně uslyšíme, že toto je těžký hřích!

Všechny trpěly postabortivním syndromem!

Německý protipotratový aktivista Guenther Annen, který se již léta modlí před potratovými klinikami a diskutuje se ženami, jdoucími na potrat, říká, že všechny ženy, které jdou na potrat podruhé nebo už poněkolikáté, trpí absolutně všechny postabortivním syndromem. V debatě, při níž je chtěl Annen od úmyslu zabít dítě odvrátit, se mu s tím přiznaly. Jedna žena mu

dokonce vyprávěla, že když vidí těhotnou nastávající maminku nebo kočárek s dítětem, musí buď přejít na druhou stranu ulice nebo se dívat jinam, jinak že by to psychicky nevydržela. Přesto však tyto ženy z naprosto nepochopitelných důvodů „absolvují“ další potraty, byť se slzami v očích. Proč, to je pro samotného pana Annena neznámou věcí, s tím se mu nesvěřují.

Glaube und Kirche, 10/2010

Vzácná návštěva v Třebíči

Na Silvestra a Nový rok dostala farnost Třebíč-Jejkov vzácnou návštěvu. Hostovali zde tři čeští bohoslovci z tradičního kněžského semináře v německém Wigratzbadu, vedeného Kněžským bratrstvem sv. Petra (FSSP), které v souladu s dokumentem papeže Jana Pavla II. *Ecclesia Dei* a nedávným *motu proprio* papeže Benedikta XVI. *Summorum pontificum* v plné jednotě se Svatým Otcem celebruje tradiční katolický ritus podle misálu bl. Jana XXIII. z roku 1962. Spolu s nimi přijel na pozvání duchovního správce Otce Vlastimila Protivínského i jejich spirituál P. Bernward Deneke, FSSP. Pater Deneke spolu s bohoslovci se účastnil i duchovního setkání sdružení katolické mládeže *Juventutem* v Horním Újezdě, kde v neděli 2. ledna celebroidl tradiční mši svatou. Den předtím, na Nový rok, sloužil P. Deneke svatou liturgii podle misálu Jana XXIII. v Třebíči-Jejkově. Protože se jednalo o svátek Panny Marie, zaměřil i své kázání mariánsky. Vyzvedl její panenství a mateřství jako nejaktuálnější znaky pro dnešní dobu, a že proto právě proti nim satan nejvíc útočí. Důkazem toho je šíření sexuální promiskuity a pornografie, což znamená agresi proti Mariinu panenství. Potraty a jejich legalizace jsou zase agresí ďábla proti jejímu mateřství. Mravní čistota ve věci 6. a 9. přikázání a ochrana nenarozeného života musí proto být principiální záležitost každého katolíka.

PhDr. Radomír Malý

Pozn. redakce: Bratstvo sv. Petra (FSSP) si nelze plést s Bratrstvem sv. Pia X. (FSSPX – lefebvristé), kteří – na rozdíl od FSSP – dosud nejsou v plné jednotě se Svatým stolcem.

Strašlivá fakta o pronásledování křesťanů v Rusku

O krvavém mučednictví křesťanů v Sovětském svazu (SSSR) v období mezi dvěma světovými válkami ještě zdaleka nebylo řečeno poslední slovo. Nejvíce utrpěla samozřejmě pravoslavná církev, která byla většinovou. Ale stejně krutě si bolševická moc počínala vůči katolíkům a protestantům.

První kněžskou obětí bolševiků ihned po Říjnové revoluci roku 1917 se stal pravoslavný arcikněz Ivan Kočurov, kterého před očima vlastního syna po kázání, v němž vyzval k míru, komunistické bojůvky mučily a nakonec zavraždily. Pár týdnů poté byl mučen a popraven kyjevský metropolita Vladimir Bogojavlenskij. V roce 1920 byl odsouzen k smrti a popraven petrohradský metropolita Benjamin, který ve své poslední řeči před popravou označil komunismus za satanský systém. Patriarcha Tichon byl internován a za záhadných okolností v internaci zemřel. Počet zavražděných nebo popravených pravoslavných duchovních stoupl v roce 1923 na 18 000.

Téhož roku se konal v Moskvě proces s několika katolickými církevními hodnostáři v čele s mohylevským arcibiskupem Janem Cieplakem. Všichni byli odsouzeni k smrti, generální vikář Konstanty Budkiewicz byl ihned po vyhlášení rozsudku odveden na chodbu soudní budovy a tam zastřelen, nebylo čekáno ani na stanovení data popravy. V případě arcibiskupa Cieplaka (polské národnosti) přistoupily sovětské úřady na nabídku polské vlády, že když umožní Cieplakovi vycestovat do Polska, propustí na oplátku uvězněného polského komunistu Karla Radka a dovolí mu odjet do Sovětského svazu (Radek později této „výměny“ trpce litoval, neboť se stal obětí Stalinových čistek a byl popraven).

Právním základem perzekuce křesťanů v SSSR se stal dekret o odluce církve od státu z roku 1918. Církvím byl zkonfiskován veškerý majetek, stát zlikvidoval všechny církevní školy, nemocnice a charitativní zařízení. Do roku 1921 byla zrušena převážná většina klášterů (1500), ve 30. letech už nefungoval ani jediný. Do napadení SSSR Německem roku 1941 bylo povražděno nebo popraveno přes 100 000 pravoslavných duchovních, dalších cca 100 000 přežívalo v táborech nucených prací (tzv. gulagy). Zatčení nebo popravení či povraždění byli i všichni katoličtí kněží s výjimkou těch, jimž se podařilo emigrovat.

Církve neměly k dispozici žádný tisk ani vydavatelství náboženské literatury. Povoleny byly pouze tradiční bohoslužby, jestliže kněz např.

organizoval výuku náboženství na faře (ve škole se náboženství samozřejmě nevyučovalo), šel ihned do gulagu, odkud se často nevrátil. Ale i s bohoslužbami byly stále větší problémy, protože stát postupně zavíral kostely a přebudoval je na kryté plovárny, skladiště, drůbežárny apod. V roce 1914 bylo v Rusku v provozu 80 000 kostelů, roku 1938 už to bylo pouhých 1277. Z katolických kostelů fungoval roku 1941 jediný – a sice v Moskvě v areálu francouzské ambasády. Kněží bylo čím dál méně, protože všechny semináře režim zrušil. Církev tak byla odsouzena k pomalé, postupné likvidaci.

Návštěva bohoslužeb se stávala pro věřící čím dál obtížnější. Když úřady zavřely někde kostel, jiný dosud otevřený se nacházel stovky kilometrů daleko. Krom toho věřící, kteří se účastnili náboženských obřadů, byli už tímto vystaveni kruté perzekuci. Vyhodili je ze zaměstnání, zvláště pokud zastávali profesi učitelů, lékařů apod. Nakonec ani pouhý subalterní úředník neobstál a přišel o místo, když se projevoval jako věřící křesťan. Jen řadoví dělníci a kolchozní zemědělci mohli chodit do kostela bez existenčních následků. I toto však nebylo bez rizika, neboť v gulagu se ocitali lidé třeba i jen proto, že byli tzv. „náboženskými fanatiky“, stačilo jen navštěvovat „příliš často“ bohoslužby. Když křesťan obhajoval svou víru v soukromém rozhovoru s nevěřícími, šel bez pardonu do gulagu. Podle zákona nesměl ani ve své víře vychovávat doma děti, jestliže je vodil do kostela na bohoslužby, byly mu odebrány a umístěny ve státním zařízení, on sám šel do vězení. Totéž se stávalo, když děti neopatrně řekly před spolužáky, že se s rodiči doma modlí nebo si čtou bibli.

Teprve válka přinutila Stalina, aby poněkud povolil šroub, jenž církve drtil. Došlo k obnově jejich struktur, byly povoleny semináře a některé kláštery, nicméně útlak a perzekuce probíhaly i po válce. To už je ale jiná kapitola.

PhDr. Radomír Malý s použitím materiálu podle časopis Fels, 12/2010

Nakladatelství **Řád** (P. ing. Karel Dachovský, Sarajevská 13, 120 00 Praha 2) vydalo a zašle. Poštovné neúčtuji.

Při odběru nejméně deseti publikací sleva 10 %.

Nakladatelství **Řád** oslavilo 5. 1. 2010 dvacet let své existence.

1)	P. Karel Dachovský: „Svatý Alois“ 44 stran.	45	Kč
2)	P. Karel Dachovský: „Svatý Norbert“ 58 stran.	50	Kč
3)	P. Karel Dachovský: „Svatá Gianna Beretta Molla“, příběh ženy, která odmítla jít na interrupci, ačkoliv věděla, že při porodu zemře. 36 stran.	35	Kč
4)	MUDr. John Grady: „Interrupce – ano, nebo ne?“ 24 stran	10	Kč
5)	P. Karel Dachovský: „P. Paul Marx, OSB“, životopis aktivisty proti interrupcím v USA, 64 stran	30	Kč
6)	„Zpovědní zrcadlo“	1	Kč
7)	P. Karel Dachovský: „Cestou k Bohu“, první informace o Bohu a Církvi pro dosud nevěřící. 28 stran.	10	Kč
8)	P. Karel Dachovský: „Sepnuto duhou“, náboženské básně. 64 stran.	50	Kč
9)	Časopis Řád – vychází 3x ročně, časopis pro obranu nenarozeného života, informace z Církve, katolická literatura,	cena dobrovolná	
10)	P. Karel Dachovský: „Podle řádu Melchizedechova“, náboženské básně. 68 stran.	25	Kč
11)	P. Karel Dachovský: „Miniatury“, náboženské básně. 56 stran.	25	Kč
12)	P. Karel Dachovský: „Ctihodná Edel Quinnová“, životopis misionářky v Africe. 64 stran.	30	Kč
13)	P. Karel Dachovský: „Umlčený zvon“, životopisný román o františkánovi P. Janu Bártovi. 157 stran.	130	Kč
14)	P. Karel Dachovský: „Pod rozstříleným praporem je krásy dost“, nová sbírka náboženské poezie.	50	Kč
15)	Stella Lilley: „Život s utrpením“, úvahy o utrpení a sv. Padre Piovi.	9	Kč
16)	Ivan Slavík: „Kapky krve a potu Arnošta Jenče“, náboženské básně	9	Kč

17)	P. Karel Dachovský: „Svatý Karel oromejský“, životopis, 68 stran.	65	Kč
18)	Marie Dolistová: „Paní Zdislava z Lemberka“, životopis a poéma – v češtině, polštině, němčině, lužiskosrbštině, angličtině a esperantu, 100 stran.	60	Kč
19)	P. Karel Dachovský: „Blahoslavený kardinál J.H. Newmann“, životopis katolického konvertity z anglikánství a významného teologa.	60	Kč
20)	P. Karel Dachovský: „Sv. Jan Viannney“, životopis, 72 stran.	60	Kč
21)	P. Karel Dachovský: „Sv. Alžběta Durynská“, životopis, 48 stran.	45	Kč
22)	P. Karel Dachovský: „Cesta františkánského kněze Jana Bártý“, historická studie, 100 stran.	40	Kč
23)	P. Karel Dachovský: „V srdci Londýna“, novela ze života emigranta, 100 stran.	80	Kč
24)	P. Karel Dachovský: „Svatý Bernard“. 44 stran	45	Kč
<i>Vyjde:</i>			
25)	P. Karel Dachovský: „Svatý Filip Neri“	50	Kč
26)	P. Rudolf Dilong: „Světce z Assisi“	110	Kč

Pomoc těhotným ženám a informace

Hnutí pro život ČR

Hlubočepská 85/64

152 00 Praha 5

telefon: 603 976 231

<http://prolife.cz>

<http://svobodavolby.cz>

Informace o přirozeném plánování rodičovství –

o symptotermální metodě podá

Liga pár páru

David a Michaela Prentisovi

Fügnerova 143/9

272 01 Kladno

tel.: 312 686 642

www.lpp.cz, lpp@lpp.cz

<http://lpp.cz>

Za všecko asi mohou brambory

Václav Durych

Dvě strašlivé metly trestaly lidstvo po celou dobu jeho historie: nakažlivé nemoci a hladomory. Nakažlivé choroby prý zredukovaly počty obyvatel již v dobách prehistorických.

Mnohem hroznější pohromou je hladomor. Ten si člověk jednak zavinuje sám, např. válkami či spíše ještě ekonomickou nezodpovědností a lajdáctvím, mnohem spíše jsou však za hladomor odpovědné přírodní katastrofy. Poručit větru a dešti sliboval už baťuška Stalin, snad právě proto, že v jeho říši naposledy na evropském kontinentě byl jeho milovaný lid hladomoru vystaven. Ve dvacátých letech minulého století si na Ukrajině, ale i jinde v širé Rusi, vařili lidé k jídlu nemluvnata, ale prý i odrostlejší děti. Sám d'ábel tak chránil lidi před smrtí hladem.

Nemoci se lidstvo naučilo omezovat. Hladomory, alespoň v Evropě, odstranil Kolumbův objev Ameriky. Ne hned, ale teprve tehdy, kdy se ve větším měřítku začaly pěstovat z Ameriky dovezené brambory. Vládcí Pruska a Rakouska 18. století byli sice škůdci ducha a zlo jimi způsobené dodnes nebylo napraveno, ale nutno jim přičíst k dobru, že pod přísnými sankcemi direktivně zavedli pěstování brambor. Náš „zdravý venkovský lid“ brambory odmítal. Považoval je za d'áblovu vějičku, a kdyby už tehdy se těšil spásné svobodě, pak by se brambory pěstovaly tak nejvýš v botanických zahradách.

Ono se dnes již nechce věřit, že ve středověku, ale ještě i později, rolník z polí sklízel jen o něco málo víc, než zasel, třeba i jen dvojnásobek nebo trojnásobek. Vzpomeňme si ze své povinné školní četby, jak babičky zamykaly před dětmi chléb! Skutečně se tak dalo. Nebylo antikoncepčních prostředků, přitom však naši pradědové měli podobné choutky choutkám našich otců a nás samých, a tak se stávalo, že i skalní neznabozi plodili potomky v počtu svatých apoštolů.

Lidstva však nijak moc nepřibývalo, a dokud se brambory nestaly běžnou potravinou, prováděla moudrá „příroda“ v početných rodinách selekci, za kterou by se nemusil stydět ani doktor Mengele. Děti umíraly ještě v den svého narození. Jednoho roku se dožilo jen málokteré dítě.

Toto se dělo v 19. století v Evropě. Děti chtěné i nechtěné umíraly často i z nepochopitelných důvodů. Jako na potvoru, těch nechtěných zůstávalo naživu víc. A tak se ve městech začaly děti utrácet. Tak, jako přebytečná

koťata nebo štěňata. „Národním sportem“ se toto utrácení dětí stalo ve staré „dobré“ Anglii i ve „sladké“ Francii. O mnoho jinak nebylo ani ve Flandrech, v Německu a všude tam, kde už se lidé přestali bát hladu! Není ovšem zcela pravdivé, že své děti zabíjely nejprve národy bohaté a od nich se to naučily národy chudé. Teď už je rozhodující „vyspělost ducha“, ale pozor! Této vyspělosti prý nabývá člověk sledováním televize a na tu, jak bohužel známo, koukají den co den i ledasjací nahatí černoši, kteří v období sucha žvýkají spolu se svým dobyt看em slámu a kůru stromů.

Nadbytečných dětí je stále víc a víc. Co s nimi? Tenhle problém trápil už antické řecké demokraty a ti (prý jen neduživé děti) shazovali se skály. V Londýně v 19. století byly asi jen malé byty. Během pouhých pěti let, v rozmezí 1855 až 1860 se v tomto městě našlo asi 3 900 mrtvolek novorozeňat. Tehdejší anglický lékař W. R. Ryan bije na poplach: „Sympatie veřejnosti jsou jednoznačně na straně vražednic. Vraždy nemluvňat veřejnost přijímá docela jinak než ostatní vraždy!“ V listu Morning Star ze dne 23. června 1863 se píše: „O mrtvoly nemluvňat, pohozené na ulicích, ve stokách a pod keři v parcích nebo u vrat kostelů, dbá policie stejně málo jako o zdechliny psů nebo koček.“

To už se v tu dobu anglický lid dost dlouho dusil v objetí humanismu Velké francouzské revoluce, ovšem dnes je již humanismu tolik, že si s ním nikdo neví rady. Brambory nepomáhají, nejedou nám, země je "přelidněna" Antikoncepce je nepohodlná, v plánované rodičovství se nevěří. „Jen ve smrti je jistota,“ říkají netoliko básníci. Smrt je rychlá, přesvědčivá a laciná, zejména slouží-li zájmům státu. Je samozřejmě hygienická a nad pomyšlení humanistická. Trápit děti v nalezincích a dětských domovech? Na ty si přece tolik stěžoval Charles Dickens. Současní ministři financí a jiní správci státního pokladu si bručí pod vousy: „Tolik zbytečně vynaložených peněz.“ Na haranty nikdy nebylo dost peněz! Ti, kdo se sami zasloužili za vznik a existenci dětských domovů, láteří: Dětské domovy prý mrzačí charaktery! Z jejich chovanců se stávají zločinci!

Co naplat! Právě tak, jako že člověk nepřestane být člověkem, nepřestane ani hřešit a pokoušet Boha. Nadále bude utěšovat své okolí i sama sebe, že lidské embryo ještě není člověkem, natož aby pak bylo pod Boží ochranou. A co že to vůbec je ten Bůh?

Běda! Pošetilosti lidská! Stačí jen se podívat k sousedům, jak jsou zoufalí z těch miliónů Turků, které si museli nazvat domů, protože si sami povraždili miliony nenarozených dětí. Nepřivolávejme si národní neštěstí! Avšak raději a ochotněji budeme stavět mešity, jen abychom se nemuseli řídit těmi zákony, které vytvořily naši civilizaci a kulturu.

Bezbranné děti lze vraždit snadno a rychle. Házením se skály, udušením, uškrcením, hladem a třeba i civilizovaně – skalpelem. Vražda však zůstává vraždou, a to již od počátku světa. Kainovi se dostalo této připovědi od samého Boha: „Cos to udělal? Hlas krve tvého bratra volá ke mně ze země. Proto buď proklet, vyhnán z úrodné země, která otevřela ústa, aby z tvé ruky přijala krev tvého bratra. Když budeš obdělávat půdu, nedá ti už svou úrodu. Budeš pobíhat a toulat se po zemi.“ Tu pravil Kain Hospodinovi: „Můj zločin je větší, než je možno odčinit!“

Kain Boha neviděl, ale slyšel ho a svou vinu uznal. My už Boha neslyšíme a ani ho slyšet nechceme.

Z deníku pravoslavného kněze Mgr. Libora Serafína Halíka, Ph.D. z modlitební stráže před nemocnicí v Brně

Přednosta kliniky mi hrozí násilím

Ve čtvrtek 10. 6. 2004 za Míšou Š., když rozdávala letáčky, přišla zdravotní sestra. Poděkovala nám za to, že zde stojíme. Varovala nás, že místní lékaři jsou lháři, ať jim nevěříme. Ve 12.00 mi přišel potřást rukou neznámý pán z Ústí nad Labem. Řekl, že dělám dobře, neboť umělý potrat je vražda. Přilákal ho sem z druhého konce parku můj zpěv. Neslyšel slova, jen zvuk. Domníval se, že zpívá islámský muezzin.

V pátek 11. 6. 2004 jsem na Obilním trhu s vozíčkářem Františkem B., a chvíli i s minoritou MUDr. Bogdanem. Cestou zpět jsem potkal známého třetího právníka. Řekl jsem mu o biskupově zákazu a hrozbě vyhozením ze zaměstnání v církvi. Nabídl se, že mi pomůže napsat obhajobu proti nezákonnému vyhození ze zaměstnání. Řekl, že soud může trvat až tři roky – tak dlouho budu jistě zaměstnán. Toho dne mne napadá, že strategií satana je, aby lidé ztratili schopnost rozumět Božímu jazyku. Např. tomu, že Bůh mluví skrze počasí, že trestá společné hříchy skupiny obyvatel katastrofami. Satan

Boží trest zlehčí vysvětlením, že je to způsobeno pouze ekologickým znečištěním. Boží odměnu – požehnání na úrodě satan vysvětlí tak, že je to jen a pouze díky hnojivům. Satanem obelhané národy, které ztratily schopnost rozumět Božímu jazyku, jen po extrémním utrpení začnou opět rozumět Boží řeči. Někdy ani tehdy neporozumí, neboť jsou až do kořene morálně zkažené – viz Zjevení 9,20–21: „*A přesto se ostatní lidé, kteří v těch pohromách nezahynuli neodvrátili od svých vražd ani čarování, necudností ani krádeží.*“

V sobotu 12. 6. 2004 mi telefonoval MUDr. Šipr a řekl, že pošle mému biskupovi časopis kolegia katolických lékařů v Brně *Bioetika*, kde je kladná zpráva o mé činnosti před nemocnicí.

Ve středu 16. 6. 2004 v 11.05 před nemocnicí za mnou zašel její přednosta MUDr. Ventruba. Tázel jsem se ho, jak je možné, že navzdory ceduli, že se zde od 1. 5. 2004 neprovádí potraty, provedli umělý potrat pětíměsíčního dítěte? Odpověděl: „My jsme vás chránili, aby vás někdo nezbil, ale už toho dál nejsme schopni. Toto je poslední varování. Nedivte se, až vás někdo fyzicky napadne a zbije.“ Jeho kolega, druhý lékař, se pochlubil slovy, že jeho baví zabíjet děti. Představená kláštera u kostela Svaté Rodiny mi dnes řekla, že tuto noc jim vandalové rozbili kříž a nástěnku před kostelem. Navzdory tomu mi umožnila zorganizovat příští měsíc pochod právě z jejich kostela. (24. 6. 2004 se dokonce nabídl jejich farář, že odslouží před tímto pochodem mši svatou)

V pátek 18. 6. 2004 jsem se modlil 14.40–15.30 před největší potratovou klinikou v Rakousku. Zde mne nafilmovala státní rakouská televize. Večer ve 22.05 poslouchám na Radiožurnálu relaci obhajující manželskou nevěru. Vědci dali gen hraboše prérijního, který je monogamní (věrný jedné samičce), do hraboše polního, který je většinou promiskuitní (střídající partnerky) a mutant se stal monogamním. Ze závěrů výzkumu vymysleli teorii: „Nevěrní lidé za promiskuitu nemohou, neboť mají v sobě gen promiskuity jako hraboš polní.“ Odpovídám si, že jde o demagogický (nesmyslný) závěr: „My lidé jsme biologický druh *Homo sapiens*. Do nikoho z nás nebyl v 60. letech 20. století vložen gen promiskuitního hraboše polního ani promiskuitního šimpanze bonobo. Přesto je řada lidí od vynálezu ženské antikoncepce v 60. letech 20. století promiskuitních. Předtím tak velké množství civilizovaných lidí nebylo promiskuitních. Promiskuita je proto věcí nemorálnosti jednotlivců

a nemorálnosti společnosti šířené filmem, televizí a školní sexuální výchovou k pohlavním svazkům s kýmkoli, máte-li antikoncepci.“

Podepisování petice a biskupova podpora

10. brněnský pochod pro život – 3. sobota v červnu 2004

Konal se v sobotu 19. 6. 2004. Vyšli jsme z klášterní kaple sv. Josefa na Pellicově ulici a směřovali frekventovanou Husovou ulicí k nemocnici. Pochodovalo 32 lidí. Přednosta kliniky MUDr. Ventruba na Obilním trhu vyšel z nemocnice, aby proti nám osobně přemlouval hlídku policejního vozu, který nás doprovázel. Přemluvit policii ČR se mu však nepovedlo. Lidé začali podepisovat petici na mou podporu.

V neděli 20. 6. 2004 si uvědomuji, že úmyslem Boha Otce bylo dovolit satanovi zmučit Božího Syna výměnou za vykoupení lidí ze smrti. Satan se těšil na toto týrání Boha. Konečně si to vychutná. V pravoslavných bohoslužbách zpíváme, že Boží Syn „*Smrtí smrt překonal a jsoucím ve hrobech život daroval*“ Někteří křesťanští pastýři jako apoštol Pavel dokonávají míru utrpení Ježíše Krista na svém těle. Satan je mučí, mučí jejich už velmi očištěné srdce (podobně jako mučil zcela čisté srdce Ježíše Krista) výměnou za vysvobozování dalších lidí z moci lži, moci ďábla lháře. Na radiožurnálu 23.45–24.00 je živý rozhovor s herečkou Alenou Vránovou, která hrála Pyšnou princeznu ve filmu z 50. let 20. století. Zatelefonoval jí sem do rádia bývalý politický vězeň, aby poděkoval, že pohádka tehdy nesmírně povzbudila politické vězně. Vězni trpící za spravedlnost byli tehdy velmi nadšeni poselstvím pohádky, že dobro jistě zvítězí nad zlem a láska nad nenávistí.

V pondělí 21. 6. 2004 jsem se před nemocnicí dozvěděl, že v sobotu 19. 6. 2004 zde byl dvěma ženám proveden umělý potrat. Byl jsem zde s vozíčkářem Františkem B. Jedna devatenáctiletá žena se mi sem přišla pochlubit, že právě před rokem zde byla na umělém potratu. Řekla, že se nasmála, když četla v našem letáčku o zabití dítěte.

V úterý 22. 6. 2004 jsem byl na Obilním trhu s Jiřím Z. Při zpěvu Žalmu 78, verších 70–72, mi pohnutím tzv. naskočila husí kůže. Text zněl: „*Davida si zvolil, svého služebníka, povolal ho ze salaš, od ovcí s jehňaty ho přivedl, aby pásł Jákoba, jeho lid, Izraele, jeho dědičný díł. A pásł je s bezúhonným srdcem, rukou zkušenou je vodil.*“ Má manželka dnes oznámila

dvěma nejstarším synům, že čekáme miminko. Mladší syn Martin to už ví déle a raduje se. Večer se za mne minorita MUDr. Bogdan a jeho mládež modlili, aby mi Bůh dal statečnost a sílu v boji proti mocím temnosti. Zpíval jsem s nimi píseň: „*Před Tebou, Pane, temno ztrácí sílu svou, noc odchází a den jasně září.*“ Tu píseň si zpívám doma i o půlnoci. Těší mě.

Ve středu 23. 6. 2004 jsem před nemocnicí s vozíčkářem Františkem B. Při zpěvu Žalmu 89, veršů 21–25 a 27 mi pohnutím opět naskočila husí kůže. Z parku přišel mladý pár. Řekli, že obdivují můj hlasitý zpěv, a vzali si od nás letáčky. Ta paní si pamatovala, že její maminka po umělém potratu byla tak zoufalá, že ač dospělá, nemohla ležet žádnou noc bez plyšové hračky. Pacientka z otevřeného okna na chodbě uslyšela můj zpěv. Líbil se jí, a proto za námi přišla. Trpí epilepsií. Proto jí chtěli dát dítě do sirotčince. To odmítla. Paní Milada mě poprosila o modlitbu kvůli své rakovině. Telefonoval mi poslanec Parlamentu ČR JUDr. ing. Karas, že mu odepsal biskup Simeon následovně: „Vážený pane poslanče, velmi mne potěšila Vaše slova uznání o našem knězi Dr. Liboru Halíkovi a o jeho činnosti na záchranu životů dětí, které by se měly narodit, ale jsou chystány k utracení. Zatím mi přicházely jen hlasy proti jeho aktivitě. Raduji se také z Vašeho svědectví, že jeho působení má i kladný dopad, že je mu nasloucháno a že je i chápán. Rád bych ho co nejvíce podpořil.“

Ve čtvrtek 24. 6. 2004 mě budí sen, že prodej gumových antikoncepčních kondomů přece jen vytlačí z trhu potratové (děti zabíjecí) formy antikoncepce – tj. nitroděložní tělíska a pilulky. Na Obilním trhu jsem stál s vozíčkářem Františkem B., paní Řeh. a Janou R. Od 11.45–12.00 nás zde obtěžovali městský strážník a strážnice. Když však vozíčkář zavelel k společné modlitbě Anděl Páně, strážníci počkali a nechali nás, až dokončíme modlitbu. Byl to malý zázrak. To se stalo poprvé, že počkali. Pak po nás chtěli občanské průkazy. Poté odjeli.

V pátek 25. 6. 2004 jsem od rána v napětí, cítí to i má záda. Na Obilním trhu mi pomohl pan Mi., Jana R., paní K. a od 11.45 i Petr M. Večer slyším z rádia Vatikán větu katolického kněze (později kardinála) Špidlíka: „Jeden pravoslavný kněz vytkl Západu, že ztratil bázeň Boží, že ztratil strach z Pekla.“

V pondělí 28. 6. 2004 cestou k nemocnici potkávám předchozího předsedu ODS Brno-střed. Toho, který mne před rokem, 12. 6. 2003, povzbudil, že žijeme v demokracii, tak proč bych nemohl protestovat proti potratům před

nemocnicí. Na Obilním trhu mě potkal přítel Jenda Ž. Stojím tam s Radomírem M., paní H. a manželi K. Oslovil mne Žalm 118, verš 13: „*Udeřil jsi na mě (MUDr. Ventrubo) tvrdě, abych padl. Hospodin je (ale) moje pomoc.*“ Husí kůže mi naskočila, když jsem zpíval Žalm 116, verš 7: „*Můžeš opět odpočinout, moje duše, neboť Hospodin se tě zastal.*“ I dnes jeden muž četl ceduli na nemocnici, že zde už interrupce neprovádějí, a vytýkal mi, že zde stojím proto zbytečně. Odpověděl jsem mu, že cedule není dosud pravdivá. Že my zde stojíme právě proto, abychom donutili přednostu kliniky uskutečnit to, co zde napsal. Bože, prosím, použij si tu jeho ceduli ve smyslu žalmu, že kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá. Amen.

V úterý 29. 6. 2004 jsem na Obilním trhu s Radomírem M. Ze zpráv BBC se dozvídám, že předsedou Komise Evropské unie se má stát Portugalec Barroso, který byl obdivovatelem čínského komunistického diktátora Mao-Ce-tunga.

Ve středu 30. 6. 2004 jsem stál na Obilním trhu se zdravotní sestrou Ludmilou Š., s paní K., s vozíčkářem Františkem B., a s Marií M. Při zpěvu Žalmu 1 („*Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků*“) mi pohnutím zase naskočila husí kůže: „*Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří.*“ Jedna paní nám řekla, že je také proti umělým potratům, a možná se zúčastní našeho pochodu. Vyprávěla, že chtěla adoptovat děti, neboť jí kvůli rakovině odňali dělohu. Státní úřady jí to však nepovolily, neboť je rozvedená.

Rebel Boží

(P. Karel Dachovský: *Svatý Alois*; vydavatelství *Řád*, Praha 2010)

Jaroslav Durych věnoval ve svém vrcholném monumentálním díle *Služebníci neužiteční* o jezuitských misionářích v prvním díle významnou kapitolu sv. Aloisi Gonzagovi. Vycházel v této mistrovské epizodě z důkladně prostudovaných historických pramenů, neboť se přesvědčil, že většina životopisců líčí tohoto světce „s podivnou úzkoprsostí, takže vyslovují nevěrohodnou postavu“ Svůj pohled na velkého jezuitského světce shrnul v jedné úvaze takto: „Svatý Alois byl duch svobodný, hrdinský a vznešený a v mnohém jeho slově a v mnohém jeho gestu je zřejmá svrchovanost úsudku,

mnohdy pochmurně bezohledného, strašlivě uváženého a pro lidské uši krutého.“ (*Boží bojovníci*, str. 87)

Již obálka stručného životopisu sv. Aloise od P. Karla Dachovského naznačuje, že jeho podání světcova životopisu bude bližší Durychově lapidární prezentaci než starším příkladným vypravováním o bezmála skrupulózním nyvém mladíkovi, jehož hlavní charakteristikou byla churavost: sv. Alois není na kresbě zobrazen s obligátní lilií a nepřítomným výrazem, ale v plném soustředění a s mečem v ruce, v rouchu šlechtice – vždyť byl příslušníkem jednoho z nejurozenějších, nejvěhlasnějších a nejmocnějších evropských rodů.

Tyto historické souvislosti – Gonzagové byli aktivními hybateli evropských dějin nejen na poli světském, ale i jako církevní knížata, kardinálové, biskupové a preláti. Sv. Alois už jako mladíček směřující k duchovnímu povolání odmítl vyhlídky na jakoukoliv církevní kariéru, upnul svou duchovní touhu k mladému a dynamickému Tovaryšstvu Ježíšovu, které nedovolovalo svým členům přijímat církevní hodnosti. Nakonec – vzhledem k tomu, že zemřel v mladém věku – větší část jeho života spočívala v boji o povolání ke svatosti v řeholi. Sv. Alois, který i v řádu stavěl poslušnost mezi základní ctnosti, o které musí řeholník usilovat, nechtěl ani v nejmenším jednat proti rodičovské autoritě, která bránila jeho vstup do netradičního společenství, když řada jeho příbuzných přijímala významná místa v různých starých řádech; nemohl se však ani zpronevěřit volání Božímu. V tomto hlavním a dlouhém boji svého života osvědčil zralé ctnosti šlechtice i diplomatické schopnosti udivující při jeho mladém věku. Přesvědčivost jeho povolání posléze zvítězila a s otcovským souhlasem se mohl stát jezuitou. Ještě ve světě a později i v řeholi musel ještě působit jako smiřovatel v několika tvrdých rodinných sporech, kdy bylo třeba vyvinout mimořádně všestrannou vyjednávací způsobilost. Nebyl tedy sv. Alois žádná změkčilá povaha a snadno manipulovatelný jinoch. Bezpříkladná pokora, kterou vynikal jako člen apoštolského řádu, mu nebyla darována, ale byla výsledkem usilovné spolupráce s Boží milostí. Žil v neustálé Boží přítomnosti. Ač nepevného zdraví, obětavě se nasadil do ošetřování nemocných za římského hladomoru, nakazil se a po dlouhém utrpení zemřel.

P. Dachovský sleduje nejen uzlové události jeho života, ale zároveň na jejich pozadí jasnými črtami vykresluje duchovní profil sv. Aloise slovem přehledným a přesvědčivým, takže přes stručnost životopisu (44 stran), který

neklade nároky na vzácný čas čtenářů, s dostatečným důrazem řekne vše podstatné. V závěru odkazuje na hlavní zdroje, k nimž patří i dostupný, nedávno vydaný překlad G. Papasogliho *Rebel Boží*, který už svým názvem odkazuje do zapomenutí sentimentální životopisné obrázky v knihovničkách minulých generací.

Mojmír Trávníček

Medotekoucí Učitel Církve

V srpnu roku 1743 se oslavovalo šestisté jubileum založení cisterciáckého kláštera v Sedlci u Kutné Hory. Při té příležitosti vystoupil jako slavnostní kazatel tamní farář Antonín Karolín Dvořák z Boru a pronesl panegyrik, který vyšel tiskem s obšírným barokním názvem *Divotvorné vítězství medotekoucího učitele a claravallenského opata svatého Bernarda nad hrůzoplnou smrtí, kterou u vítězství pohltil...* Prof. Josef Vašica vydal toto kázání roku 1938 v edici Václava Poura jako doklad barokního homiletického mistrovství a jako svědectví starobylé úcty k svatému Bernardu z Clairvaux. Roku 2010 uplynulo 920 let od narození tohoto velikána nejen jeho století, ale celých církevních dějin. To mohlo být jedním z podnětů, aby P. Karel Dachovský připravil druhé vydání světcova stručného životopisu (40 str., 1. vydání vyšlo 1997).

Jako mladík ze šlechtické rodiny se Bernard stal společně se svými čtyřmi rodnými bratry a třemi desítkami mladých druhů mnichem cisterciáckého kláštera v Citeaux. Vzhledem k jeho vynikajícím schopnostem byl odtud záhy vyslán založit nový klášter v Clairvaux, který se stal střediskem cisterciácké reformy v Evropě. Ač tíhl celou bytostí ke kontemplativnímu životu v klášteře, k němuž měl všechny předpoklady, například schopnost nevyrušitelného hlubokého usebrání, byl po celý život pověřován nadřízenými, včetně papežů, náročnými a choulostivými církevně politickými úkoly na panovnických dvorech, u biskupů, feudálních pánů i v římské kurii. Neustále cestoval a za těchto krajně nepohodlných podmínek psal a rozesílal nespočet dopisů, z nichž některé jsou obsáhlé a nesnadné morálně-teologické traktáty. (Z této korespondence se zachovalo 540 dopisů!) Nezapomínal samozřejmě na své řeholní povolání a založil přes 160 klášterů. Podílel se na odstranění papežského schizmatu a prosazoval uznání právoplatnosti papeže Inocence II. Urovnával složité spory mezi papežem a císařem i mezi feudály a bojoval proti

manichejským herezím, které se v různých formách a odnožích šířily Evropou. Byl pověřen organizací druhé křížácké výpravy, při níž zabránil osobním nasazením protižidovským výstřelkům v Německu a neúspěch výpravy analyzoval ve zvláštním spisu. Uvážíme-li všechnu tuto nadlidskou aktivitu a jeho nepevné zdraví (životopis se několikrát zmiňuje o smrtelné krizi, odvrácené spíš zázrakem než přirozenou regenerací) a vezmeme v úvahu dobové možnosti komunikace a nesnadné překonávání vzdáleností při vizitacích klášterů a neustále se měnících trasách diplomatických cest, jeví se až neuvěřitelné, že napsal velké množství hlubokých děl, teologických komentářů Bible, asketických traktátů, spisů mystických a básnických. Dosti velká část je jich dostupná v češtině. Některé dopisy přeložil Jakub Deml ve *Šlépějích VI* (s. 1–102): sv. Hildegardě, papeži Hadriánovi, českému knížeti Vladislavovi a jiným. Olomoučtí dominikáni vydali před válkou knižně *Chvály panenské Matky* (sv. Bernard patří k největším šířitelům mariánského kultu v dějinách) a dodnes svěží světcův stručný životopis z pera *Alfreda Fuchse*. Zcela nově vyšla 1. část *Kázání na Píseň písní* (Krystal) a traktát *O milosti a svobodném rozhodnutí* (Academia). O významu Bernardova díla svědčí, že jeho úryvky jsou hojně použity mj. v Denní modlitbě Církve a jeho modlitby, zejména mariánské, najdeme v modlitebních knihách ze všech století. Svatý Bernard zemřel zcela vyčerpán ve věku 63 let. Jako Učitel Církve byl věřícími nazván pro líbeznost své řeči „medotekoucí“

Je nepochybné, že nové vydání užitečného spisku P. Dachovského, věcně hutného a střízlivého, jazyka jadrného, může přispět k oživení a rozšíření úcty k cisterciáckému světci, jehož řád sehrál významnou roli i v českých dějinách

Mojmír Trávníček

Zázraky se dějí i dnes, jen jich je méně

Katolický týdeník 4. 1. 2011 zveřejnil stejnojmenný článek patera Miloše Szaba. Opravdu je dobře, když se přemýšlí a kladou se neobvyklé otázky. S podobnou problematikou a otázkou v článku jsem se dosud nesetkal. Pater Szabo správně píše, že jen pyšný člověk, ať už s vědeckými tituly či bez nich, může tvrdit, že všechno je mu jasné a všechno dokáže vysvětlit. Pokud tomu dobře rozumím, pater Szabo odpovídá, že skutečných zázraků je teď méně, protože dříve se pokládalo hodně jevů za zázraky, které dnes umíme vysvětlit.

Jsem přesvědčen, že na otázku lze pouze odpovědět, že nevíme, zda je teď méně zázraků než dřív. Není totiž žádný seznam nebo statistika zachycující všechny zázraky a patrně o většině zázraků vůbec nevíme. Jenom Bůh ví, zda je teď méně zázraků než dřív. Spíše se mi zdá, že naopak teď je víc zázraků než dřív – lidstvo je mnohem početnější a Církev mnohem rozsáhlejší než dřív. Fundamentální teologie tvrdí, že zázraky a zázračná uzdravení se dějí jen v Katolické církvi a jsou znamením její pravosti. Nikdy nebylo prohlášeno za blahoslavené nebo svaté více lidí než dnes. A k prohlášení za blahoslavené či svaté se vyžaduje zázračné uzdravení na jejich přímluvu. Asi bude teď víc zázraků než dříve, protože média o zázracích mlčí, zázraky přivádějí lidi k Církvi a média jsou k Církvi nepřátelská. Většině médií vládne kníže tohoto světa.

P. ing. Karel Dachovský

Homilie 6. ledna 2011 – Zjevení Páně

Víme, že tři krále vedla do Betléma hvězda. Lze si to ale těžko představit. Jak to konkrétně vypadalo? Bylo to něco jako oblak vedoucí vyvolený národ do zaslíbené země? Byla to nesmírně obtížná cesta plná nebezpečí. Patrně něco věděli o židovském národě a jeho náboženství. Možná spíš než hvězda je vedlo poznání, že velký Král-Mesiáš se musí narodit ve Svaté zemi. Jenom nevěděli, že to je zrovna Betlém, ale to jim v Jeruzalémě řekli.

Vzkříšený Ježíš na cestě do Emauz učedníkům vysvětloval Písmo a předpovědi o Mesiáši – především z proroka Izaiáše. A Izaiáš měl vizi o králích: *„Jeruzaléme Národy budou kráčet ve tvém světle a králové ve tvé vycházející záři tito všichni se shromáždili, přišli k tobě, přinesou ti statky národů. Záplava velbloudů tě přikryje, dromedáři z Medianu a Efy, přijdou všichni ze Sáby, přinesou zlato, kadidlo, rozhlásí Pánovu slávu“*

Jistě Ježíš mluvil i o Žalmu 71 (72): *„Králové Taršíše a ostrovů dary mu budou nosit, daně platit, králové z krajů arabských a Sáby. Králové všichni budou se mu klanět, národy všechny pokorně mu sloužit At' žije! Zlato arabské mu dají.“*

Žalmista viděl nejen slávu králů a Mesiáše, ale jedním dechem ujišťuje, že se Mesiáš ujme nebožáka, jenž ho vzývá, chudáka, který nemá zastání. On se

slituje nad slabým a chudým, on utlačené vrátí k životu. Vysvobodí je z útisku a křivdy, je v Jeho očích drahá jejich krev.

Svatý papež Lev Veliký viděl hluboko do tajemství příchodu tří králů: *„Milosrdná Boží Prozřetelnost se rozhodla, že v posledních dnech přispěje na pomoc hynoucímu světu a předem ustanovila, že zachrání v Kristu všechny národy. Z nich bylo kdysi nejblahoslavenějšímu patriarchovi Abrahámovi slíbeno nesčetné potomstvo, které se mělo zrodit ne z tělesného semene, ale z plodné víry. Bylo přirovnáno k množství hvězd, takže se od otce všech národů očekávalo pokolení ne pozemské, ale nebeské.“* Lev Veliký vidí v příchodu tří králů začátek povolání pohanů. Jistě smlouva Hospodina s vyvoleným národem trvá, ale víme, že hříchy lidu mnohokrát popouzely Boha a ten chtěl trestat. Kristus přinesl novou smlouvu a svatý Pavel ve svých listech to alespoň stokrát zdůrazňuje. Protože v době Pavlově křesťanstvo nebylo rozděleno a byla tu jen jedna Církev, je jisté, že nová úmluva se vztahuje na Katolickou církev.

„Tento den spatřil Abrahám a zaradoval se, když poznal, že děti jeho víry mají být požehnány v jeho potomku, kterým je Kristus, a poznal, že on bude pro svou víru otcem všech národů. Vzdal Bohu čest. Byl pevně přesvědčen, že když Bůh něco zaslíbí, má dost moci i na to, aby to splnil.

I my putujeme svým životem k Ježíši – potkáváme Ho a máme naději, že k Němu dorazíme definitivně po smrti. Nemáme hvězdu, která by nám ukazovala cestu. Je to cesta příkrá, někdy, nebo i často, cesta křížová. Máme ukazatele: Desatero, bibli, svátosti, máme mít i duchovního vůdce. Máme prosit o dary Ducha svatého, je třeba prosit o osvětlení mysli. Asi nejvíce dostávali Božího světla světcí, kteří stáli Bohu nejbližší. Mocnou zbraní je růženec a svátost pokání, kde nacházíme nejen odpouštění hříchů. Ale i posilu na cestu, jsme blíže k Bohu. Svatý Josemaría Escrivá doporučoval zpověď každý týden. Poznávám, že je to optimální rozhodnutí, pozoruji, že po týdnu po zpovědi duše podklesává a všechno jde „zu Grunde“ Někdo namítne, že je málo zpovědníků, aby tento úkol splnili. Kněží by měli víc zpovídat, pohledme na svaté: Jana Vianneye a Padre Pia. Ti strávili většinu dne ve zpovědnici. Jsem přesvědčen, že když bude více zpovědí, bude i větší nárůst kněžských povolání a situace se zlepší.

Ohledně vnuknutí: Nesmí se přehlédnout a denně se modlit k andělu strážnému – našemu souputníkovi. V modlitbě se modlíme: *„Na tvá vnuknutí*

pozor dávám.

Přeji Vám, aby nějaký Šimon z Kyrény nadlehčoval Váš kříž a na Vaší pouti k Bohu Vám žehnám

P. Karel Dachovský

Sagrada Familia

Karel Dachovský

*Pískovec, mramor, dřevo, sklo, bronz
se dokáží proměnit v poezii.*

Gaudí to dokázal.

*Je to nejkrásnější kostel
který jsem kdy viděl.*

Sagrada Familia.

*A neviditelné stopy papeže,
vše se obtiskuje do pláství věčnosti.*

*Lidstvo toho hodně dovede,
ale básník je básník.*

*A nikdo nedokáže vyrobit
živý keřík růže.*

Bůh hovoří.

Kousek z křížové cesty

Karel Dachovský

*Děsný tlak zmanipulovaného davu.
Jak uboze jsem si připadal
při prvomájovém průvodu
jako dítě v padesátých letech.
Na křížové cestě
děsná nenávist,
ale tu a tam
sympatizant Ježíše.
Silná osobnost platí za Boží dary,
je jako příd' fregaty brázdící vlnami.*

*Dva tisíce let zachovalo
dost památek na ukřižování:
Turínský rubáš, setníkovo kopí
a ramena kříže nepočítaje třísky z nich.
Jen nesešívaná suknice zmizela,
vypraná krev byla jakoby znovu ukřižována
a nosil ji patrně nějaký bezvýznamný
a možná ani ne moc svatý voják.*

*Vítězství a porážky.
Někdo může překvapit
a pohnout rameny vah
i naklonit loďku u přívozu.
Josef z Arimatie.*

*Může to dopadnout všelijak,
nakonec však přesýpací hodiny dojdou k bodu omega.
Nejdůležitější je,
abychom mezi orly a supy
byli také my.*

Bilancování

Karel Dachovský

*Zdánlivě neduchovní statek,
pokud se tomu vůbec dá tak říct.
Josef Florián ve Staré Říši.
Nikoli nejmenší jsi ze všech vesnic.
A velká rodina.*

*Pokud mi dá Bůh zdraví a věk,
dokázal bych vydat půl milionu výtisků.
Spíše velké mlčení o mně
a málo metliček uhlažujících mi cestu.
Už mi nejezdí nákladáky
plné knih z tiskárny.
Je to teď skromnější,
jako útlejší je Církev.*

*Hodně knih se vejde
pod klavír Foerster.
Copak se stalo s mými bývalými sklady
na Jižním Městě a v Kyjích?*

*Už mám víc přátel na věčnosti
než v tomto světě.
Přátele, kteří neselžou.*

Alicja Ungeheuer-Gołąb je odbornou asistentkou na Ústavu pedagogiky Řešovské univerzity (Polsko). Zabývá se literaturou pro děti a mládež. Vede semináře z bibliopedagogiky. Vyдалa knihy *Poezja dzieciństwa, czyli droga ku wrażliwości* (1999), *Tekst poetycki w edukacji estetycznej dziecka* (2007), *Wzorce ruchowe utworów dla dzieci* (2009), byla redaktorkou sborníku *W pobliżu literatury dziecięcej* (2008). Vyдалa pohádku pro děti *O Taju, Jasiu i Rowerku* (2009). Píše básně pro děti i dospělé, které sebrala do sbírek *Kęsy życia* (2004) a *Dotknięcia* (1997), z které pocházejí ukázky v českém překladu.

Libor Martinek

ALICJA UNGEHEUER-GOŁĄB

*

*lidé které potkávám každý den
nejdou dobří ani zlí
jsou unavení
mají sevřená ústa a lhostejné pohledy
ti lidé
kteří čekají na chléb a maso
zapomněli na nebe
usínají pozdě
a budí se brzy
unaveni hroznými sny
o novém dni*

*

*už mne nechte být
nemůžu vyslovit obyčejné slovo
když mnou tak cloumáte na všechny strany
nemohu zaslechnout nejprostší myšlenku
v tom shonu
v tom neustálém spěchu
sním o loukách plných květin
o oblacích
za nimiž pomalu otáčíš hlavu
a nevíš kde končí nebe
nejsem džbán*

semeno ani ovoce

nejsem knihou

ani pramenem

*mám trochu odvahy v žilách
abych hlasitě vyslovila své jméno
a vy se mne ptáte na duši
když jsem jako džbán u studně
s několika kapkami živé vody*

přeložil Libor Martinek

Beránek z hlíny

Oldřich Damborský

*V době vánočních trhů,
kdy jsem neměl ani na adventní věnec
a slečna Bída se mi smála do tváře,
jsem si koupil
malého beránka z hlíny,
bílé kudrliny a hnědé růžky pro mne představovaly
celý zvířecí Betlém
a to batolátko jsem měl v srdci.
Teď,
kdy si mohu koupit k štědrovečerní večeři
šampaňské Cristal, lososa
a své milé darovat diamanty,
co jsou věčné,
stále mám na polici toho beránka,
jenž mi připomíná,
že víra vzešla z prostoty a lásky
a království nebeské
vzešlo z malého beránka
božího ...*

9. 12. 2010

Vnímejme

Anna Kojanová

*zvony naděje
rozezvučí se v každém z nás
otevírají nejzazší komůrky bytí
povznesme se nad všednost světa
dopřejme ať duch se sytí*

Vnímejme

*hudbu i poezii
přírody tep i jas
tolik krásy je kolem nás
co srdcem prožíváš
v duši uloženo máš
navždycky*

Mariánský sloup

Michal Krátký

*V třicetileté válce šlo o mnohé:
o víru. o národ. o holé životy,
boje byly kruté, těžké, dlouhé
zem zakoušela nelehké trampoty.*

*Čechové i Moravané měli co dělat,
neboť silný byl švédský nepřítel,
přece však ho dokázali zdolat,
když pomohla Maria a Spasitel.*

*A když uspěli Pražané v těžké té obraně,
rozhodli se vzdát poctu nebeské Královně.*

*Na počest vítězství, které ona vymohla jim,
vztyčili krásný sloup. jenž zval se mariánským.*

Romana Křenková začala psát jako mnoho mladých lidí, které to však záhy pustí, na gymnáziu. Už od počátku nejprve její verše a později jiné texty zprostředkovávaly osobité vidění světa a specifickou imaginaci, která pomocí bohaté vizualizace zejména v jejích esejích dospívá k existenciálním problémům člověka 21. století dostávajícího se do střetu s vyprázdněnou

konzumní civilizací. Její výpovědi o světě bez kompromisů odpovídají jejím životním postojům a autentickému životu v konfrontaci se společností, a to bez ohledu k jakému politickému vyznání se společnost toho času zrovna hlásí. Plné pochopení jejích básní, povídek a esejů usnadňuje znalost jejího života.

Jako mladá dívka oslovená křesťanstvím usilovala o studium na teologické fakultě, avšak státní souhlas ke studiu jí nebyl dán, a to ani po jejím protestním dopise tehdejšímu generálnímu tajemníkovi ÚV KSČ Gustavu Husákovi. Na křesťanské misii se posléze podílela alespoň jako manželka evangelického faráře do té doby, než je oba zasáhla represe za jejich disidentskou činnost. Manžel byl zavřen za pobuřování a Romana se ocitla v kolotoči neustálých výslechů a domovních prohlídek, to vše v situaci krajní nouze, kdy nemohla získat ani zaměstnání. Teprve pomoc člověka, který se jí stal přítelem na život a na smrt, se jí podařilo zaměstnat v Řempu Praha, ve kterém též jakousi ironií osudu vystudovala Právnickou fakultu UK v Praze, na níž by se bez jeho pomoci, tzv. osmašedesátníka, nedostala, a kde po absolvování pracovala i jako právnička.

Listopad 1989 pro ni byl velkou satisfakcí a nastoupila na Úřad vlády jako vedoucí sekretariátu ministra. Brzy však poznala, že snáze se změní hesla než lidé, kteří mají moc, a nastartovanou politickou dráhu opustila a odešla pracovat jako advokátka.

Literární tvorba je pro Romanu Křenkovou formou bytí, v němž přetavuje střety svých životních prožitků s vnitřním spirituálním životem. V textech Romany Křenkové dospívá společnost k reflexi své současné bídy i naděje, která z této bídy může vzejít. Pro Romanu Křenkovou jsou nejcharakterističtější eseje, které jsou však obtížně zařaditelné a neopakovatelné. Od roku 2000 Romana Křenková pravidelně publikuje své verše, cestopisy, povídky a eseje ve společensko-kulturní revue *Prostor*.

I.

Noc slyšná jak uši netopýra

Plíží se ulicí jak líný tér

Hetéra noc kdy se pochybuje víra

A jižní ryba z té noci rodí hudbu sfér.

II.

*To ticho které kluše tělem
To ticho Buddhy
To bytí které vpravdě je i není
Nezmítané podvečerem
V nehybné zahradě
Kde bytí minulé i budoucí
Je tento okamžik
Je tento náhlý čin
Já jsem.*

III.

*Archetypální matka všech deštných rán
V níž zmizeli jsme každé smrti
Časotvar duše otevřených bran
Proměnná alchymie lásky měsíce a rtuti
K plameni od plamene
Kde nahmatána klidná pravda země
Jsem šel
V prachu i na těle
Zasvěcení do nebe.*

Viola Fischerové

Vladimír Stibor

*Domluvili jsme se
Jen pár slov je urážka.
Jsem už jinde,
napsala mi ještě před měsícem.
Zajímá mě břeh zevnitř,
jeho skulptura,
provazy,
mezi nimiž se vracíš.*

*Každé ráno
zaklepeš na okno,
položíš na sešlapaný
kamenný schod zápraží
trnovou korunu z jeřabin.
Nasadím si ji.*

Sbohem mamince

Běla Schovancová

*Nad nemocniční postelí
promítá lampa na stěnu
záhadnou malou postavu,
snad dítěte,
snad anděla...*

*„Ach,
pověz mně,
pověz, kdo jenom jsi?“*

*Zář tichá smutná
blažená,
jak vánek z věčnosti...*

*Poslední sbohem mamince,
která mě do své náruče
vzít nikdy nemohla.*

Zdenka Líbalová

*Prosviť mě Pane
světlem své lásky
abych se stala
mostem k souznění
a do srdcí
svých bližních
vnesla
mír a klid*

*Svým světlem Pane
probud' mou víru
a dej mé duši
aby se rozdávala
a nechtěla
nic zpět*

In memoriam Dolní Kralovice

Hubert Kindl

*Jen kostel tu stojí
s vytlučenými okny.
Pár holých zdí,
kus gotického portálu...
A všude kolem ticho a voda
- samá voda...
I silnice v ní končí
na zarostlém hřbitově
jsou vykopané hroby
Také mrtví se stěhují...*

*Za měsíc zruší nádraží
a pak odstřelí kostel...
Počkejte... Počkejte!!!
Já jsem tam zapomněl své dětství.
Tam... u Koubova mlýna...*

1974

Hvězda nebeská

Běla Schovancová

*První hvězda jasná, čistá krásná,
hvězda Marie Panny,
se na nebi rozsvítila,
v něžných oblacích bílých zahalená –
Svým třpytem světla modrým
na tmavém nebi,
nám přítomnost Matičky Boží připomíná...*

*

*Neboť Ona, je stále s námi,
a naše prosby
v tiché modlitbě srdce
svému Synu předává,
aby se Jeho mocí,
bolesti naše a úzkosti duše
v radost proměnily,*

*abychom v Jeho lásce šťastně žili,
a jako dítě hýčkané*

v náruči nejsladší lásky mateřské,

Marie,

Matičky naší nebeské,

se blaženě dočkali úsvitu věčnosti...

A za ranního vánku, již v ráji novém,

hříchů všech zbaveni,

živí a vzkříšení,

tam spatřili Tvář Otce našeho,

Tvář jako slunce zářící,

božskou krásou a milostí se skvějící

Tvář Boha Trojjediného.

Podvečer

Janka Procházková

Jen nostalgický čas

v podvečerních ulicích

dovolil vzpomínkám vzlétnout

do končin fantazie...

A kratičké zachvění

rámuje obrazy do snů o včerejším,

kdy zítřejší snad -

možná -

asi -

na chvíli oslovi

schoulené já.

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

2/2011

*„Navždy si zapamatuj: i kdyby se ti někdy zdálo, že se
všechno hroutí, nehrouť se nic! Protože Bůh bitvy
neprohrává.“*

Sv. Josemaría Escrivá de Balaguer

Vydává:

P. ing. Karel Dachovský, šéfredaktor

Sarajevská 13

120 00 PRAHA 2

Telefon: 728 250 679

ISSN 1802 3177

Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 17216

Pozor! Nová čísla účtů:

2500120032/2010 běžné platby

Pro případné dary Kč 1.000 a výše

~~tento účet: 290012003/2010~~

Vážení a milí čtenáři,

předkládám Vám nové číslo *Řádu*, jak jsem slíbil.

Nabízel jsem knihy svého nakladatelství jedné paní, ale ta to odmítla se slovy, že kněz má sloužit ve farnosti, a ne vydávat knihy. Abych to vysvětlil. Dne 14. 9. 1974 jsem vstoupil do noviciátu tajného františkánského kláštera v Liberci (o pár let později tam byly takové kláštery tři). Chodili jsme do zaměstnání a večer po práci jsme studovali teologii. Jeden víkend v měsíci nám františkáni pořádali přednášky teologie. Počítalo se s naším tajným vysvěcením na kněze v Erfurtu. Po vysvěcení jsme měli vysluhovat v tajných klášterech řeholníků a řeholnic. Náš představený v Liberci, Pater Bárta, měl zvláštní zájem na tom, aby tajné řeholnice byly formovány i tajnými kněžími. Pater Bárta byl vězněn šestnáct let a vyšetřovatelé mu řekli, že roku 2000 už nebudou žádné řeholnice. Při jeho cholerické povaze ho to velmi hnětlo a měl eminentní zájem, aby řeholnice éru komunismu přežily. Sám zkoušel „malou“ teologii u řeholnic a dával exercicie snad dvaceti ženským řádům a kongregacím. Nebyli jsme formováni a cvičeni k tomu, že bychom někdy působili ve farnostech.

Už jsem měl teologii skoro vystudovanou a předpokládalo se mé vysvěcení 8. 12. 1980, ale na podzim roku 1979 přišla razie StB. Začaly domovní prohlídky a výsledky. Pater Bárta byl odsouzen na jeden rok do vězení za nepovolené mše svaté a před nástupem do vězení zemřel na infarkt.

Po jednom výsledku jsem se nervově zhroutil a byl jsem dva měsíce v nemocnici. Předtím jsem byl zcela zdravý. Zjistil jsem, že mám slabší nervovou soustavu a další výsledky na StB by mě mohly zničit. Dne 13. 9. 1981 jsem od františkánů odešel a byla mi z jiné strany nabídnuta cesta ke kněžství.

Výsledky mi způsobily otřesenou nervovou soustavu na celý život (špatně spím). Každý má jiné zděděné dispozice. Pater Bárta vyšel z vězení po šestnácti letech zcela zdravý, až na to, že se odnaučil chodit a měl vyražené zuby z jednoho výsledku. Pater Bárta byl mimořádně odolný, snad zdědil zdraví po prababičce, indiánce, kterou si přivezl pradědeček z USA. Měl pouze poruchu štítné žlázy, což ho hnalo k hyperaktivitě. Překotná práce a námaha mu způsobily tři infarkty. Ten třetí, smrtelný, mu ovšem způsobila StB svým neomaleným chováním a pronásledováním.

Dne 31. 10. 1981 jsem byl spolu s Viliamem Dömem vysvěcen na kněze tajným biskupem (letos to bude 30. výročí). O tomto svěcení skoro nikdo

nevěděl a mše svaté jsem sloužil doma pro své dvě sestry. Konec roku 1989 byl pro mě významným mezníkem. V roce 1990 jsem založil své nakladatelství. Případ mého svěcení zkoumal Vatikán (bylo nás vysvěceno dvě stě „Davídkovými“ biskupy). Teprve v roce 1982 Vatikán svá šetření uzavřel a dal instrukci, aby se tito kněží světili znovu *sub conditione*. Mým světitelem byl kardinál Vlk (dne 12. 2. 1993). Hned jsem byl poslán jako kaplan tehdejšímu faráři v Praze-Holešovicích, k mons. Václavu Malému. Byly to dva velmi šťastné roky. Mons. V Malý se ke mně choval bratrsky a musel mě naučit kněžské práci ve farnosti. Pak jsem kněžsky působil jedenáct let u svatého Rocha (Praha-Žižkov). Měl jsem harmonické vztahy se svými farníky. (Mimochodem, těchto jedenáct let jsem nebral plat.) Po jedenácti letech jsem byl bez důvodu odvolán. Biskup Malý se za mě přimlouval, ale neúspěšně. Farnost sv. Rocha byla zrušena a připojena ke kostelu sv. Prokopa. Měl jsem u sv. Rocha pět mší svatých týdně (v neděli dvě). Nyní je tam mše svatá pouze jedna v neděli. Moji farníci se většinou rozprchli po jiných kostelech v Praze. Kněžskou práci jsem si musel hledat sám. Zpočátku jsem byl rozčilený, ale později jsem poznal, že jsem vlastně nebyl moc poškozen. Vidím prst Prozřetelnosti. Měl jistě pravdu americký jezuita W. Ciszek, že ve všem současném je třeba vidět záměry Prozřetelnosti. W. Ciszek byl na misiích v Sovětském svazu a začátkem 2. světové války byl zatčen a vězněn patnáct let. Nakonec byl propuštěn do USA, kde napsal dvě knihy: *On mě vede* (tu jsem vydal v roce 1990 v 1100 exemplářích) a *S Bohem v Rusku*. Jsou to vynikající díla katolické spirituality.

Za svou nejvýznamnější práci považuji vydávání časopisu **Řád** a vydání několika protiinterruptčních brožur. Není luxusem, že se pár českých kněží věnuje protiinterruptční aktivitě. Církev by měla být hlasitější při bránění práv na život počatých dětí. Také řády a kongregace by neměly slepě hledět na vzory svých zakladatelů – ti žili v jiné době a tehdy nebylo zlo interrupcí v takové míře. Nebylo by luxusem vyčlenit některé řeholníky pro aktivity pro život. Mám velký vzor v americkém benediktinovi Pateru Paulu Marxovi, který udělal pro nenarozené nejvíc ze všech lidí a podle mého názoru bude svatořečen.

Vydávání a psaní brožur se mi daří a zatím to nebudu opouštět. Mimochodem, karmelitán Pater Fatka se věnuje vydávání knih mnohem víc než já. Nerozumím tomu, proč by nemělo být bráno jako kněžská práce

vydávání knih (proti vyučování kněžími těžko bude moci někdo protestovat). V minulosti mnoho kněží šířilo knihy. Jistě i jezuita Koniáš rozdal víc knih, než zničil knih teologicky závadných. Mnoho kněží – buditelů – šířilo české knihy. Připomeňme si kněze Třebízského (psal knihy na faře v Klecanech, která je vzdálena jen čtyři kilometry od chaty, kde píši životopisy svatých).

Byl jsem ochoten omezit svou nakladatelskou a spisovatelskou činnost ve prospěch práce ve farnosti, ale Božská Prozřetelnost mě táhne jinam.

Nechci se chlubit, ale vysvětlovat, protože jsou různé fámy a šumy v komunikaci mezi lidmi. Časopis *Řád* je potřebný, což dosvědčuje jeho náklad 1150 kusů, což se od počátku stále udržuje.

Ještě jedna věc. Nezaslouženě jsem dostal od Boha dar psát náboženské básně. Vydát sbírku je vysoce prodělečná záležitost. Je jasné, že jsem musel vydat sám svých osm sbírek. Literární kritici mě řadí ke špičce současné české katolické poezie. A jistě to není proto, že jednooký je mezi slepými králem. I svou činností mezi básníky a spisovateli propaguji katolicismus. V Obci spisovatelů jsem už odvedl také kus práce (hlavně zorganizováním básnické soutěže *Cena Františka Lazeckého*).

Dost mě zarazil článek v *Katolickém týdeníku* č. 5/2011 *Když lékárník vydává antikoncepci*. Je napsán P. Jiřím Skoblíkem. Katolický týdeník zásadně vynechává akademické tituly. Jde o mons. doc. ThDr. P. Jiřího Skoblíka z Katedry teologické etiky a spirituální teologie pražské Katolické teologické fakulty. Článek je reakcí na dotaz čtenářky: „Jsem povoláním lékárnice, nyní v důchodu, zároveň praktikující katolička. Při svátosti smíření v Brně mi kněz oznámil, že když lékárník vydá antikoncepční přípravky, dopustí se velikého hříchu, a proto mi nemůže dát rozhřešení. S takovým názorem jsem se za čtyřicet let praxe setkala poprvé. Prosím o radu a názor, nejsem jistě jediná praktikující lékárnice.“

Mons. doc. ThDr. P. Jiří Skoblík píše: „... Nedivím se však ani tazatelce, protože v lékárnické hierarchii, která je navíc jako celek vystavena ekonomickému tlaku lékárnického řetězce, sotva který prodavač hraje roli určujícího činitele, jakým by měl být majitel – lékárník, vedoucí lékárny nebo magistr s rozhodovacím právem o druzích zboží. Co může udělat řadový lékárník, dbalý mravního zákona? Odmítat vydat zboží (což je protizákonné), hledat zaměstnání v „katoličtější“ lékárně, nebo odejít vůbec z farmacie a hledat si jiné zaměstnání? To všechno považuji za absurdní řešení. Trochu

teorie: Mezi okolnostmi doprovázejícími skutkovou podstatu činu musíme pamatovat na celkovou atmosféru společnosti. Něco jiného by byla opravdu katolická společnost pohoršující se nad jakýmkoli vybočením z mravouky církve (existuje vůbec taková země?), kde bychom samozřejmě od celé lékárny očekávali příslušné jednání, a něco jiného společnost liberální, kroutící hlavou nad katolickými postoji, a to s nepříjemnými důsledky. Konfrontace zpovědník – lékárnice tak ústí do nezbytného etického kompromisu, jehož velkou nevýhodou je, že se nikdy nebude těšit z jednomyslného uznání. Moje řešení: Necht' lékárník ve svém zaměstnání zůstane včetně nezbytného výdeje inkriminovaného zboží, ale snaží se vyhovět papežovým slovům o „pozorném poradci poskytujícím zákazníkovi, který je přece jeho bližním, nejen odbornou, ale i obecnou morální pomoc. Je v našich podmínkách něco takového opravdu čirý nesmysl? Ať předem skepticky nekapituluje, život připravuje i příjemná překvapení. Někomu bude můj pohled připadat hodně naivní, ne-li zrádný, ale mohu se odvolat na jednoho z kandidátů papežského stolce, vídeňského kardinála Ch. Schönborna, který podle mých informací vidí věc stejně a který nás překvapuje svým životním realismem.“

To byl článek! Považuji za výraz vnitrocírkevní krize, že může podobný článek vyjít v Katolickém týdeníku. Liberalismus se plíží leckams. Je příznakem krize, že obyčejný kněz musí napomínat profesora Teologické fakulty. Na mé straně je mravní integrita. V éře komunismu jsem pro víru trpěl a nikdy nekolaboroval s komunisty v kněžské organizaci Pacem in Terris (případně jsem nebyl agentem StB). Ono to totiž má souvislosti. Podle podivné logiky mons. doc. ThDr. J. Skoblíka se katolická morálka ve svém rozhodování řídí podle toho, jaká je společnost. Kam vítr, tam plášť. Podobně jako se v éře komunismu mělo přihlížet na komunismus, teď se má přihlížet na to, že žijeme v liberální společnosti.

Před patnácti lety jsem se písemně ptal mons. doc. ThDr. J. Skoblíka, které antikoncepční pilulky jsou abortivní (čili působí potrat embrya v nejranějším stadiu). On mi odpověděl, že bezesporu všechny. Zabraňují uhnízdění oplodněného vajíčka. Užívání antikoncepčních pilulek je těžkým hříchem (podobně jako nitroděložních tělísek). Měla by za to být i exkomunikace (podle mého názoru). Nelze tedy omlouvat lékárníky z tohoto napomáhání těžkému hříchu. Některé lékárny jsou katolické (nevedou antikoncepci). Většinou však práce lékárníků u nás není vhodná pro katolíky (podobně jako

porodníci se těžko vyhnou provádění interrupcí). Podle podivné logiky mons. doc. ThDr. J. Skoblíka by patrně porodnictví bylo vhodné pro katolíky, protože jsme v liberální společnosti kroutící hlavou nad katolickými postoji, a to s nepříjemnými důsledky. Bázlivý člověk se má zřejmě vyhnout těm nepříjemným důsledkům.

Kdyby přišla lékárnice s něčím podobným ke mně ke zpovědi, rozhřešení bych jí dal, ale s příkazem změnit zaměstnání. Jako františkán jsem pracoval v letech 1974 – 80 v pojišťovně jako vedoucí likvidátor škod-specialista. Zjistil jsem (dost pozdě), že se toto zaměstnání přičí františkánské spiritualitě a odešel jsem pracovat jako poštovní doručovatel (s polovičním platem).

Katolická morálka nás nutí žít mravně náročným životem, což může bolet – zvláště v této liberální a sekulární společnosti v období probíhající apokalypsy (což slepí lidé nevidí).

Mons. doc. ThDr. J. Skoblík tvrdí, že kardinál Schönborn sdílí jeho názor. Dost o tom pochybuji. Jistě je kardinál v zákrytu za papežem. Papež by kroutil hlavou nad veřejným postojem mons. doc. ThDr. J. Skoblíka.

V Polsku se právě podepisuje petice za to, aby lékárníci mohli mít možnost nevydávat antikoncepci. Bude o tom hlasovat parlament.

Dne 10. 2. 2011 uplynulo padesát let od smrti kněze a básníka Jakuba Demla. Deml měl nelehký život. Ve svém kněžském mládí provedl nějakou hloupost a brněnský biskup Huyn ho suspendoval. Deml zasluhoval nějaký trest, ale suspendování bylo příliš tvrdé. Narušilo to celý Demlův dlouhý život a v dnešním pohledu tento trest zatěžuje Církev a škodí jí. Kdo dnes zná Demla a kdo zná biskupa Huyna?

K Demlovu výročí byly v Katolickém týdeníku četné články. Docela dobré, ale zarazilo mě, že PhDr. J. Med nejvýše hodnotí Demlovo *Zapomenuté světlo*. Četl jsem to. Cenzura První republiky tuto knihu zakázala šířit pro oplzlosti. Dodávám, že je tam urážena Panna Maria. Podle mého názoru nejslabší Demlovo dílo. Demlovu pověst kazí jeho odporný antisemitismus. Asi to měl od Březiny.

Četl jsem v *Acta curiae*, že pražská arcidiecéze má jen čtyři seminaristy. Není ani jisté, že všichni dospějí ke svěcení. Nestačí se modlit za povolání. Je třeba kněžství nabízet. Nikdy bych se nestal knězem, kdyby mě na tuto cestu nevybídli tehdejší provinciál františkánů, P. Aleš Zlámal, OFM.

Zahrnuji Vás, čtenáře a také nemocné, do své každodenní modlitby růžence.

Ujišťuji Vás o své naprosté loajálnosti Svatému Otci.

Žehnám Vám z celého srdce.

P. ing. Karel Dachovský, šéfredaktor

Sarajevská 13

120 00 Praha 2

tel.: 728 250 679

Mám nové bankovní účty: 2500120032/2010

Pro případné dary 1.000 Kč a výše: 2900120031/2010

Jižní Súdán

Dne 15. 1. 2011 se v jižním Súdánu konalo referendum, zda zůstanou v Súdánu, nebo vytvoří samostatný stát – Jižní Súdán. Sever Súdánu je muslimský, na jihu je 70 % obyvatel katolíků, zbytek jsou animisté. Sever chtěl šířit islám a napadal jih. Probíhala občanská válka v letech 1956–1972 a opět 1983–2005, kdy byl uzavřen mír. Ve válce padly dva miliony lidí a čtyři miliony z jihu prchly do sousedních států. Jih je nesmírně chudý, obyvatelstvo se živí zemědělstvím a chovem dobytka. Chybí infrastruktura – školy, průmysl, nemocnice, silnice – a chybí komunikační prostředky. Je tu ropa, ta se dosud netěží, má o ni zájem Čína. Hraniční oblast Abyei se může stát zdrojem sváru – není jasné, kam patří, zda na jih či na sever. A je tu ropa. Na jihu funguje Církev – má svou strukturu a jediná podporovala jih v nouzi. Polovina obyvatel je mladší osmnácti let. Z dospělých je jen 27 % gramotných. Církev vede školství – dokonce 44 000 dětí navštěvuje střední školy. Uprchlé obyvatelstvo se začíná vracet na jih Súdánu.

The Tablet, 22. 1. 2011

Švýcarsko

Lefebvristické Společenství sv. Pia X. ostře odmítlo papežův plán pozvat vůdce různých světových náboženství do Assisi v říjnu 2011. Je to 25 let poté, co se v Assisi podobné shromáždění konalo.

Lefebvristický biskup B. Fellay ve své homilii řekl, že je znechucen a protestuje proti tomu. Podle něj je to výsměch Bohu. Citoval žalm 96 *Všichni bohové pohanů jsou ďáblové*. Podle něj Assisi bude plná ďáblů.

The Tablet, 22. 1. 2011

Generální superior Společnosti sv. Pia X. – lefebvristé (SSPX) – biskup Fellay řekl, že končí diskuze mezi Vatikánem a SSPX. Nikdo nezměnil názor. Fellay řekl: „Papež má jisté sympatie k SSPX, ale v mezích.“

The Tablet, 26. 2. 2011

Vatikán

Papež v lednu promluvil k 5000 členům Neokatechumenální cesty ve vatikánské hale Pavla VI. Papež řekl, že Cesta je zvláštní dar pocházející od Ducha svatého. Shromáždění mělo podpořit vyslání 200 rodin Cesty do různých zemí Evropy k nové evangelizaci. Také se oslavovalo přijetí třináctidílné učebnice katechismu Cesty Vatikánem.

V prosinci 2010 navštívili papeže čtyři japonští biskupové a žádali zákaz činnosti Cesty v Japonsku na pět let, protože prý působí rozdělení, zmatek a chaos v diecézích. Papež biskupům nevyhověl.

Cestu založili, Kiko Argüello a Carmen Hernándezová v roce 1964 ve Španělsku k provádění katolické formace. Není to hnutí. Vatikánem bylo uznáno až v roce 1990. Má malé komunity ve farnostech ve 105 zemích a má i vlastní semináře. Papež jim přeje jakožto nástroji „nové evangelizace“

The Tablet, 22. 1. 2011

Kardinál Koch, prezident Papežské rady pro křesťanskou jednotu, řekl, že křesťanské sjednocování by šlo rychleji, kdyby se kladl důraz na „ekumenismus mučednictví“. Podle něj nejvěrohodnějšími svědky víry jsou křesťané, kteří pro víru položí život. Všechny církve mají své mučedníky, a to i dnes. Z 2,2 miliard křesťanů je 230 milionů kvůli víře obětmi diskriminace, nespravedlnosti, divokého nepřátelství a opravdového pronásledování. Znamená to, že 80 % z lidí pronásledovaných pro víru jsou křesťané.

The Tablet, 22. 1. 2011

Papež na Nový rok pronesl projev k diplomatům 178 zemí akreditovaných ve Vatikánu. Odsoudil útoky proti křesťanům a řekl, že je mnohde porušována náboženská svoboda. Politici podceňují útoky proti křesťanům. Obrátil se na vůdce Pákistánu, kde tvoří křesťané 2 % obyvatelstva, aby zrušili zákon o rouhání proti islámu, který je zneužíván k represím vůči náboženským menšinám. Farid Paracha, vůdce největší islamistické strany v Pákistánu, se vyjádřil, že papežův projev je urážkou vůči muslimům celého světa.

Papež odsoudil násilí na křesťanech v Iráku a masakr koptů během bohoslužby v Alexandrii (Egypt) a vyzval egyptskou vládu, aby zakročila.

Egyptská vláda reagovala odvoláním svého velvyslance ve Vatikánu, protože prý se Vatikán vměšuje do vnitřních záležitostí Egypta.

Papež se znepokojil přísnou kontrolou státu nad společností a vyzval vlády, aby umožnily autonomii náboženských církví a možnost se svobodně řídit (Čína, Kuba). Litoval násilí vůči křesťanům v Africe (zejména v Nigérii).

Také kritizoval Evropu za povinné vyučování nemravné sexuální výchovy a divné občanské výchovy. Jde také o snahu zakázat náboženské svátky a symboly. Někde křesťané ve zdravotnictví nebo soudnictví musí vykonávat svou práci v rozporu se svým náboženským nebo morálním přesvědčením. Ještě více znepokojuje zavedení „nových práv“ homosexuálů a feministek. Nejde o práva, ale o výraz sobeckých tužeb postrádajících základ v autentické lidské přirozenosti.

The Tablet, 15. 1. 2011

Kardinál Bagnasco, prezident Italské biskupské konfederace, se zmínil o chování některých politiků, přičítám se veřejné slušnosti. Ačkoliv nikoho nejmenoval, mínil premiéra Berlusconiho (74 let). Berlusconi najímal prostitutky – některé nezletilé – k večírkům bohatých přátel a politických spojenců. Policie vyšetřuje zneužívání nezletilých.

Berlusconi se stal potřetí premiérem v roce 2008 a Vatikán to podporoval, protože Berlusconiho koalice byla proti zákonům, které byly v rozporu s morálním učením Církve. Někteří katolíci jsou znepokojeni, že Církev většinou mlčí k morálním úletům Berlusconiho.

The Tablet, 29. 1. 2011

Papež volá po lepší přípravě k svátosti manželství. Jde o to, aby se lépe zkoumalo, zda páry rozumějí základům svátostného manželství a zavazují se k němu – k věrnosti a výchově dětí. Papež promluvil k soudu – římské Rotě –, stěžoval si, že poučování před manželstvím se bere často jako formalita. Stále více se žádá o anulaci manželství na základě nevědomosti nebo neschopnosti snoubenců pochopit závazek manželství.

The Tablet, 29. 1. 2011

Papež jmenoval třiašedesátiletého arcibiskupa Joãoa Bráze de Avize z Brazílie prefektem Kongregace pro instituty zasvěceného života a společnosti apoštolského života. Je členem hnutí *Focolare*. Jeho zájmem je odvrátit krizi – nedostatek povolání k řeholnímu životu. Podle něj je to způsobeno nedostatkem zápalu laiků.

The Tablet, 5. 2. 2011

Kardinál Ravasi (68 let) – prezident Papežské rady pro kulturu – sloužil mši svatou pro členy hnutí *Sant' Egidio*. Hnutí založil Andrea Riccardi v únoru 1968. Dnes má 60 000 členů v 73 zemích. Pracuje ve prospěch chudých a pomáhá nemocným – například lidem s AIDS. Je také politickou silou a pro své cíle získalo mnoho biskupů ve Vatikánu. Ravasi byl považován za kandidáta na arcibiskupa Milána. Někteří tvrdí, že to odmítl, jiní tvrdí, že mocní italští preláti tomu zabránili.

The Tablet, 5. 2. 2011

Vatikán zablokoval volbu na nové čtyři roky Britky Lesley-Anne Knightové do čela největší církevní organizace *Caritas Internationalis*. Britka byla v čele čtyři roky, ale znovu to nepůjde. Vatikán jí vyčítá málo spolupráce s Vatikánem a vážnou komunikaci.

Caritas Internationalis má pobočky ve 165 státech.

The Tablet, 26. 2. 2011

Kardinál Ruini se dožil osmdesátky a nebude mít místo v příští konkláve. Také přestal být členem Kongregace pro biskupy. Očekává se, že bude mít nadále politický a náboženský vliv. Sedmnáct let byl vikářem Říma. Nadále je prezidentem mezinárodní komise založené vloni papežem, která zkoumá zjevení v Medžugorje. Ročně putuje do Medžugorje milion poutníků, hodně jich je z Itálie. Zjevení zatím nebylo církevně uznáno a poutě mají být soukromé – bez církevního sponzorství. Největší italská náboženská turistická společnost svázaná s Vatikánem Opera Romana Pellegrinaggi zatím zůstává stranou. Pokud bude zjevení církevně uznáno, stane se tato cestovka hlavním

organizátorem poutí do Medžugorje. Deník Italské biskupské konference *Avvenire* nedávno zveřejnil celostránkový inzerát na poutě do Medžugorje.

The Tablet, 26. 2. 2011

Komise Ecclesia Dei pověřená správným uskutečňováním papežova *motu propria*, které umožnilo širší používání Tridentské mše svaté, bude brzy instruovat biskupy na celém světě, že se všichni seminaristé mají učit latinu a učit se, jak se celebruje Tridentská mše svatá.

The Tablet, 12. 3. 2011

Kardinál Schönborn řekl médiím, že by se neměla ignorovat žhavá církevní témata. Je potřeba otevřít diskuzi v Církvi, dokonce o kněžském celibátu. Podle něj je důležité ukázat, že celibát je založen na dobře podložených důvodech. Jeho slova byla pokroucena a zneužita italskými médii. Na to vatikánské *L'Osservatore Romano* zveřejnilo úvodník, kde se píše, že debata o kněžském celibátu působí nezměřitelnou škodu Církvi a oddaluje povolání.

Kardinál Piacenza, prefekt Kongregace pro klérus, řekl, že je potřeba překonat názor, že celibát je jenom církevní zákon. Podle něj podpora celibátu patří k nejmocnějším prostředkům, jak překonat sekularismus. Papež říká, že celibát ukazuje, jak Bůh vstupuje do reality našeho času.

The Tablet, 26. 3. 2011

Německo

Skupina prominentních katolických politiků vyzvala biskupy, aby tlačili na papeže, aby uvolnil nutnost celibátu pro katolického kněze alespoň v Německu. Podepsali to i N. Lammert, prezident Bundestagu, a ministryně školství A. Schavanová.

Němečtí biskupové odepsali, že celibát kněží je záležitostí světové Církve a nelze jednat jen pro Německo.

The Tablet, 29. 1. 2011

Kardinál Meisner se nepohodl s protestantským biskupem Schneiderem, hlavou protestantských církví v Německu, ohledně dvou věcí. Schneider podporuje v některých případech prohlížení embryí, a je pro to, aby manželé ve smíšených manželstvích (jeden katolík, druhý protestant) směli oba přijímat Eucharistii v katolickém kostele. Schneider řekl, že je realitou to, že v těchto případech protestanté přijímají Eucharistii.

Prohlížení embryí bylo v roce 2010 povoleno Nejvyšším soudem. Tato záležitost rozděluje vládnoucí stranu CDU.

The Tablet, 22. 1. 2011

Kardinál W. Kasper (bývalý prezident Papežské rady pro křesťanskou jednotu) obhájí kněžský celibát. Ohrazuje se vůči memorandu z 3. února některých německých teologů. Kardinál varoval před nekončícími diskuzemi o celibátu. Mělo by se spíše diskutovat o kvalitě teologického studia.

The Tablet, 19. 2. 2011

Velká Británie

V roce 2005 Mezinárodní anglikánsko-katolická komise (ARCIC) vydala dokument *Maria: milost a naděje v Kristu*. Je tam souhlas obou církví, že je správné prosit Pannu Marii o přimluvu, a že Písmu neprotiřečí dogmata o Neposkvrněném početí a Nanebevzetí.

V důsledku zřízení katolického ordinariátu pro anglikány chtějící být katolíky se ekumenismus zhoršil a anglikáni od zmíněného dokumentu Arcic ustupují.

The Tablet, 21. 1. 2011

Velvyslanec Británie ve Vatikánu F. Campbell ukončil po pěti letech své poslání. Je teď poslán do Pákistánu. Byl prvním katolíkem po reformaci ve funkci velvyslance ve Vatikánu. Je mu teprve 41 let. Prvním jeho úkolem bylo najít novou budovu pro velvyslanectví v rámci úsporných opatření. Našel dům u prezidentského paláce Quirinal s terasou na střeše a výhledem na baziliku svatého Petra. Sem přicházelo mnoho kardinálů a politiků k setkání

s velvyslancem. Campbell se snažil o sblížení Vatikánu s Británií, sblížení mezi katolíky a anglikány a mezi lidem Irska a Británie.

The Tablet, 29. 1. 2011

Ordinariát Naší Paní z Walsinghamu, který bude sdružovat anglikány, kteří přistupují ke katolicismu, začal svou činnost 15. 1. 2011, kdy byli vysvěceni na katolického kněze tři anglikánští biskupové.

Anglikánský biskup S. Cottrell řekl, že ordinariátu zapůjčí anglikánské kostely ke mším svatým v jeho diecézi (Essex – východní Londýn).

Anglikánský biskup Londýna R. Chartres naopak toto ve své diecézi neumožní.

Nový ordinariát zatím sestává z deseti skupin.

The Tablet, 29. 1. 2011

Katolická arcidiecéze Liverpool oznámila, že děti budou biřmovány ještě před prvním svatým přijímáním. Arcidiecéze to vysvětluje: Tyto tři svátosti tvoří proces příslušnosti k Církvi (křesťanská iniciace).

Dospělí tyto svátosti dostávali v původním pořadí – křest, biřmování, Eucharistie. Nyní v arcidiecézi děti k svátostem iniciace budou připravovat rodiče, nikoliv kněží a katecheté.

Rozhodnutí se vrací k praxi před rokem 1910 zachovávané dosud v některých farnostech USA. Arcidiecéze Liverpool praktikovala tento pořádek do roku 1910, kdy papež Pius X. posunul věk prvního svatého přijímání k nižšímu věku dětí a ponechal dosavadní věk biřmování dětí.

The Tablet, 29. 1. 2011

Každý rok přijme islám pět tisíc Britů. Takto žije v Británii sto tisíc Britů, kteří přijali islám. Je to podobné jako v Německu a Francii.

The Wanderer, 13. 1. 2011

Vrchní rabínkou největší synagogy židovského reformovaného hnutí se stala baronka Julia Neubeyerová. Vedoucí ortodoxních Židů – vrchní rabín Lord Sacks – bude ve funkci končit v roce 2013 po dvaceti letech ve funkci.

Před dvaceti lety vyzval všechny Židy, aby s ním šli na procházku v Hyde Parku. Neměla to být náboženská záležitost. Reformovaní Židé přijali pozvání s radostí, ale židovská organizace gayů a lesbiček řekla, že přijde také a vezme si svá trička. Ortodoxní Židé považují homosexualitu za perversi a hrozili bojkotem. Zase ti neortodoxní řekli, že nepřijdou, pokud se to zakáže homosexuálům. Lord Sacks přistoupil na kompromis – měli přijít jednotlivci bez označení, ke které skupině patří. Bylo mnoho nepříjemností před i po procházce po Hyde Parku. Lord Sacks nebyl připraven na tlaky od opozice ve vlastní skupině. Bylo jasné, že dosáhnout harmonie bude obtížné.

Reformovaný judaismus vznikl před 200 lety. Začalo to v Německu, ale rozšířil se všude. V roce 1836 se stal hlavní silou mezi britskými Židy. Jejich zásadou je zakořenění v tradici, ale odpovídající na změny. Židovství se mělo pozitivně vyrovnat s realitou současnosti, ne automaticky odporovat. Israel Jacobson řekl ve svém kázání v Německu roku 1810: „Osvícenství na všech stranách otevírá nové oblasti pro rozvoj. Proč bychom sami zůstali vzadu?“

Hnutí bylo posíleno pochodem Napoleonových armád, všude bořily zdi kolem ghett. Někteří Židé byli tak očarováni, že opustili své kořeny. Jiní se zase svobodně sdružovali do židovských čtvrtí. Jacobson vyvinul reformovaný judaismus podílející se v širší společnosti, ale ponechal židovskou identitu. Jejich bohoslužby nebyly jen v hebrejštině, ale také v lidovém jazyce. Ženy směly být po boku mužů. Teologie tvrdila: Bible není doslovným Božím slovem a takto neměnným, ale je psána lidmi pod Boží inspirací.

Ortodoxie věřila ve zjevení na hoře Sinaj, což podmiňuje rozhodnutí v každé věci, která se stala poté. Reforma mluví o progresivním zjevení – každá generace musí hledat Boží vůli ve své vlastní době.

Dřív ortodoxní Židé považovali reformované za heretiky. Mnoho desetiletí trvala animosita.

Po roce 1970 začal dialog obou skupin. Bylo jasné, že je neudržitelné obracet se k jiným náboženstvím a vnitřně být ve válce.

Dnes teologické různosti zůstávají. Ale obě skupiny už se vzájemně oceňují.

Když se stal J. Sacks hlavním rabínem všech ortodoxních Židů, hodně se očekávalo. Ve skutečnosti není hlavním rabínem všech ortodoxních, ale jejich největší skupiny – Spojené synagogy.

Došlo k několika nepříjemnostem. V roce 1997 se nezúčastnil pohřbu reformovaného rabína H. Gryna, ačkoliv byl jeho přítelem. Poté napsal dopis, kde označil Gryna za ničitele židovství. Další byla jeho kniha *Důstojnost různosti* (2002). Zde napsal, že žádná víra nemá monopol na duchovní pravdu – v nebi je pravda, na zemi jsou pravdy. Ultraortodoxní ho donutili změnit tento text v dalších vydáních knihy. Kvůli tomu se na něj zlobili zase jiní. Třetí incident byl, když podpořil rozhodnutí vedení Židovského gymnázia, které nechtělo přijmout dítě Žida a ženy, která byla přijata do židovství neortodoxním způsobem. Tu nepovažuje ortodoxní větev za Židovku. Nejvyšší soud dal za pravdu rodičům a J. Sacks byl označen za rasistu a Židé se ptali, proč muselo dojít k civilnímu soudu. Za uplynulých 20 let se věci změnily. Reformovaní už nejsou na okraji britského židovství, ale v jeho středu, zvýšil se jejich počet a vliv. Rozhodnutí postavit do čela baronku Neuberger je silným signálem. Za prvé je to žena, za druhé známá osobnost širší společnosti. Je to alternativa hlavního rabína ortodoxních Židů.

The Tablet, 26. 2. 2011

Kardinál Burke, prefekt apoštolské Signatury, měl přednášku v Londýně pro tradicionalistickou skupinu *Pro Ecclesia et Pontifice*, která tvrdí, že biskupové v Anglii a Walesu chabě hájí víru. Kardinál sloužil v Londýně také Tridentskou mši svatou.

Burke je vášnivým obhájcem nenarozeného života a potrpí si na řádné katecheze pro mladé.

The Tablet, 12. 3. 2011

USA

Nejvýznamnějším kazatelem v zemi je Pater Robert Barron (50 let). Připomíná slavného kazatele minulosti Fultona Sheena a jezuitu J. Hardona.

Objevil ho kardinál George OMI jako profesora v semináři Mundelein. Hned ho poslal dávat přednášky a exercicie všude. Kardinál oslovil bohaté katolíky a ti se složili na to, aby Barron pronikl do médií. Nyní je všude – v rozhlase a televizi. Týdně ho vidí a slyší padesát milionů lidí. Natočil desetidílný dokumentární film *Katolicismus* o historii Církve. Film šel do

šestnácti zemí. Nynější seriál v televizi se jmenuje *Ohnivé slovo*. Barron komentuje i současné filmy. Jeho slovo je konzervativní, ale zároveň dnešní.

Vyrůstal v Chicagu, doktorát z teologie má na Institut Catholique de Paris. Stále přednáší v semináři Mundelein (Chicago).

The Wanderer, 23. 12. 2010

Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) vydala zprávu o stavu patnáctiletých dětí v různých zemích. Šlo o dovednosti ve čtení, matematice a vědách. Šlo o 65 států. První ve všem skončilo město Šanghaj (Čína). Vpředu byl Hongkong, Korea, Japonsko a Finsko. USA skončilo 14. ve čtení, 25. v matematice a 17. ve vědách. Je to alarmující. Přitom USA vynakládají nejvíc peněz na školství (s výjimkou Lucemburska). V první polovině se neumístila Latinská Amerika, Afrika, jižní Asie a bývalý Sovětský svaz. Mexiko bylo poslední ve čtení.

Ukázalo se, jak to je v USA. Na špatném umístění se podepsalo to, že hodně žáků jsou děti emigrantů z Latinské Ameriky. Potýkají se s angličtinou a nemají zájem o vzdělání. Jaká bude budoucnost USA?

The Wanderer, 6. 1. 2011

Planned Parenthood otevřelo obrovskou interrupční kliniku v Portlandu (stát Oregon) a v Texasu – v černošských čtvrtích. Černošky a Hispánky chodí nejčastěji na interrupci. Při otevření interrupčního centra byla oslava a přednášky, kterých se oficiálně zúčastnili pracovníci FBI a ministerstva spravedlnosti. Ti přednášeli o „násilí“ obhájců života před interrupčními klinikami, nezmínili se o založení požáru ve středisku organizace pro život. Prezident Obama neskrývá svou podporu rozšíření možností provádět interrupce.

Obhájci života neskrývají své znepokojení.

The Wanderer, 9. 12. 2010

Organizace *Ipas* začala v roce 1973 v malém na The University of North Carolina. Vyvinula vysavač MVA na provádění interrupcí. Mělo to velký úspěch a *Ipas* dostala velké granty, a dnes působí ve velkém v celém světě.

V Uruguay jsou interrupce nelegální, proto tam Ipas uvedla „lék“ Misoprostol. Ten může vyvolat krvácení, a v tomto případě už státní nemocnice mohou provést interrupce. Stejný postup je v Argentině, Ekvádoru a Salvadoru. Tam je sice interrupce nelegální, ale stejně se provádí.

Ipas působí i v Africe. V Nigerii se snaží změnit zákony chránící nenarozený život.

Další taktikou je zřizování telefonních budek, kde se lze dozvědět, jak přijít k interrupci. Jsou v zemích, kde jsou interrupce nelegální – Peru, Chile, Ecuador, Argentina.

Americká organizace pro život PRI se snaží zabraňovat Ipasu v jeho aktivitách.

Population Research Institute Review, leden – únor 2011

Celá univerzita Christendom College se zúčastnila 24. ledna pochodu pro život ve Washingtonu. Bylo zde 400 studentů a profesorů. Pochodu se zúčastnilo celkem několik set tisíc lidí.

The Wanderer, 3. 2. 2011

Dne 27. 2. 2011 předal svůj úřad kardinál Mahony, arcibiskup Los Angeles, arcibiskupovi Gomezovi (59 let, člen *Opus Dei*). Jistě teď nastane lepší klima v největší diecézi USA (pět milionů katolíků). Mahony byl arcibiskupem Los Angeles 25 let. Očekáván s velkými nadějemi, přesto dal brzy vědět, že se bude vše odvíjet k liberalismu. Každý rok pořádá náboženský vzdělávací kongres, kde se uplatnilo hodně církevních disidentů. Také dával direktivy k liturgii, žádal odklon od evropanství mše svaté a měl takřka heretické názory na mši svatou, což kritizovalo mnoho prominentních teologů, jako jezuita Hardon.

Mahony je homosexuál a poprával homosexuálům – kněžím – zejména v institucích vzdělávání a formace. V roce 2003 bylo zahájeno soudní řízení proti 28 jeho kněžím – pedofilům. Arcidiecézi už to stálo 660 milionů dolarů.

V postní době roku 2000 zveřejnil omluvu – mužům se omluvil za poškození genderovou politikou, ženám se omluvil za to, že nemluvil pravdu, jak antikoncepce, sterilizace a interrupce ničí životy. Manželům se omluvil za to, že často bylo manželské pouto roztrháno anulovacím procesem. Omluvil se

seminaristům za podivnou atmosféru v semináři, bojovníkům proti interrupcím za svůj nezájem, katechetům, že nechal proniknout bludy do každoročního náboženského vzdělávacího kongresu, tradicionalistům se omluvil za odpor vůči Tridentské mši svaté, milionům návštěvníků mše svaté za liturgická zneužití, rodičům za utrpení v důsledku strašného náboženského vzdělávání v katolických školách.

Arcibiskup Gomez bude muset všechno pročistit a začít zejména se vzděláváním.

The Wanderer, 10. 3. 2011

Čína

Pronásledování Církve pokračuje. V prosinci 2010 byli uvězněni biskupové v Hengshui.

Biskup v Cangzhou se skrývá a vláda po něm vyhlásila pátrání jako po nebezpečném kriminálníkovi.

Čínská vláda podporuje *Vlasteneckou asociaci katolických kněží* (bez závislosti na Vatikánu).

Dne 20. 11. 2010 byl vysvěcen nový biskup bez svolení Vatikánu. Osm biskupů bylo na toto svěcení násilím přivlečeno policií.

The Wanderer, 16. 12. 2010

Indie

Hlava vatikánské Kongregace pro nauku víry, kardinál Levada, spolu se svým sekretářem arcibiskupem Ladariem Ferrerem, S. J., nunciem a čtyřmi dalšími členy Kongregace uspořádali týdenní setkání s indickými teology v Bangalore (16. až 22. 1. 2011). Má se čelit pluralistické teologii v Indii. Mluvílo se i o teologii osvobození, inkulturaci a potřebě vidět Ježíše jako jediného Spasitele a nutnosti být vždy věrnými vyučující autoritě Církve. Bylo přítomno 28 biskupů a 26 teologů z Indie.

The Tablet, 29. 1. 2011

Britská vláda oznámila, že bude nadále věnovat miliardu liber nejchudším lidem v Indii. Vpravdě křesťanský počin. Třetina obyvatel Indie hladoví – 400 milionů lidí. Jsou to zejména dalité – příslušníci třídy vyloučené z kast – „nedotknutelní“ Například tři sta tisíc dalitů se živí vynášením lidských výkalů, což smí dělat jen dalité. Ženy dalitů jsou dvojnásobně diskriminovány. Nejchudší nemají přístup ke školám, nemocnicím, výživě a zaměstnání. Bídu částečně zavinuje špatná úroveň komunikací a spojů – polovina vypěstovaných potravin shnije cestou na trh.

Indie je přitom druhou nejrychleji rostoucí ekonomikou světa (po Číně). V roce 2035 bude Indie třetí nejlepší ekonomikou světa (po Číně a USA). Špičky v Indii však mnoho státního majetku rozkradou. Státní rozpočet přišel o 40 miliard dolarů – korupce ohledně výstavby sportovišť pro hry Commonwealthu a prodej licencí Telecomu pod cenou.

The Tablet, 26. 2. 2011

Nejbohatším mužem Indie je Mukesh Ambani, průmyslník. Jeho majetek činí 27 miliard dolarů. Nechal si postavit u města Mumbaie palác za miliardu dolarů. Palác je z cihel, ocele a skla. Vypadá jako poskládané knihy. Výška 173 metrů. Jsou v něm lázně, plavecký bazén, taneční sál s lustry jako v paláci ve Versailles, kino pro 50 osob, tři plochy pro přistávání vrtulníků a šestiposchoďová garáž. Je zde zaměstnáno 600 sluhů a služebných. Je tu i chrám (patrně hinduistický). Je odsud vidět na Arabské moře i slumy Mumbaie.

The Tablet, 26. 2. 2011

Irsko

Bylo zde dost pedofilie kněží a Církev chromne. Vatikán vyslal do země apoštolskou vizitaci. Nejde jen o to nalézt lék proti pedofilii, ale jde o to reformovat semináře a bohoslovecké fakulty. Pozornost bude kladena na intelektuální formaci seminaristů, jde o věrnost magisteriu v oblasti morální teologie. Přednášející morální teologii budou žádáni předložit své přípravy k přednáškám. Bude se zkoumat, zda přednášející nejsou pod vlivem New Age a v zajetí morálního relativismu. Bude se žádat přichylnost k tradičním

formám zbožnosti. V seminářích se má dávat pozor na projevy homosexuality, což by mohlo souviset s pedofilií.

Vedoucím týmu vizitace je arcibiskup Dolan z New Yorku. Budou zkoumány čtyři arcidiecéze a vedoucími vizitací v těchto arcidiecézích jsou: kardinál Murphy-O'Connor (z Westminsteru – Londýn) v arcidiecézi Armagh, kardinál O'Malley z Bostonu v arcidiecézi Dublin, arcibiskup Collins z Toronta v arcidiecézi Cashel a Emly, arcibiskup Prendergast z Ottawy v arcidiecézi Tuam.

The Tablet, 12. 3. 2011

V lednu se konalo v Dublinu shromáždění anglikánských biskupů – primasů. Ze třiceti osmi primasů se jich nezúčastnilo deset. Nepřiletěli na protest proti účasti biskupky Jeffert-Schori – hlavy Episkopální církve USA. V USA se světí na biskupy i aktivní homosexuálové a žehná se svazkům homosexuálů. Biskup z Massachusetts „oddal“ dva homosexuální kněze, Episkopální církev má vlastní liturgii žehnání homosexuálním svazkům.

The Tablet, 29. 1. 2011

Kuba

Církev přivítala zmírnění embarga vůči Kubě. Bude se tam moci cestovat a posílat peníze. To pomůže i církevním skupinám. Biskupové USA byli pro zmírnění embarga, za což je někteří politici USA kritizovali. Církev však kritizuje Castrův režim a volá po reformách.

The Tablet, 29. 1. 2011

Abú Dhabí

Na ostrově Sir Bani Yas (200 km od Abú Dhabí – Spojené arabské emiráty) byl v roce 1990 nalezen klášter (osm budov bylo vykopáno). Mniši byli nestoriáni (sekta odštěpená od Církve, upírali Panně Marii titul Bohorodička). Nestoriáni sem pronikli před rokem 350. Klášter zanikl kolem roku 750. Teď je klášter přístupný turistům.

The Wanderer, 6. 1. 2011

Svatá země

O Vánocích 2010 navštívilo Betlém sto tisíc poutníků, což je dvakrát více než v předchozím roce. Nálada byla dobrá. V Betlémě jen třetina obyvatel jsou křesťané, dříve to byly tři čtvrtiny.

The Wanderer, 6. 1. 2011

Kambodža

Obyvatelstvo je z 96 % buddhistické, necelé 1 % jsou křesťané. Pol Potův diktátorský a zločinný systém padl v roce 1992. Před 20 lety bylo šest dětí na ženu, nyní 1,4 dítěte na ženu. V roce 1992 se v zemi objevili vojáci OSN. Začaly veřejné domy pro vojáky a začalo se šířit AIDS. Během dvou let se zaznamenalo nových dvacet tisíc případů AIDS. V zemi je teď množství organizací spadajících pod OSN. Propaguje se používání kondomů. Je to divoká země, mnoho prostituce. V zemi je rozmístěno několik milionů min.

V jihovýchodní Asii se utrácí z rozpočtu USA a jiných bohatých národů miliony dolarů na antikoncepci a interrupce.

HLI Mission Report, leden 2011

Thajsko

Před dvaceti lety zahájila vláda program – s kondomy proti AIDS. Za dvacet let celkem 650 000 lidí zemřelo na AIDS a půl milionu žije infikováno HIV-AIDS. Je to nejvíc v celé Asii. Katolické Filipíny mají jen 7000 lidí nakažených HIV-AIDS. Americká organizace pro život HLI organizuje v zemi přednášky proti interrupcím.

HLI Mission Report, leden 2011

Severní Afrika

Devět katolických biskupů ze Severní Afriky se sešlo v Alžírsku. Myslí si, že neklid muslimů v Severní Africe nebude znamenat hrozbu pro tamní křesťany. Arcibiskup Landel z Maroka varoval před monstrózním strachem v Evropě, že islamisté převzou moc a budou utlačovat tamní křesťany.

Evropané musí vidět, že muslim není d'ábel. Řekl: Nebojme se fundamentalistů. To, co se děje v Iráku nebo Egyptě, není komplot muslimů vůči křesťanům. Jenom malé muslimské skupinky útočí proti některým křesťanům. Řekl, že se biskupové (většinou cizinci) v Severní Africe nemohou stavět politicky na něčí stranu. V Maroku s 35 miliony obyvatel žije 25 000 křesťanů.

Pater J. L. Balda, bývalý rektor Papežského institutu pro arabská a islámská studia v Římě, je opatrnější. Podle něj politická stagnace v arabských zemích, která vede k politickým protestům, živí náboženský extremismus a násilí a v budoucnosti může být vše horší.

Dvacet muslimských teologů v Egyptě vyzvalo k modernizaci islámu, což zahrnuje toleranci vůči jiným náboženským minoritám. Egyptský jezuita P. Khalil Samir, poradce Vatikánu ohledně islámu, řekl, že tato výzva je opravdu revoluční.

Kardinál Tauran vyjádřil naději, že univerzita Al-Azhar v Káhiře nepřeruší dialog s Vatikánem. Zatím univerzita protestovala, že se papež míchá do záležitostí Egypta (odsoudil násilí na koptech.)

Vatikán mlčel k událostem v Severní Africe. Kustod Svaté země františkán Pizzaballa řekl, že nastanou epochální změny v arabském světě. Je to pozitivní a zároveň zneklidňující, protože nevíme, jak to skončí.

The Tablet, 5. 2. 2011

Kanada

Biskupové propagují na internetu čistotu mladým lidem ve společnosti propadlé sexu.

The Tablet, 5. 2. 2011

Belgie

Ministři zahraničí Evropské unie nevyslyšeli návrh odsuzující pronásledování kvůli víře. Nezastali se koptů vražděných muslimy.

The Tablet, 5. 2. 2011

Francie

Kardinál Piacenza, prefekt vatikánské Kongregace pro klérus, popsal kněžský celibát jako radikalismus evangelia a účinnou zbraň proti sekularismu. Sekularizace společnosti způsobuje malé pochopení pro kněžský celibát. Odmítl argument, že celibát je záležitostí jen církevního práva. Zatím je to ústřední učení.

The Tablet, 5. 2. 2011

Čečensko – Rusko

Ruská tisková agentura Interfax oznámila, že v loňském roce teroristé na Severním Kavkaze zavraždili padesát umírněných imámů, protože hovořili proti radikálnímu wahabismu. Muslimská odnož – wahabisté, podporovaná vládci Saudské Arábie, je ve válce s většinou muslimů (sunnité a šíité) a také s křesťanstvím, židovstvím a hinduismem.

Wahabisté ovládli muslimství na Severním Kavkaze, jejich odpůrci jsou zastrašeni a demoralizováni. Situace na Severním Kavkaze je kritická. Saudové vybudovali v Čečensku obrovskou mešitu, větší než jakákoliv mešita v Evropě.

Wahabismus se zrodil před 250 lety pod vedením Muhammada Ibn-al-Wahhaba, který se spojil s kočovníky – Saudy. Na Saudském poloostrově získali v 19. století vládu krvavým způsobem. Jsou to extrémisté mající taktiku podobnou Al-Káidě. V roce 1924 se dokončilo spojení mezi wahhabisty a Saudy převzetím Mekky. Království Saudské Arábie vzniklo v roce 1932. Díky ropě podporuje teroristy. Wahabismus se díky penězům šíří po celém světě. Wahabismu se také říká naftový islám. Saudové věnovali muslimům jinde ve světě více než sto miliard dolarů.

The Wanderer, 13. 1. 2011

Súdán

Země je rozlohou největší v Africe. Má 35 milionů obyvatel. Sever země je arabský a muslimský. Na jihu žijí černoši – jsou to většinou katolíci. Interrupce jsou zakázané, přesto se dějí. Jenom pět afrických států nepodepsalo

Malputo Protocol zavádějící legalizaci interrupcí – Sudan, Egypt, Eritrea, Tunisko a Botswana).

V Súdánu se moc nepoužívá antikoncepce. Muslimové považují antikoncepci a interrupce za zločin vůči Alláhovi.

Na severu jsou katolíci utlačováni. Řada jejich kostelů byla zničena nebo zkonfiskována. Přesto je tu seminář a 56 seminaristů.

HLI Mission Report, únor 2011

Filipíny

3. 11. – 5. 11. 2010 se zde konal sedmnáctý kongres o životě, víře a rodině. Bylo přítomno 600 lidí. Bylo přítomno i hodně biskupů a kněží. Média referovala. Událost zneklidnila aktivisty usilující o rozvoj antikoncepce. Uvažuje se o zákonu, který by masivně zaváděl antikoncepci. Kdo se bude veřejně přičít, půjde do vězení. Kardinál Vidal prohlásil, že se klidně dá uvěznit.

HLI Mission Report, únor 2011

Polsko

Největší polské katolické nakladatelství obhazuje své vydání kontroverzní knihy Jana Grosse *Zlaté žně*, kde jsou obviňováni Poláci, že měli prospěch z udávání Židů nacistům a poté kradli jejich majetky. J. Gross je Polák žijící v New Yorku.

Prezident Polské biskupské konference, arcibiskup Michalik, obvinil Grosse, že je motivován nenávistí k národu, který zaplatil nejvyšší cenu za pomoc.

Šest tisíc Poláků dostalo vyznamenání od izraelského *Yad Vashem Holocaust Memorial Institute* za zachránění Židů během války. Z tohoto počtu Poláků bylo mnoho katolíků.

The Tablet, 19. 2. 2011

Španělsko

Proces k blahořečení Maria Seiquer Gayaové byl otevřen v roce 1988. Narodila se roku 1891 a byla provdána za Angela Romera – lékaře. Ten byl také činný v politice. V roce 1936 během španělské občanské války byl zatčen a popraven.

Po jeho smrti a po skončení války založila řád Apoštolských sester Ukřižovaného Krista. Ten se věnuje výchově dětí, péči o chudé a návštěvám nemocných a starých. Sestra odpustila všem nepřátelům a modlila se za ně. Starala se i o ženu, která udala jejího manžela. V jejím domě spatřila nábytek odcizený své rodině během války. Neřekla ani slovo. Také se starala o syna komunisty, který vlekl ulicemi tělo jejího manžela po popravě. Objevovala se u soudů a žádala o milost pro vrahy svého manžela, kterým hrozil trest smrti.

Nyní se čeká na zázrak nutný k blahořečení. Její řád má devatenáct klášterů ve Španělsku a také domy v Guatemale, El Salvadoru, Hondurasu, Dominikánské republice, Bolívii a Peru.

The Wanderer, 17. 2. 2011

Slovinsko

Arcibiskup Kramberger byl odvolán, protože dopustil, že jeho diecéze se zadlužila 800 milionů Euro.

The Tablet, 12. 3. 2011

Pákistán

Křesťané žijí ve strachu. Ministr pro menšiny S. Bhatti byl zavražděn islámskými extrémisty. V zemi žije 2,5 milionů křesťanů. Jeho pohřbu se zúčastnilo 20 000 lidí. Biskupové požádají o blahořečení Bhattioho. Bhatti řekl: „Vím, že mě zabijí, ale nabízím svůj život za Krista a mezináboženský dialog.“

The Tablet, 12. 3. 2011

Austrálie

Liberální biskup Power (pomocný biskup ve městě Canberra) chce složit svou funkci příští rok, kdy mu bude sedmdesát let. Stěžuje si na nepochopení Vatikánem a to, že si konzervativní katolíci stěžují ve Vatikánu na liberalismy. Diecéze Wilcania je už dva roky bez biskupa. Diecéze má dvacet farností a patnáct kněží.

The Tablet, 12. 3. 2011

V Austrálii se chystá osm set anglikánů přejít ke katolíkům v rámci nově zřízeného ordinariátu sv. Tomáše Becketta. Anglikánský arcibiskup Hepworth vede anglikánskou skupinu TEC toužící po katolicismu. Vatikán ale nedá souhlas, aby se stal vůdcem nového ordinariátu. Hepworth byl původně katolík, později se stal anglikánským arcibiskupem. Oženil se, rozvedl a znovu oženil

Ordinariát patrně povede původně anglikánský kněz J. Fleming, který přešel ke katolíkům v roce 1987 a stal se katolickým knězem.

The Tablet, 12. 3. 2011

Vatikán

Dne 20. 12. 2010 při projevu k vatikánské kurii papež užil silná slova. Zdůraznil závažnost současné situace světa a přirovnal ji k situaci před pádem Římské říše.

Chybí morální souhlas, bez kterého soudní a politické struktury nemohou fungovat. Síly mobilizované k obraně těchto struktur se zdají neúspěšné. *Kniha zjevení* počítá mezi velké hříchy Babylonu fakt, že se obchoduje s těly i dušemi. V tomto kontextu obchod s drogami rozšiřuje svá světová chapadla, což je výraz tyranie mamonu, žádná rozkoš není dost velká a smrtící otrávení trhá celé oblasti ve jménu falešné svobody.

Je třeba věnovat pozornost těmto silám a jejím myšlenkovým základům. V letech od roku 1970 se zdůrazňovalo, že není zlo, všechno může být dobré i zlé, záleží na účelech a okolnostech. Morálka se nahradila kalkulem následků a postupně přestala existovat.

Je třeba čelit zbožštění rozumu a zachovat jeho kapacitu vidět to základní, vidět Boha a člověka, vidět, co je dobré a co pravdivé, to je společným zájmem, který musí spojit všechny lidi dobré vůle. Budoucnost světa je na vážkách.

Michael, leden – únor 2011

Apologie Jana Pavla II. – a obavy

Katolíci celého světa očekávají 1. května blahořečení papeže Jana Pavla II., občanským jménem Karola Wojtyly. Žádný papež v historii se nedočkal beatifikace za tak krátkou dobu po své smrti (zemřel roku 2005). A nejen to. Žádná jiná beatifikace (snad s výjimkou Pia IX.) nevyvolala tolik kontroverze jako právě tato.

Jejími odpůrci jsou především někteří tradiční katolíci. I já se hlásím ke katolické tradici, jak je o mně všeobecně známo. Jenže – v rozporu s odpůrci beatifikace Jana Pavla – právě z pozice katolické tradice hájím vyzdvižení tohoto papeže na oltář a ujímám se jeho obrany.

Jak je to možné? Z pohledu katolické tradice? Ano, troufám si totiž říci, že tento papež katolickou nauku v její autentické podobě držel – a udržel. Samozřejmě vím o námitkách odpůrců beatifikace: všenáboženské shromáždění v Assisi roku 1986, políbení koránu... Nestrkám před tím hlavu do písku a v článku se těmito problémy budu vážně zabývat. Jenže nejprve nutno pohovořit o jiných otázkách.

I kdyby totiž nekompromisní kritikové papeže Wojtyly měli ve všem pravdu, tak stále proti nim stojí závažný argument, že „pro jednotlivé stromy nevidí les“ Beatifikace vyžaduje především kromě prokázaného zázraku (a ten tady v případě lékařsky nevysvětlitelného uzdravení francouzské řeholnice z Parkinsonovy choroby skutečně je) komplexní pohled na celou osobnost kandidáta, zvážení kladů i záporů a hlavně jeho jednoznačné heroické ctnosti. Ty se prokázat dají.

Historická realita je taková, že kromě sv. Pia X. a Pia XII. žádný jiný papež ve 20. stol. nebyl od vnějších i vnitřních nepřátel Církve tolik napadán jako právě Jan Pavel II. První kampaň proti němu zahájili komunisté. Tento papež, Polák, pocházel z východního bloku ovládaného Sovětským svazem. Poznal bolševické pronásledování Církve na vlastní kůži a bylo mu na rozdíl od

vatikánských diplomatů jasné, že tzv. „východní politika Vatikánu“, spočívající na mlčení o perzekuci katolíků v komunistických zemích, je cestou do pekla. Nikdy nevedla ke zlepšení postavení kněží a věřících, naopak poskytovala bezděčně alibi komunistické propagandě o „náboženské svobodě“ v zemích východního bloku a o „lžích nepřátel socialismu“

Jan Pavel II. tuto nešťastnou vatikánskou politiku změnil. Sám se několikrát vyjádřil, že s komunistickými vládami se musí vyjednávat „jasně“ a nevyhýbat se jednoznačným faktům o šikanování věřících nebo dokonce o teroru vůči nim. Proto se stal celému sovětskému bloku nepohodlným. KGB sáhla nakonec ke krajnímu řešení – k atentátu na něj 13. 5. 1981, kdy Jan Pavel II. jen o vlásek unikl smrti. Dnes jsou tyto skutečnosti jednoznačně prokázány, KGB použila k vykonání tohoto zločinu bulharskou rozvědku. Za daných okolností tehdejšího vztahu USA a SSSR nelze vyloučit ani tichou spoluúčasť západních výzvědných služeb, neboť Jan Pavel II. představoval „tvrdý oříšek“ i pro antikatolické liberály a byznysmeny potratového a antikoncepčního průmyslu.

Mons. Wojtyla, ještě jako kněz, arcibiskup a kardinál byl šikanován komunistickou tajnou policií, která na něho vedla svazek jako na jednoho z největších „nepřátel socialismu“. Vypovídají o tom odtajněné dokumenty bývalé UB (polská obdoba naší StB). Wojtyla se odvážně zastal studentů, vyhozených z vysokých škol v roce 1968 kvůli protikomunistickým demonstracím, postavil se na stranu věřících, bránících parcelu pro stavbu kostela v Nové Huti, jejichž shromáždění policie brutálně rozehnala, podpořil stávkující dělníky v Radomi, kteří se nechtěli smířit se sociálně nelidskými pracovními podmínkami aj.

V tomto nasazení pro člověka, pro konkrétního jedince, jenž trpí bezprávím mocných, pokračoval i po svém zvolení do úřadu nejvyššího pastýře Církve. Ve svém dramatu (byl totiž činný i literárně) *Bratr našeho Boha* o životě sv. Alberta Chmielowského vystihl jasně rozdíl mezi komunistickou a katolickou sociální naukou. Zatímco Církev má na mysli konkrétního člověka, jedince, a usiluje o jeho duchovní i tělesné blaho, marxismus vidí pouze masu, kolektiv, v němž se lidská bytost ztrácí a stává se pouhým „kolečkem ve stroji“. Jako papež nikdy neopomenul pranýřovat každou křivdu, nespravedlnost a zločin mocných tohoto světa jakéhokoliv ideového zabarvení.

Není třeba být oficiálním římským postulátorem blahořečení, abychom už v tomto odhalili heroické ctnosti. A bylo toho ještě daleko víc. Jan Pavel II. začínal svůj pontifikát v roce 1978, kdy Katolickou církev v západních zemích plně ovládal tzv. „duch koncilu“, to znamená neomodernistické a liberální hereze nejtěžšího kalibru, popírající i tak základní pravdy, jako Božství Kristovo. Polská církev si pravou víru uchovala – jednak díky obdivuhodné osobnosti primasa kardinála Stefana Wyszyńskiego, jednak díky izolaci vůči všemu západnímu, v níž komunistický režim celou společnost včetně Církve držel. Tento katolicismus „přinesl“ Wojtyla na Západ. Vyzval kněze a řeholníky, aby na veřejnosti nosili duchovenský a řádový oděv, položil důraz na mariánskou úctu a modlitbu sv. růžence. Dočkal se za to v roce 1980 demonstrace „pokrokových“ jeptišek v minisukních na Svatopetrském náměstí, které volaly: „Nechceme žádné polské mravy v Římě!“

Jako papež hned po svém nástupu do úřadu zavedl pravidelné katecheze pro lid u příležitosti generálních audiencí ve středu a nedělních modliteb Anděl Páně. Při nich dlouhá léta předkládal autentickou katolickou nauku o Boží Trojici, Kristově vykupitelské oběti, historicitě Nového zákona, svátostech, reálné přítomnosti Kristově v Eucharistii, mariánském kultu atd. Lze říci, že právě Jan Pavel II. opět v Církvi oživil úctu k Panně Marii, jež byla v intencích „ducha koncilu“ a „ekumenismu“ odmítána.

To všechno bylo v příkrém rozporu s tím, co se učilo na většině teologických fakult. Jan Pavel II. odvážně požadoval nápravu. Některým „progresivním“ teologům byly odebrány kanonické mise, především Hansi Küngovi, který to Janu Pavlovi nikdy nezapomněl. Nazýval ho „totalitním diktátorem“ a kydal na něj v médiích i ve svých knihách tu nejhorší špínu, stačí jen otevřít si jeho *Církevní dějiny*, které u nás vyšly.

Postihy heretických teologů byly nedostatečné, protože lokální biskupské konference je většinou kryly. Ani výuka na teologických fakultách západních zemí se nestala pravověrnou. Papež zdaleka neprosadil to, co chtěl. Jeho postavení bylo jiné než sv. Pia X. nebo Pia XII. Nebyl už většinou biskupů přijímán jako rozhodčí ve věcech víry a mravů, nýbrž jako pouhý *primus inter pares* (první mezi rovnými). Tuto smutnou zkušenost učinil už jeho předchůdce Pavel VI., když publikoval svoji encykliku *Humanae Vitae*, v níž potvrdil tradiční a neomylnou nauku Církve ve věci regulace početí a nepřípustnosti umělé antikoncepce. Biskupské konference absolutní většiny

vyspělých zemí místo konkrétní aplikace papežova rozhodnutí si naopak pospíšily s různě motivovanými prohlášeními, že užívání či neužívání pilulek je věcí svědomí manželů, do něhož prý Církev nemíní zasahovat.

Jan Pavel II. vystoupil také radikálně proti latinskoamerické teologii osvobození, jež líčila Ježíše Krista jako revolucionáře v marxisticko-leninském pojetí. Její hlavní protagonista, Brazilec Leonardo Boff, přišel o kanonickou misi, což vyvolalo vůči Janu Pavlovi obrovskou vlnu odporu nejen mezi levicovými duchovními v Latinské Americe, ale též mezi neomodernisty v Severní Americe a v západní Evropě.

Nejtěžší boj s odpůrci Kristova učení však svedl Jan Pavel II. na úseku obrany rodiny, sexuální morálky a nenarozeného života. Není to jen encyklika *Evangelium Vitae* z roku 1995, kde vyzývá přímo k aktům občanské neposlušnosti vůči nemravným zákonům, ale stovky dalších dokumentů a prohlášení. Jan Pavel II. nekompromisně trval na ochraně lidského života od početí až do okamžiku přirozené smrti, odmítal a ostře odsuzoval potraty a eutanazii a požadoval patřičné změny v legislativách jednotlivých států. Po mnoha přesvědčováních a hrozbách církevními tresty se mu nakonec podařilo dosáhnout toho, že německé biskupské poradny pro těhotné musely přestat vydávat povolení k potratům, i když mnozí němečtí biskupové k tomu přistoupili „se skřípěním zubů“. Naléhavě zdůrazňoval, že každý sex mimo manželství je hříšný a trval na nerozlučitelnosti manželského svazku. Plně ve smyslu církevních dokumentů odmítal každou umělou antikoncepci. Podařilo se mu nakonec přes odpor mnoha amerických biskupů dosáhnout odnětí kanonické mise morálnímu teologovi Edwardu Curranovi, jenž horlivě hájil užívání antikoncepčních pilulek a kondomů. Papež Wojtyla stál také v první řadě bojovníků proti ideologii homosexuality a snahám legalizovat tuto zvrácenost. V otázkách církevní disciplíny neustoupil ani v nejmenším volání po zrušení celibátu.

To všechno mu katoličtí liberálové a neomodernisté neodpustili. Celkem dvakrát, a sice roku 1980 a později roku 1989 požadovaly desítky teologů zvláštní peticí rezignaci Jana Pavla II. jako prý „totalitního vládce“, jenž „odmítá akceptovat diskusi v Církvi“. Když roku 1985 navštívil Holandsko, vysílala tamní televize urážlivé šoty na jeho adresu, v nichž vystupovali hlavně „katoličtí“ neomodernističtí teologové, kněží a představení různých laických grémií.

Mimo diskusi je též osobní svatost a mravní bezúhonnost papeže Jana Pavla. Byl to člověk hlubokého duchovního života a modlitby, řada lidí z jeho blízkosti vypovídá, že jej častokrát nalezla samotného v kapli, jak leží na zemi před svatostánkem. Také příkladná odevzdanost do vůle Boží, s jakou snášel svoji těžkou chorobu a nakonec smrt, hovoří jednoznačně pro to, že byl opravdovým mužem Božím. V těžkých dobách pro Církev, kdy mnoho poctivých katolíků bylo neomodernistickými učiteli a duchovními zvikláno ve víře, neboť se jim předkládalo jako pravda to, co Magisterium vždycky odsuzovalo jako blud, představoval Jan Pavel II. se svojí dogmatickou a morální naukou skutečný maják pravověrnosti a autentického katolicismu.

Taková je pravda o pontifikátu Jana Pavla II., na nějž se mnoho lidí dívá pouze optikou rozjásaných davů, především mládeže, při jeho návštěvách jednotlivých zemí. Proč ale světová média mlčí o druhé stránce této mince, o úžasném odporu, tlaku a nenávisti, jimž byl vystaven kvůli svým odvážným a nekompromisním postojům ve věci obrany katolické víry, zejména pak morální nauky? Co stojí za touto falzifikací nejnovějších církevních dějin?

K pochopení celé záležitosti je nezbytné seriózně rozebrat námitky tradicionalistických odpůrců beatifikace Jana Pavla. Katolická církev má, jak známo, hierarchické uspořádání. Hierarchické však není totéž co totalitní, které z principu vylučuje každou kritiku. Slovo „hierarchický“ znamená doslovně „ve vztahu ke svatému základu“, tj. k Božímu zjevení, jak konstatoval už v křesťanském starověku Pseudodionýsios Areopagita. Nekritizovatelný je pouze tento božský princip, daný Písmem svatým a tradicí. Pod jeho optikou má každý katolík právo kritizovat i církevní hodnostáře, kteří nejednají v souladu s požadavky Písma a Tradice. Toto bylo v církevních dějinách považováno vždycky za samozřejmost, vzpomeňme jen na středověkou kritiku samotných papežů vizionářkami sv. Brigitou Švédskou, sv. Kateřinou Sienskou a řadou reformních kazatelů. Básník Dante Alighieri také papeže v ničem nešetřil.

Jenže důležitá je forma kritiky. Když čtu na některých údajně tradicionalistických serverech na adresu Jana Pavla II. epiteta typu „heretik“, „modernista“, „šašek“ apod., tak mám zatmění před očima, neboť za tento styl by se nemusel stydět žádný z komunistických agitátorů minulé éry. Když s tím srovnáme dopisy sv. Kateřiny Sienské, která přes všechnu vznesenou kritiku oslovuje papeže „drahý tatínku“, tak rozdíl je zcela evidentní. Mnohým

z dnešních odpůrců beatifikace papeže Jana Pavla bude třeba připomenout 8. Boží přikázání, které sice dovoluje v případě nezbytnosti sáhnout i k veřejné kritice, ale vždy s připomenutím toho, co kritizovaný udělal dobrého, jinak jde o hřích nactiutrhání, zejména pak, když se jedná o náměstka Kristova. Urážlivé nadávky na adresu římského pontifika, byť motivované „starostí o pravověrnost“, nahrávají jedině a pouze nepřátelům Církve sv. a nikdy neslouží dobrou věci.

Nicméně existují – a není jich málo – i seriózní kritické argumenty proti beatifikaci Jana Pavla II., omezující se čistě na fakta bez jakýchkoliv invektiv. Ty nelze jen tak přehlížet. Nedá se totiž upřít, že některá gesta tohoto papeže vyvolala u mnoha zbožných tradičních katolíků rozpaky, někdy dokonce i rozhořčení. Jan Pavel políbil korán, který mu darovala iránská delegace při své návštěvě ve Vatikánu. V Palestině na břehu Jordánu zvolal: „Ať sv. Jan Křtitel ochraňuje islám!“ S bolestí byla v těchto kruzích vnímána i jeho účast na různých ekumenických slavnostech. Nejvíce námitek však bezpochyby vyvolalo multireligiózní shromáždění v Assisi roku 1986, opakované potom roku 2002. Papež se tam modlil za mír spolu se zástupci jiných křesťanských denominací, židů, mohamedánů, ale i hinduistů, buddhistů a dalších pohanských kultů. V pozvánce na tuto akci uvedl Jan Pavel jako „základní požadavek míru společnou radikální věrnost existujícím náboženským tradicím“ V průběhu slavnosti byla v kostele sv. Petra v Assisi odstraněna veškerá křesťanská výzdoba a na svatostánek umístěna soška Buddhy. V podzemí jiného assiského chrámu zase šamani pohanského kultu woodoo obřadně podřezávali kuřata. To všechno je fotograficky zdokumentováno (v zájmu pravdy však nutno zdůraznit, že na těchto rouhačských excesech papež nenese žádnou vinu, neboť o nich prokazatelně nevěděl, jednalo se o soukromou iniciativu duchovních správců těchto kostelů, do nichž papež nevstoupil, neboť celá akce probíhala v ústředním chrámu sv. Františka).

Abychom mohli tyto sporné akce, gesta a výroky Jana Pavla II. objektivně zhodnotit, tak je třeba nevytrhávat je z celkového kontextu papežových výroků – a hlavně z kontextu jeho celého pontifikátu. Především tedy: Jan Pavel II. byl v plném slova smyslu nejen účastníkem, nýbrž i přímo dítětem II. vatikánského koncilu – a pod tímto zorným úhlem nutno posuzovat všechny jeho akce. Koncil samotný byl něčím jiným než tzv. „duch koncilu“, proti němuž papež Wojtyla vždycky vystupoval. II. vatikánský koncil byl čistě

pastorační, nikoli dogmatický. Přes všechny minusy, které jsou oprávněně proti němu vznášeny (mj. i nynějším papežem Benediktem, viz citace za článkem), přece jen zůstal tento sněm věroučně a mravoučně na pozicích pravé katolické víry. Jeho dokumenty mluví jasně o Boží Trojici, vykupitelské oběti Ježíše Krista, věrohodnosti a pravdivosti evangelií, úloze Panny Marie, nepřípustnosti a těžké hříšnosti potratu, nezrušitelnosti celibátu apod. Jeho slabinou jsou však dokumenty týkající se ekumenismu, vztahů k jiným náboženstvím a k „tomuto světu“, vyznívající příliš optimisticky a trpící dvojznačností formulací, což bylo mnohokrát kriticky analyzováno dnešními oficiálními vatikánskými teology, kteří pokládají za oprávněný požadavek mnoha tradičních katolíků, aby Sv. stolec pořídil výklad dvojznačných pasáží dokumentů tohoto sněmu v duchu katolické Tradice.

Církev samozřejmě měla na II. Vaticanu právo provést posun ve vztahu k nekatolíkům nebo k nekřesťanům ve směru větší vstřícnosti. To však se musí dít vždy v kontinuitě s předchozími dokumenty magisteria na toto téma, nikoli v rozporu s nimi. Dvojznačné formulace deklarace *Nostra aetate* umožňují totiž diskontinuitu s tradičním přístupem Církve. Ten v minulosti vždy vyváženě osciloval mezi výroky sv. Tomáše Akvinského o *semenech Slova* (*semina Verbi*), obsažených v nekřesťanských náboženstvích, kde lze vystopovat zásady přirozeného mravního zákona, a četnými výroky Písma o tom, že pohané obětující svým bohům uctívají vlastně demony. Z tohoto dilematu ovšem vyplývá na jedné straně požadavek úcty a respektu před každým poctivě věřícím muslimem, hinduistou či buddhistou, jenž bez vlastní viny neví o výlučnosti spásy v Ježíši Kristu, a snaží se žít podle přirozeného mravního zákona, jak ho ve svém náboženství poznává – na druhé straně však striktní odmítnutí této víry jakožto falešného náboženství, zejména potom jeho obětních rituálů. Tuto klasifikaci koncilní dokument *Nostra Aetate* postrádá a spokojuje se pouze se všeobecnými výzvami k ocenění toho pozitivního, co je obsaženo v nekřesťanských náboženstvích.

Pro mladého krakovského arcibiskupa Wojtylu byl koncil, jehož se účastnil, hlubokým osobním zážitkem. Nepatřil na něm ani k obhájcům Tradice jako kardinálové Ottaviani, Siri nebo arcibiskup Lefébvre, ani k tzv. „progresistům“ typu kardinálů Alfrinka, Suenense nebo Doepfnera. Snažil se držet spíše ve středu. Přijal koncilové dokumenty jako celek a rozhodl se důsledně je realizovat nejprve ve své arcidiecézi a posléze i na stolci sv. Petra,

jak uvádí ve svých rozhovorech s Vittorioem Messorim. Koncilové dokumenty jej na jedné straně utvrdily v jeho pravověrně katolickém smýšlení, na druhé straně však vedly k dosud v katolicismu nevídaným vstřícným iniciativám vůči nekatolickým křesťanům a vyznavačům nekřesťanských náboženství, které ortodoxní katolíky, vychované v ostražitosti vůči všemu nekatolickému, často šokovaly.

Křivdili bychom Janu Pavlu II. a dopouštěli se pomluvy, kdybychom mu podsouvali modernistické, synkretistické a relativistické smýšlení. Jeho jednoznačně kristocentrický pontifikát, zahájený hned při inaugurační řeči zvoláním „Otevřete Kristu dokořán dveře!“, nenechává nikoho, kdo se objektivně zabývá analýzou projevů a vystoupení tohoto papeže, na pochybách, že považoval Ježíše Krista za jediného Spasitele lidstva a katolickou nauku ve všech bodech za závaznou a neměnnou.

Přes všechny výhrady vůči Assisi nebo jiným podobným akcím tohoto papeže by bylo nespravedlivé upírat mu poctivé úmysly, které už zhodnotil náležitě Bůh. Janu Pavlovi šlo především o mír, jenž byl v té době vážně ohrožen. A podobně jako u II. Vaticana nutno odlišit vlastní koncil od tzv. „ducha koncilu“, tak nutno i zde vidět rozdíl mezi vlastním shromážděním v Assisi a tzv. „duchem Assisi“. I když rozhodně nebylo šťastné, že se papež modlil společně s dalajámou a dalšími představiteli světových náboženství, neboť už jen toto budilo dojem synkretismu, tak modlitba Jana Pavla, pronesená při té příležitosti, byla zcela katolická a nic jí nelze z hlediska pravověrnosti vytknout. Nejvlivnější světová média se však toho chopila jako „důkazu“, že prý Katolická církev „uznává i jiná náboženství jako rovnocennou možnost spásy“, což muselo tenkrát vatikánské tiskové středisko dementovat a uvést na pravou míru. Samozřejmě nad assiským shromážděním jásali neomodernističtí teologové à la Küng, Haag aj., kteří psali řadu příspěvků v „duchu Assisi“ o tom, že prý je jedno, k jakému náboženství se člověk hlásí, neboť údajně všechna vedou ke spáse.

Assisi a další podobné iniciativy a výroky papeže Jana Pavla lze považovat za chybu (na rozdíl od věroučných nebo mravoučných vyjádření nejsou chráněny neomylností) a zaujmout k nim kritické stanovisko. Na to má každý katolík právo. Vždycky ale nutno mít na zřeteli, že konečné slovo budou mít Bůh, jenž vidí až do nejtajnějších hlubin lidského srdce, a historie, která jednou vynese o těchto skutečnostech objektivní a spravedlivý rozsudek.

Nicméně i kdyby se tady Jan Pavel II. přímo katastrofálně zmýlil, nic by to neubralo na jeho svatosti. Všichni světcí se – tak jako všichni lidé – často a v dobré víře mýlili. Omyl nikdy nebyl překážkou beatifikace nebo kanonizace dotyčné osoby, tou mohl být jedině hřích a nekající setrvávání v něm, zvláště pak když se s tím pojilo veřejné pohoršení. A podezírat Jana Pavla z hříchu synkretismu, zrady víry nebo zbabělého kompromisnictví, jak se lze na některých serverech dočíst, není opodstatněné a chybějí k tomu jakékoliv důkazy. Naopak četná veřejná vyjádření tohoto papeže a statečná vystoupení zejména na obranu morálních hodnot křesťanské civilizace svědčí o něčem zcela jiném.

Kdybychom měli u všech beatifikovaných a kanonizovaných papežů nebo i jiných významných katolických světců považovat omyly v dobré víře (lat. *bona fide*) za překážku povýšení na oltář, asi bych jich moc nezbylo. Církev např. ctí jako blahoslaveného papeže Urbana V ze 14. stol., jednoho ze sedmi pontifiků sídlících v Avignonu a nikoli v Římě, což bylo příčinou mnoha zlořádů v tehdejší kléru. Urban poslechl naléhání vizionářky sv. Brigity Švédské a přesídlil do Říma, když ale zjistil, že všechny kuriální úřady by se tam musely znovu pracně budovat, zalekl se a vrátil se zpět do Avignonu. Tím ale posílil protireformní křídlo v papežské kurii, které odmítalo návrat papežů do Říma, což mělo později smutné následky ve formě papežského schizmatu, kdy proti sobě stáli pravý a nepravý papež. Navzdory tomuto omylu nikdo nezpochybňuje beatifikaci Urbana V. Pokud bychom trvali na této optice, neobstál by ani největší církevní učitel sv. Tomáš Akvinský, jehož spisy obsahují také některé omyly. Nejzávažnější je ten, že nesmrtelnou duši získává muž až 40. den po svém početí, žena dokonce až 80. den. Tomáš, závislý přesprávil na Aristotelovi, tím nevědomky nahrál dnešním stoupencům potratů uvnitř Katolické církve, kteří se na toto odvolávají. Přesto nikdo rozumný na základě tohoto omylu v dobré víře Andělského učitele nebude zpochybňovat ani jeho svatost, ani závaznost jeho metody pro výklad katolické nauky, jak ji stanovil encyklikou *Aeterni Patris* papež Lev XIII. Proč by tedy dnes měly být omyly v dobré víře Jana Pavla II. na překážku jeho beatifikaci?

Oprávněné obavy vyvolává ale něco jiného. Světová masmédia a jim sekundující neomodernističtí teologové, kteří v době největší aktivity papeže Jana Pavla ho neustále obviňovali z „totalitarismu“ a dokonce požadovali jeho trestní stíhání za odmítání kondomů, čímž prý způsobil „rozšíření AIDS

v rozvojových zemích“, najednou o tomto mlčí a vyzvedávají naopak Wojtylův ekumenismus, „vstřícnost“ vůči nekřesťanským kultům a „připravenost k dialogu“

Ted' je ovšem řada na vatikánské straně, jak se s tím vyrovná. Nebezpečí tkví v tom, že nadnárodní protikatolická lobby pochopí beatifikaci Jana Pavla nikoli jako vyzvednutí jeho autentických ctností, nýbrž jako oslavu „ducha Assisi“, scestně chápaného dialogu apod. Zde platí a nutno to jednoznačně říct: Bl. Urban V nebyl beatifikován proto, že přesídlil z Říma do Avignonu, což bylo chybou, ale pro svůj příkladný asketický život a odvahu k potřebným reformám Církve. Sv. Tomáš Akvinský nebyl kanonizován a prohlášen Doktorem Církve par excellence proto, poněvadž hlásal, že lidská duše se spojuje s tělem člověka až desítky dní po početí, což byl omyl, nýbrž pro svůj svatý řeholní život a skvělou, skutečně pravověrnou metodu výkladu Božího zjevení, kterou nikdo nepřekonal. Právě tak papež Jan Pavel II. není beatifikován proto, že svolal multireligiózní shromáždění do Assisi a políbil korán, což je problematické, nýbrž proto, poněvadž vedl příkladný, zbožný a svatý život a odvázně bránil autentické křesťanské hodnoty proti nepřátelům Církve, a to především v rovině morálky. Jako tradiční katolíci bychom rádi z Říma slyšeli, ať už při vlastním aktu beatifikace nebo později, že povýšen na oltář byl opravdový a skutečný Jan Pavel II. – a to pro tyto výše uvedené ctnosti, že předmětem blahořečení nebyly špatně chápaný ekumenismus, „duch Assisi“ a relativismus ve vztahu k pravdě, což samotný tento velký papež vždycky odmítal. Kéž se tak stane! Blahoslavený Jane Pavle, oroduj za nás!

PhDr. Radomír Malý

„...Těžko lze ve vztahu k dokumentům II. vatikánského koncilu potlačit otázku, jestli koncil nevycházel v otázkách Zjevení a dějin spásy z příliš optimistického pohledu, jestli se tady neztratila skutečnost, že Boží spása je ve své podstatě ospravedlněním hříšníka, že milost se naplňuje skrze soud kříže a tak sama v sobě nese charakter soudu. (...) Tento pastorační optimismus (...) je zde s ohledem na nikoli nepodstatnou část biblického svědectví poněkud falešný.

Kardinál Joseph Ratzinger, Salz der Erde, str. 26

„Po II. vatikánském koncilu mnoho lidí nevědělo, čemu mají křesťané vlastně věřit, co Církev učí a co vůbec může učit...

Benedikt XVI. v úvodu ke Katechismu mladých

Můžeme být vůči zastáncům potratů tolerantní?

V katolickém prostředí se lze často setkat s názorem: Ano, nutno odmítat potraty a hlásat v souladu s katolickou naukou, že lidský život začíná od početí, ale nelze být netolerantní vůči lidem zastávajícím opačný názor, ten je třeba respektovat.

Tady ovšem se směšují dva odlišné pojmy: tolerance vůči člověku a tolerance vůči objektivnímu zlu. Samozřejmě člověka „zpracovaného“ mediální masáží a hájícího potraty, nesmím a priori pokládat za špatného a chovat se vůči němu jako k darebákovi. Nemohu ale v žádném případě tolerovat jeho názor, který musím vždycky označit – a to zvláště v debatě s ním – jako antihumánní a napomáhající zločinu. Je to podobné jako v případě nacistické nebo komunistické genocidy 20. století. Nebudu jednat s člověkem, který toto zastává, automaticky jako se zločincem, neboť mohou být různé motivace jeho postoje od primitivismu, hlouposti a nevzdělanosti až po psychickou labilitu se snahou být originální za každou cenu, ale jsem morálně zavázán takové osobě říci – a prohlašovat to i veřejně – že hitlerovci a leninsko-stalinští bolševici byli krvavými vrahy a zločinci a jejich vyhlazování lidí z rasových nebo třídních pohnutek je něčím odsouzení a opovržením hodným.

Tak jako by bylo mojí morální povinností katolíka postavit se na odpor každé případné snaze prosadit zákon umožňující „za jistých podmínek“ zabíjet Židy, Cikány, Vietnamce nebo lidi s „pochybným“ třídním původem, tak je současně i mojí morální povinností katolíka kategoricky odmítat současnou potratovou legislativu a praxi. Podobně jako nemohu tolerovat za žádných okolností ve svém prostředí, kde mám nějaký vliv a možnosti, názor ospravedlňující genocidu z rasových, etnických nebo třídních důvodů, musím se stejným způsobem chovat i k názorům obhajujícím zabíjení nenarozených dětí. Tady totiž neběží o pouhý odlišný filozofický, teologický nebo politický názor, tady se jedná přímo a bezprostředně o lidský život – proto musí jít každá tolerance stranou.

Samozřejmě nevyzývám k fackování zastánců potratů, s nimiž se setkávám, ale k okamžité nesouhlasné reakci, když něco takového uslyším. S tím také naprosto přirozeně souvisí, že budu hájit legislativní zákaz potratů, i když je v současné době neprosaditelný. V debatě se zastánci interrupcí nelze postupovat stejně jako např. se zastánci teorie celosvětové ekologické katastrofy, kdy lze dojít k rozumnému kompromisu typu: „Dobře, to je věc názoru, já s tebou nesouhlasím, ale tvé stanovisko respektuji.“ V případě debaty o potratu toto říci za žádnou cenu nesmím, naopak musím takovému člověku otevřeně sdělit, že obhajuje vraždu, i když samozřejmě ve vší slušnosti a bez projevů osobního nepřátelství.

S lítostí pozoruji u některých českých katolíků, kněží i laiků, ve vztahu k celosvětové potratové genocidě postoj typu „ťuťuťu ňuňuňu“ My máme svůj názor, vy máte svůj, tolerujme se navzájem. Vraždy nikdy nesmějí být tolerovány – a potraty doopravdy jsou vraždami! Víím, že nemohu za daných okolností změnit legislativu tak, aby potrat byl prohlášen trestným činem, ale tím více jsem morálně zavázán toto říkat a neskryvat, že úprava zákonů v tomto smyslu je mým přáním.

Občas lze též od některých katolíků slyšet: „Lékař-gynekolog často stojí před těžce řešitelnou situací, jeho rozhodování, jestli potrat provést či nikoliv, není lehké.“ Opět nepatřičný eufemismus! Lékař přece sám ví lépe než medicínský laik, že potrat je zabitím člověka. Je-li věřícím katolíkem, tak rozhodování pro něho se stává naopak zcela snadným: Potraty dělat odmítne, jak díky Bohu se k tomu někteří rozhodli i za cenu postihů. To jsou hrdinové, kteří by měli být více známí, jako např. paní MUDr. Xenie Preiningerová z Jaroměřic nad Rokytnou.

Dva postuláty by se měly stát do budoucna pilíři protiinterrupční osvěty: důraz na to, že člověk je člověkem už od okamžiku početí, a cílový požadavek definitivního legislativního zákazu potratů. Je potěšitelné, že při letošním Pochodu pro život 26. března v Praze bylo z transparentů zřejmé, že obránci nenarozeného života si toto uvědomují a tímto směrem se snaží působit. Účastníci v počtu více než dvou tisíc šli průvodem jako každoročně z kostela sv. Jiljí na Václavské náměstí k soše patrona České země. Potěšitelná byla přítomnost čtyř biskupů při mši sv. v kostele sv. Jiljí, zejména pražského arcibiskupa mons. Dominika Duky, který též pronesl homilii. S Otcem arcibiskupem koncelebrovali také plzeňský biskup mons. ThDr. František

Radkovský, českobudějovický biskup mons. Jiří Paďour, biskup Řeckokatolické církve v ČR mons. ThDr. Ladislav Hučko, provinciál minoritů ThDr. Bogdan Sikora a řada dalších kněží.

Katolíkům, kteří svou víru opravdově žijí, je díky Bohu stále jasnější, že potrat je strašlivým zlem, vůči němuž nelze být tolerantní. Velkou zásluhu na tom má *Hnutí pro život* v čele s Mgr. Radimem Ucháčem a paní Zdenkou Rybovou. Leckdo může namítnout, že naše počínání je čirým idealismem, že stejně nic nezměníme. Tady ale je rozhodující stupnice hodnot: „Něco změnit“ je až naším druhotným cílem, tím prvotním je postavit se na stranu pravdy, spravedlnosti, dobra – a v tomto případě hlavně na obranu života nevinné a zcela bezbranné lidské bytosti. S tím je samozřejmě logicky spojeno i přání změny – a to jak legislativní, tak i ve smýšlení lidí. Usilujeme o ni, ale vždy s vědomím, že její realizace není ani tolik v naší režii, nýbrž v režii Boží. A i kdyby na této zemi tato změna „nevyšla“, tak naše snaha nikdy nevyzní do prázdna, nýbrž dočká se svého kladného výsledku a zhodnocení u Nejvyššího a Nejspravedlivějšího Soudce na věčnosti.

PhDr. Radomír Malý

To je tolerance?

Známý britský biolog, ateista a hlasatel Darwinovy evoluční teorie Richard Dawkins ostře protestoval proti udělení Tempeltonovy ceny za rozvoj náboženství britskému astronomovi Martinu Reesovi. Námitka Dawkinsova spočívá v tom, že Rees je věřícím křesťanem a zároveň vědcem, což se prý neslučuje. Udělení Tempeltonovy ceny věřícímu vědci je podle Dawkinse „snahou křesťanů propašovat víru do vědy“. Vědec tedy v intencích tohoto propagátora ateismu musí být nevěřící, jinak nemá ve vědě co pohledávat. Inu, příkladná „tolerance“ hlasatelů novodobého ateismu!

kath. Net, 7. 4. 2011

Papež na straně biskupa v Churu

Již řadu týdnů revoltují švýcarská neomodernistická grémia laických organizací proti biskupovi v Churu Vitusu Huonderovi. Na jejich stranu se přidali i mnozí kněží a samozřejmě vlivná média. Pravověrný biskup Huonder

je na pranýři především pro své důsledné setrvávání na pozicích katolické víry. Největší rozruch způsobil, když umožnil v semináři pro ty bohoslovce, kteří projeví zájem, formaci pro tradiční tridentský rítus. Rozhořčení neomodernistů vyvolalo i jeho jmenování pravověrných kněží do funkcí generálních vikářů. Stížnosti šly až do Říma, biskup Huonder byl tam předvolán. Papež Benedikt XVI. po seznámení se se skutečným stavem věci mu dal za pravdu a vyjádřil mu svou podporu.

kath. Net, 7. 4. 2011

Teror proti křesťanům v Egyptě

Dva křesťané koptského vyznání byli nedávno zavražděni muslimskými fundamentalisty sekty salafitů, kteří se zaměřují na teroristické akce proti Kristovým vyznavačům. Oficiální muslimští představitelé se od jejich činnosti distancují. Salafité se vyznačují mj. i tím, že křesťany přepadávají a uřezávají jim uši.

kath. Net, 7. 4. 2011

Podivnosti ve vyšetřování vraždy biskupa Padoveseho

Předseda katolické biskupské konference Turecka arcibiskup Ruggiero Franceschini ze Smyrny poukázal na podivné manipulace tureckých orgánů činných v trestním řízení ve věci vyšetřování nedávné vraždy biskupa Luigiho Padoveseho z Iskenderunu. Vrahem byl jeho řidič muslimského vyznání Murat Altun. Psychiatrická klinika jej uznala „duševně nesvéprávným“ Arcibiskup Franceschini však předložil jiný Altunův posudek z téže kliniky, vystavený dva dny před biskupovou vraždou, který říká, že Altun je „psychicky zcela zdrav“ Je zde zřejmá snaha odstranit důvodné podezření, že za vraždou biskupa Padoveseho stojí muslimští fundamentalisté.

Glaube und Kirche, 1/2011

Nechvalný životopis katolické neomodernistky

Španělský publicista José Sanchez vydal životopis známé německé spisovatelky Luisy Rinserové, ikony katolického neomodernismu, která zemřela před několika lety ve vysokém věku 90 let. Účastnila se jako novinářka jednání II. vatikánského koncilu spolu se známým „progresivním“ teologem Karlem Rahnerem. Před cca 20 lety vyvolala rozruch zveřejněná Rahnerova korespondence s Rinserovou, která výrazně překračuje ryze přátelské vztahy a nabývá erotický podtext. Aniž bychom chtěli podezírat oba z hříchu proti 6. přikázání, tak erotické něžnosti, kterými se navzájem v dopisech častovali jako zamilovaní puberťáci, nejsou rozhodně důstojné a vhodné pro dámu s postavením madam Rinserové, tím spíše potom ne pro katolického kněze, pro něhož mohou být snadnou příležitostí ke hříchu smilstva.

Rinserová byla známá svým bytostným odporem vůči papeži Janu Pavlu II., jehož v dopise titulovala zásadně „pane papeži“ Kategoricky se domáhala kněžského svěcení žen, zrušení celibátu, povolení antikoncepce a umožnění rozvodů církevně uzavřených manželství. Zároveň požadovala i změnu katolické dogmatiky, z níž by měly podle ní zmizet zázraky, víra v panenské zrození Krista, mariánská úcta aj. Fascinovala ji též latinskoamerická „teologie osvobození“

Sanchez také uvádí, že Rinserová poskytla nepravdivé údaje o svém postoji za nacismu. Není pravdou, že byla postižena zákazem publikovat, rovněž tak nikdy nestála před soudem nechvalně proslulého Rolanda Freislera. Naopak roku 1935 publikovala oslavnou báseň na Hitlera. Po válce otevřeně sympatizovala s krvavým režimem severokorejského komunistického diktátora Kim Ir-sena, jehož vychvalovala jako nejskvělejší politickou osobnost moderních dějin. V 70. letech podporovala ve svých člancích a veřejných vystoupeních teroristickou levičáckou organizaci „Frakce Rudé armády“ Iránského revolučního vůdce a krvavého teroristu ajatolláha Chomejního velebila jako „zářivý vzor pro země Třetího světa“ Roku 1984 kandidovala neúspěšně za stranu zelených na úřad prezidenta Spolkové republiky Německo. Rinserová je typickou ukázkou toho, co v praxi znamená tzv. „pokrokový“ a „liberální“ katolicismus. Je to těžká hereze, která vede až ke scestným politickým názorům a scestnému chování.

Glaube und Kirche, 2/2011

Závažná odhalení na prestižní škole

Již téměř čtyřicet let funguje v Německu prestižní státní škola, základní i střední, v Odenwaldu. Dlouho se těšila velkému zájmu publika, nyní však vyšly najevo závažné skutečnosti, že za tu dobu došlo k minimálně 130 případům sexuálního zneužití žáků, nejmladší oběti bylo sedm let, nejstarší sedmnáct. Tento počet bude ale podle orgánů činných v trestním řízení ještě mnohem vyšší. To je na této jediné světské škole víc než na všech církevních ústavech Německa dohromady. Nápadné přitom je, že zakladatel této školy, dnes už zemřelý Dietrich Willier byl velkým sběratelem pornografie a zavedl na této škole sexuální výchovu. Sám se také dopustil několika zneužití. Liknavost orgánů činných v trestním řízení je přímo do nebe volající, nikdo nebyl potrestán, všechno se svádí na učitele již mrtvé. Nemravná sexuální výchova se vyučuje ve stejném rozsahu dál.

Glaube und Kirche, 2/2011

Vítejte v pekle!?

Tento transparent rozvinuli stoupenci protipotratového německého aktivisty Guenthera Annena v soudní budově v Darmstadtu. Annen byl žalován jedním lékařem, provádějícím potraty ve své ordinaci, před níž Annen stál a rozdával letáky na obranu nenarozeného života. Soud jej odsoudil k peněžitému trestu „náhrady škody“ příslušnému lékaři, kterou vyčíslil na 20 euro denně po dobu 75 dní. „Škoda“ měla spočívat v odrazení některých předem objednaných klientek tohoto lékaře od provedení zákroku.

Glaube und Kirche, 2/2011

Velké vítězství katolických rodičů!

Římská kongregace pro klérus vydala 22. února příkaz rakouské biskupské konferenci, že na základě posudku Kongregace pro nauku víry musejí duchovní správci stáhnout z výuky náboženství více než 100 titulů učebnic. Stalo se tak na základě stížnosti mnoha katolických rodičů dětí, kteří se nejprve obrátili na rakouské biskupy. Když u nich neuspěli, podali si žádost do Říma, kde příslušné knihy zkoumala Kongregace pro nauku víry

a konstatovala u nich „absolutní neshodu s katechismem Katolické církve“ Námítky rodičů se týkaly především pasáží o Ježíši Kristu, který je představován nikoli jako jediný Spasitel, nýbrž jako jeden z významných náboženských filozofů na stejné úrovni s Buddhou a Konfuciem, dále pasáží o svátostech křtu, pokání a Eucharistie, které jsou vykládány jako pouhé symboly a ne zdroje nadpřirozené milosti. Tyto námítky uznal sám vídeňský kardinál Schoenborn, který vyzval ke stažení těchto závadných učebnic z výuky a z prodeje v katolických institucích.

Glaube und Kirche, 3/2011

Odpůrci návštěvy Sv. Otce v Německu se houfují

V Berlíně se formuje odpor proti chystané zářijové návštěvě papeže Benedikta XVI. v Německu. Jsou to především vlivní politikové stran SPD (sociální demokraté), Zelených a menších levičáckých uskupení, dále propotratová organizace *Pro familia*, bojovný ateistický *Spolek Giordana Bruna* a další. Chtějí v době papežovy návštěvy uspořádat v Berlíně „fantastickou akci“, při níž prý položí důraz na požadavek „pohlavního sebeurčení“ a „práva žen“

Glaube und Kirche, 3/2011

Petice papeži

Katolický Kruh kardinála Galena v Německu, vedený knihkupcem a nakladatelem Reinhardem Doernerem zorganizoval petici papeži Benediktu XVI. s požadavkem nastolení pravověrné výuky na katolických fakultách a v seminářích. Stěžuje si, že učitelské stolce jsou ve značné míře obsazeny pedagogy, kteří nezastávají pravou katolickou nauku, že se rozhodnutí Magisteria ignorují a směrnice příslušných vatikánských kongregací nedodržují. Biskupové až na malé výjimky na stížnosti pravověrných katolíků nedbají, proto se tito obracejí do Říma.

Glaube und Kirche, 3/2011

Proč ustupujeme duchu tohoto světa?

Protikatolické podprahové dezinformace nabývají stále bizarnější podobu. Jsou nenápadné, navenek nevinné a podle zákona se jim nelze bránit. Jedinou možnou obranou nás, katolíků, je vědět o nich, případně si stěžovat přímo u jejich původce.

Konkrétní nejčerstvější příklad: Česká televize ve svém pravidelném večerním zpravodajství uvedla naprosto nevinnou informaci, že Česká obchodní inspekce provedla kontrolu v českých hospodách a odhalila veliké podvody. Vyjmenovala několik nejhorších restaurací. Když ale hlasatelka uváděla tuto zprávu, kamera zabrala pohled do nějaké zcela neznámé hospody, v níž na stěně visel kříž. Potom informace pokračovala výčtem nejhorších restaurací se záběrem do jejich místností. Nikde tam kříž nevisel. Hospoda s křížem, o níž divák, který není místní, nic neví, vůbec nepatřila k těm „špatným“, přesto však ji televize ukázala jako „dekoraci“ k této zprávě. Výsledek? Divák si zafixuje podprahovou dezinformaci, že právě ty hospody, které mají na stěně kříž, nejvíce šidí. Tak pracují proti Církvi média.

Přiznejme však, že někdy jsme tím vinni sami svým přílišným kompromisnictvím. Česká televize se může – a do značné míry oprávněně – bránit tím, že poskytuje prostor pro křesťanské pořady. Jenže jak my, katolíci, v nich vystupujeme?

Díval jsem se před nedávnem na pořad *Uchem jehly*, moderovaný známým farářem z Lanškrouna, Otcem Zbigniewem Czendlikem. Má se jednat o rozhovory o víře se známými osobnostmi kultury a umění. P. Czendlik měl před sebou jednoho ze zakladatelů „českých beatles“, Petra Jandu. Mé zklamání z pořadu bylo značné. Šlo spíše o výčet Jandových úspěchů a propagaci jeho osoby, přičemž náboženské přesvědčení tohoto rockera bylo jen okrajově zmíněno. Janda dal najevo, že je spíše agnostik a náboženství má pro něho význam spíše jako kulturní hodnota. Mrzelo mne, že Otec Czendlik na to nezareagoval jemnou a taktní výzvou Petru Jandovi, aby se hlouběji zamyslel nad tím, co mu může nabídnout Ježíš Kristus, že nevyužil této příležitosti k evangelizaci, která mohla oslovit nejen tohoto rockera samotného, nýbrž i širokou veřejnost diváků sledujících tento pořad.

Ještě horší však bylo, že Otec Czendlik neřekl ani slovo, když Janda vyprávěl o své „slabosti pro ženy“ a svém promiskuitním životě bez jakýchkoliv známek lítosti, spíše měl divák dojem, že se tím chlubí. Myslím,

že bylo morálním posláním katolického kněze na to patřičně zareagovat, i když s patřičnou jemností a taktem, a upozornit na závaznou katolickou nauku o hříchu proti šestému přikázání. Jinak si diváci mohli snadno odnést dojem, že Katolická církev dnes už nepovažuje smilstvo za hřích a smířila se s „duchem doby“

Nechci posuzovat, proč Otec Czendlik nezareagoval tak, jak měl. Zakázala mu to snad televize? Nebo mu to sestříhali? Neměl patřičnou svobodu moderovat si svůj pořad tak, jak by chtěl? Potom by ale bylo lépe, kdyby se vůbec nevysílal, neboť neslouží dobrou věci, tj. evangelizaci.

Takovými a jinými nedůslednostmi a kompromisy jen nahráváme mediálním podprahovým dezinformacím proti Církvi, na jejichž šíření mají ti, kdo média v nadnárodním měřítku kontrolují, enormní zájem. Katolík, jenž dostal možnost vystoupit v médiích, ať už kněz nebo laik, by si měl být více vědom svého závazku šířit víru a přispívat k evangelizaci tohoto prostoru mezi Krkonošemi, Beskydami a Šumavou, neboť za to bude před Bohem skládat účty. Před vtěleným Bohem, jenž řekl: „To, co jste slyšeli ve tmě, hlásejte na střeších...“, dnes bychom doplnili: „Hlásejte i prostřednictvím televizních kamer, když se vám naskytne možnost a příležitost!“

PhDr. Radomír Malý

Spása pouze v Ježíši Kristu!

Katolická teoložka v USA, Elisabeth Johnsonová, profesorka dogmatiky na Fordhamově univerzitě v New Yorku, vydala knihu, v níž věroučná komise katolické biskupské konference USA zjistila závažné bludy, především se zde popírá jedinečnost spásy v Ježíši Kristu. Proto komise rozhodla o odebrání imprimatur této knize a o jejím stažení z prodeje v katolických institucích.

www.radiovaticana.cz, 6. 4. 2011

Pozn. redakce: Jak je možné, že vůbec tato kniha mohla imprimatur dostat? Jak to, že ten, kdo tuto knihu posuzoval, tam původně žádné bludy nenašel?

Katolíci podporují pronásledované

Desítky tisíc katolíků manifestovaly v hlavním městě Vietnamu Hanoji proti uvěznění advokáta a bojovníka za lidská práva Cu Huy Hu Vu. Ten byl

zatčen za své rozhovory pro zahraniční média, kde poukázal na nesvobodu projevu v komunistickém Vietnamu a na pronásledování katolíků. Cu Huy přitom není katolíkem, ale jako právník se jich zastává a hájí náboženskou svobodu.

www.radiovaticana.cz, 6. 4. 2011

Významný nález z doby prvotních křesťanů

V letech 2005–7 při ilegálních vykopávkách na severu Jordánska byly nalezeny měděné desky s plánem Jeruzaléma, na němž jsou zaznamenána místa spjatá s činností, Umučením a Zmrtvýchvstáním Ježíše Krista. Nález byl prodán jednomu izraelskému obchodníkovi, který ho zase prodal do Velké Británie. V současné době jej zkoumá univerzita v Cambridgi. Výsledky jsou zatím takové, že se jedná o nález z 1. stol. po Kristu z prostředí prvotních křesťanů, kteří po zničení Jeruzaléma Římany r. 70 chtěli poskytnout poutníkům na svatá místa patřičné informace o tom, kde je Golgota a hrob Páně, kde se nacházel jeruzalémský chrám, kde hrad Antonia (sídlo Pilátovo), kde rybník Siloe atd.

www.kreuz.net, 9. 4. 2011

Lidová zbožnost je velkým dědictvím Církve

Tato slova řekl svatý Otec Benedikt XVI. na zasedání Papežské komise pro Latinskou Ameriku. Dále o ní řekl, že je velkým pokladem, který nutno chránit a střežit. Musí být ale živena Písmem sv. a modlitbou. Varoval před pokřivenými formami lidové zbožnosti, které spíše matou a jimž chybí pevně zakořeněná víra.

www.radiovaticana.cz, 8. 4. 2011

Protipotrátová aktivistka „obchodně poškodila firmu“

Tak zněl výrok soudu v kanadském Torontu nad protipotrátovou aktivistkou Mary Wagnerovou. Tato statečná žena se modlila před tamní potratovou klinikou a rozdávala ženám, které do ní vstupovaly, růže s nápisem:

„Jsi stvořena, abys milovala a byla milována.“ Vedení kliniky ji zažalovalo. Wagnerová byla na 48 hodin zatčena a posléze odsouzena k 1 roku podmíněně, neboť prý „svým jednáním obchodně poškodila firmu“ Toto „poškození“ mělo spočívat v tom, že některé z klientek kliniky si pod vlivem aktivity paní Wagnerové rozmyslely svůj původní úmysl jít na potrat.

www.kreuz.net, 30. 3. 2011

„Pozdrav Bůh“ je nežádoucím pozdravem

Profesor jednoho gymnázia v rakouském Tyrolsku zakázal studentům zdravit jej starým rakouským pozdravem Grüß Gott! (tj. Pozdrav Bůh!). Zdůvodnil to tím, že prý „není možné zdravit ve jménu pohádkové bytosti“ To vyvolalo bouřlivé protesty rodičů.

www.kreuz.net, 30. 3. 2011

Trest smrti za vyznání víry

V Saudské Arábii čeká na smrt Mumie Eyob, křesťanský konvertita z africké Eritreje, jenž pracoval v saudském hlavním městě Rijádu jako zahraniční dělník. Svým přesvědčením se netajil, měl přednášku o své konverzi na eritrejské ambasádě v Rijádu a diskutoval před jednou tamní mešitou s muslimy o své víře v Ježíše Krista. V Saudské Arábii je křesťanství přísně zakázáno a za přihlášení se k němu může být udělen i trest smrti. Ten byl nad Eyubem skutečně soudně vyneseno. Odvolal se ale k vyšší instanci a čeká v cele smrti na její konečný verdikt.

www.kath.net, 31. 3. 2011

Bude arcibiskup Dyba blahořečen?

V německé jazykové oblasti se sbírají podpisy pod požadavek zahájení procesu blahořečení arcibiskupa německé Fuldy Johanna Dyby. Tento významný hierarcha Katolické církve zemřel roku 2000. V čele své diecéze stál téměř dvacet let. Jako jeden z mála německých biskupů hájil autentickou katolickou nauku proti neomodernistickému rozkladu. Byl jediným biskupem

v Německu, který nedovolil poradcům pro těhotné ve své diecézi vystavovat potvrzení opravňující k potratu, za což se mu dostalo mnoha projevů nenávisti ze strany rádoby „katolických“ liberálů. Ještě v noci před jeho smrtí mu hulákali pod okny rezidence a volali po jeho demisi. Petici za Dybovo blahořečení podpořily už svými podpisy i tak významné osobnosti jako kanovník švýcarské diecéze Chur Christoph Casetti, farář rakouského Windischgarstenu Gerhard Wagner, jenž byl nominován světícím biskupem v Linci, rezignoval ale pro zuřivý odpor neomodernistické kliky, německý jezuita a církevní historik Lothar Groppe, proslulý filozof Robert Spaemann, známý sociální teoretik Manfred Spieker aj.

www.kreuz.net, 30. 3. 2011

Zachránila 2500 židovských dětí

Již sto let uplynulo od narození Ireny Sendlerové, polské pedagožky, sociální pracovnice a praktikující katoličky. Před 2. světovou válkou pracovala v Centru pomoci matkám nemanželských dětí, za války a nacistické okupace se zapojila do konspirační činnosti. Stála u zrodu organizace pomoci pronásledovaným Židům pod názvem „Žegota“. Jako pracovnice sociální péče měla propustku do varšavského židovského ghetta. Tam byla obrovská nouze o potraviny, lidé, zvláště děti, tam umírali hladem. Sendlerová tam nosila jídlo a léky. Protože nejvíce ohroženy byly děti, tato hrdinná žena mnoho z nich tajně „propašovala“ mimo ghetto (v celkovém počtu cca 2500) a umístila je v sirotčinci u varšavských sester františkánek, s nimiž spolupracovala. Jejich provinciálka matka Matylda Getterová totiž rozhodla, že kláštery tohoto řádu musí bezpodmínečně přijímat tyto židovské děti i přesto, že za to hrozil trest smrti. Bylo ale nutno pořídit pro ně falešné údaje a falešné zápisy v matrice, k čemuž se propůjčili mnozí odvážní varšavští faráři.

Činnost paní Senderové nezůstala gestapu utajena. Byla roku 1943 zatčena, krutě mučena a odsouzena k smrti. „Žegotě“ se ale podařilo podplatit stráž a unést ji. Až do konce války se skrývala v ilegalitě. V komunistickém Polsku upadla zcela v zapomnění, i když izraelský institut Yad Vashem jí udělil titul *Spravedlivý mezi národy světa*. Zemřela roku 2008 ve Varšavě.

Irena Sendlerová nebyla v okupovaném Polsku žádnou výjimkou. Dnes se ukazuje, že tehdy většina kněží, řeholníků a řeholnic a velké množství

aktivních katolických laiků poskytovalo s nasazením vlastního života pomoc pronásledovaným Židům. Proto již několik let trvající antipolská (a samozřejmě i antikatolická) kampaň na Západě, obviňující katolické Poláky jako „spoluúčastníky“ nacistického holocaustu, nemá žádné opodstatnění a je jen další z řady protikatolických lží.

Žródlo, 10/2010

Radost z pravdy

Často se my, katolíci lpějící na pravověrnosti, setkáváme s námitkami těch druhých: Proč tolik zdůrazňujete přesné znění článků víry? Vždyť je to školometství, pouhá teorie, jsou to suché scholastické poučky ještě ze středověku, jimž chybí to, co má být hlavní charakteristikou víry: radost. Křesťanství přece spočívá na evangeliu, což znamená radostná zvěst.

Přiznáváme, pro někoho snad mohou znít katechismové poučky a věroučné definice suše a nezáživně. Mladé přitahuje takové křesťanství, v němž si mohou zazpívat písně plné radosti nad svojí vírou v Ježíše Krista. Radost opravdu je – nebo by měla být – jednou z důležitých komponent katolické víry, to se popřít nedá.

Jenže zeptám se takto: Je možná radost z víry bez katechismu, bez oněch „suchých pouček a definic“? K čemu mi je momentální okouzlení osobou Ježíše Krista, když pořádně nevím, proč přišel jako Bůh na tuto zemi, proč byl ukřižován a vstal z mrtvých? Nestačí pouze vědět, že „Ježíš je dobrý“, že „nás miluje“ a další slogany, s nimiž se lze setkat u některých protestantů charizmatického nebo evangelikálního směru.

Bohužel tomuto přístupu podléhají i někteří katolíci, zejména mladí. Pro některé z nich není totiž vůbec důležité, jestli Kristus byl opravdu Bohem nebo jen „největším prorokem“, jestli jeho smrt na kříži byla opravdu „obětí pro moji spásu“ nebo jen smrtí spravedlivého člověka pro své přesvědčení, jestli evangelní příběhy jsou plně a stoprocentně pravdivé nebo jen symbolickým vyjádřením nějaké „hlubší“ skutečnosti, jestli Kristovo zmrtvýchvstání a zjevování se učedníkům probíhalo přesně tak, jak popisují evangelisté a svatý Pavel, nebo jestli tam jsou prvky mýtu, legendy či pohádky, jestli Kristus je přítomen v Eucharistii pravdivě, skutečně a podstatně nebo jde jen

o symboliku. To není důležité, hlavně se milujme a radujme s Ježíšem! S takovým postojem je možno se často setkat.

Jenže počáteční okouzlení se vytrácí stejně rychle jako zamilovanost. Nemám-li pevnou jistotu, že Ježíš je opravdu vtělený Bůh, tak brzy a snadno vyměním „zamilovanost“ do Ježíše za lásku k jinému vzoru, mysliteli nebo „guru“ Pouze když stoprocentně vím, že On jako Bohočlověk dal za mne svůj život, abych já mohl být navěky spasen, mohu mít Ježíše rád trvale a doživotně jako bytost, která pro mne udělala tolik, co žádná jiná. Z toho potom plyne i radost z toho, že nebe je pro mne otevřeno, že se nemusím bát zavržení v pekle, pokud jsem ve stavu posvěcující milosti, že jsem opravdu vykoupen.

Že toto je pravdou, mi potvrdil Ježíš svým Zmrtvýchvstáním. Jestliže ale nemám jistotu, že hrob byl nalezen prázdný a Ježíš se opravdu zjevoval čtyřicet dní apoštolům a mnoha dalším lidem v oslaveném těle, jestliže připustím, že apoštolé měli pouze jakýsi „subjektivní velikonoční zážitek Vzkříšení Ježíše“, jakou mohu mít radost ze svého vykoupení? V takovém případě nemohu spolehlivě říct, že Pán reálně vstal z mrtvých, že se tento zázrak opravdu stal a že tím je potvrzena moje spása. Ocítám se v pochybnostech – a kde je pochybnost, tam nemůže být ani žádná radost, jen mučivá skepse, nejistota a tápání.

Proto nestačí jen „radost z Ježíše“ a okouzlení jeho osobou. To vyprchá jako každé jiné momentální citové vzplanutí, pokud nebudu vědět a souhlasit s tím, že Ježíš je vtělený Bůh, který za mne a za všechny lidi zemřel na kříži, vstal z mrtvých, seslal Ducha Svatého své Církvi a zanechal se nám v Eucharistii. Ostatně láska k milované osobě není pravá, když o ní nechci co nejvíc znát. Tyto informace mi poskytuje Písmo sv. a nauka Církve, „zhuštěná“ do katechismových definic. Papež sv. Pius X. řekl, že *„neznalost katechismu je neznalostí samotného Krista“*

Jen tato znalost může být zdrojem pravé radosti, té křesťanské, obsažené ve slově „evangelion“, tj. radostná zvěst. Křesťanská radost, má-li být trvalá a ne pouze chvilková, spočívá na znalosti Krista. A znalost Krista se neobejde bez těch zdánlivě suchých katechismových pouček a definic.

Jsou ale opravdu nezáživné a suché? Pokud ano, tak přestávají jimi být v momentě, kdy začnu chápat jejich vnitřní nerozpornost, jejich úžasnou logickou stavbu, kterou se dosud nepodařilo nikomu nabourat, ačkoliv se o to nepřátelé Kristovi snaží už skoro dva tisíce let. Stačí jen, když si uvědomím, že

za těmi všemi poučkami a definicemi stojí osobní svědectví těch, kteří byli očitými svědky jeho života, viděli jeho zázraky, prázdný hrob a setkali se s ním jako se vzkříšeným - a za toto očité svědectví šli na popraviště. Je snad nějaké jiné náboženství, které by mělo takové doklady pravdivosti jako katolické křesťanství?

Pouze tato jistota mi dává radost, kterou mi nikdo nikdy nevezme. Jistota založená na údajně nudných katechismových definicích, které však se ukážou v úplně jiném světle, když si uvědomím, že nevěřím mýtům a bájím, ale zjevené pravdě, pravdě jediné, která se naplnila a naplňuje pouze v Ježíši Kristu, jenž o sobě prohlásil: „*Já jsem Cesta, Pravda a Život.*“

PhDr. Radomír Malý

Nakladatelství **Řád** (P. ing. Karel Dachovský, Sarajevská 13, 120 00 Praha 2) vydalo a zašle. Poštovné neúčtuji.

Při odběru nejméně deseti publikací sleva 10 %.

Nakladatelství **Řád** oslaví 5. 1. 2010 dvacet let své existence.

1)	P. Karel Dachovský: „Svatý Alois“ 44 stran.	45	Kč
2)	P. Karel Dachovský: „Svatý Norbert“ 58 stran.	50	Kč
3)	P. Karel Dachovský: „Svatá Gianna Beretta Molla“, příběh ženy, která odmítla jít na interrupci, ačkoliv věděla, že při porodu zemře. 36 stran.	35	Kč
4)	MUDr. John Grady: „Interrupce – ano, nebo ne?“ 24 stran	10	Kč
5)	P. Karel Dachovský: „P. Paul Marx, OSB“, životopis aktivisty proti interrupcím v USA, 64 stran	30	Kč
6)	„Zpovědní zrcadlo“	1	Kč
7)	P. Karel Dachovský: „Cestou k Bohu“, první informace o Bohu a Církvi pro dosud nevěřící. 28 stran.	10	Kč
8)	P. Karel Dachovský: „Sepnuto duhou“, náboženské básně. 64 stran.	50	Kč
9)	Časopis Řád – vychází 3x ročně, časopis pro obranu nenarozeného života, informace z Církve, katolická literatura,	cena dobrovolná	
10)	P. Karel Dachovský: „Podle řádu Melchizedechova“, náboženské básně. 68 stran.	25	Kč
11)	P. Karel Dachovský: „Miniatury“, náboženské básně. 56 stran.	25	Kč
12)	P. Karel Dachovský: „Ctihodná Edel Quinnová“, životopis misionářky v Africe. 64 stran.	30	Kč
13)	P. Karel Dachovský: „Umlčený zvon“, životopisný román o františkánovi P. Janu Bártovi. 157 stran.	130	Kč
14)	P. Karel Dachovský: „Pod rozstříleným praporem je krásy dost“, nová sbírka náboženské poezie.	50	Kč
15)	Stella Lilley: „Život s utrpením“, úvahy o utrpení a sv. Padre Piovi.	9	Kč
16)	Ivan Slavík: „Kapky krve a potu Arnošta Jenče“, náboženské básně	9	Kč

17)	P. Karel Dachovský: „Svatý Karel Boromejský“, životopis, 68 stran.	65	Kč
18)	Marie Dolistová: „Paní Zdislava z Lemberka“, životopis a poéma – v češtině, polštině, němčině, lužiskosrbštině, angličtině a esperantu, 100 stran.	60	Kč
19)	P. Karel Dachovský: „Blahoslavený kardinál J.H. Newmann“, životopis katolického konvertity z anglikánství a význačného teologa.	60	Kč
20)	P. Karel Dachovský: „Sv. Jan Vianney“, životopis, 72 stran.	60	Kč
21)	P. Karel Dachovský: „Sv. Alžběta Durynská“, životopis, 48 stran.	45	Kč
22)	P. Karel Dachovský: „Cesta františkánského kněze Jana Bártý“, historická studie, 100 stran.	40	Kč
23)	P. Karel Dachovský: „V srdci Londýna“, novela ze života emigranta, 100 stran.	80	Kč
24)	P. Karel Dachovský: „Svatý Bernard“. 44 stran	45	Kč
<i>Vyjde:</i>			
25)	P. Karel Dachovský: „Svatý Filip Neri“	50	Kč
26)	P. Rudolf Dilong: „Světce z Assisi“	110	Kč

Pomoc těhotným ženám a informace

Hnutí pro život ČR

Hlubočepská 85/64

152 00 Praha 5

telefon: 603 976 231

<http://prolife.cz>

<http://svobodavolby.cz>

***Informace o přirozeném plánování rodičovství –
o symptotermální metodě podá***

Liga pár páru

David a Michaela Prentisovi

Fügnerova 143/9

272 01 Kladno

tel.: 312 686 642

www.lpp.cz, lpp@lpp.cz

<http://lpp.cz>

Divuplný závoj

Na Targui – návrší malého města Manoppello v Abruzách se nachází poutní místo Valto Santo (Svatá tvář) vedená kapuciny. Zde se uchovává již po mnoho staletí zcela jedinečná relikvie, která ukazuje na tenké tkanině obličej Ježíše Krista, včetně zřetelných znaků jeho utrpení. Ve velké monstranci mezi dvěma skly 24 x 17,5 cm je vidět velmi jemný závoj, skoro jakoby to bylo zjevení, lidský obličej. Tento obličej má vysoké čelo, pronikavý a mírný pohled. Ústa jsou mírně otevřena, a jakoby chtěla oslovit pozorovatele. Opravdu tento mírný a tichý pohled člověka oslovuje. Levá polovina tváře je naběhlá a do čela spadá pramének vlasů. Na bradě vidíme prořidlý vous a celý obličej je orámován volně spadajícími vlasy po nazaretském způsobu.

Obraz je v protisvětlu neviditelný, ale když na něj dopadá světlo, můžeme ho vidět na obou stranách. Když položíme za obraz předměty, můžeme je lehce rozpoznat. Přes své vysoké stáří si tento divuplný obraz za choval svou neporušenost. Tento obraz jsme měli možnost vidět v květnu roku 2006.

Historie tohoto podivuhodného obrazu:

Jednoho dne v roce 1506 přišel k farnímu kostelu v Manoppellu neznámý poutník s velmi cenným darem. Pozval Dr Leonelliho, jednoho z místních významných osobností s dobrou pověstí, aby vstoupil do vnitřku kostela. Tam mu předal dar. Dr. Leonelli dar otevřel a viděl závoj, na kterém byl obraz Ježíše Krista. Překvapeně obdivoval křehkou a skoro Božskou krásu. Hlas neznámého dobrodince pravil: „Ochraňuj a opatruj tento závoj jako dar nebes, měj ho v úctě. Bude pro tebe a tvou rodinu pramenem milostí a ochranou.“ Dr. Leonelli opustil s darem kostel, vrátil se domů a umístil obraz na vhodném místě, kde byl sto let uctíván.

Na základě evangelia je tento závoj shodný se závojem, který byl položen na tvář Ježíše Krista při jeho uložení do hrobu. První svědectví podala Maria Magdalena, která šla ke hrobu a řekla: „*Viděla jsem hrob Ježíše Krista a anděly a roušku, která byla položena na Jeho obličej.* Janovo evangelium nám podává zprávu: „*Petr šel s jiným učedníkem ke hrobu. Ten druhý běžel rychleji, a když do něj vešel, uviděl plátna, jak leží na zemi, ale rouška, která pokrývala Ježíšův obličej, ležela složená na jiném místě*“ Také ten jiný učedník vešel, uviděl a uvěřil. Nikdo nemůže popřít existenci roušky, která pokrývala obličej Ježíše Krista po jeho smrti. Je pozoruhodné a zajímavé vědět, že svatá tvář z Manoppella má ty samé rozměry jako obličej na

Turínském plátně.

V posledních letech byla svatá rouška v Manoppellu nejen předmětem uctívání, ale též předmětem studií a výzkumů. Profesoři historie a dalších vědních oborů, malíři ikon, spisovatelé a básníci se zajímali o roušku. Všichni měli zájem se více dozvědět o původu roušky. Vyskytla se hypotéza, že rouška byla dlouho uctívána pod jménem Veronika v chrámu sv. Petra v Římě. Dnes jsou vědci přesvědčeni, že Svatá tvář je *acheropita (acheiropoieta)* – obraz který nebyl namalovaný lidskou rukou.

Během posledních čtyř století je poutní místo Svatá tvář cílem mnoha poutníků z Itálie a celého světa. Vědci, filosofové, spisovatelé, umělci, učenci, církevní osobnosti a politikové jsou upoutáni pohledem na svatou tvář. 1. září 2006 navštívil toto poutní místo neočekávaně i papež Benedikt XVI. Tak jako všechna ostatní poutní místa je také toto místem obrácení a smíření s Bohem a oáza míru. Od roku 1906 vydávají kapucíni časopis poutního místa, ve kterém jsou obsaženy zprávy od svědků o prokázaných milostech, uzdraveních a jiných událostech. Také se zveřejňují výsledky studií a výzkumů o tajuplné roušce.

Modlitba z Manoppella:

Pane Ježíši Kriste, požehnej a opatruj mně.

Pozvedni ke mně svou tvář.

Smiluj se nade mnou, daruj mi pokoj

a zbav mně všeho zlého.

I. O.

Přijď mi pomoci, svatá Barboro!

Staříčká česká modlitba k patronce umírajících, svaté panně Barboře, prosí mocnou světici:

Ó svatá Barboro, blahoslavená panno a přemilá nevěsto požehnaného Pána Ježíše Krista.

Prosím tebe, až budu ležet v posledním tažení a v posledním dechu svého života,

až se budou trhat mé oči a můj jazyk nebude moci mluvit ani

vyslovovati, až mi bude ubývat rozumu a moji smyslové nebudou moci

nic více cítiti,

*tehďáž ty, svatá panno a orodovnice má, Barboro, přijď mi k pomoci,
odžeň ode mne všecka zlá pokušení, strašidla a útoky
a doprovod' duši mou do nebeského království
ženicha svého a Spasitele mého, Ježíše Krista.
Amen.*

Tuto modlitbu složil pravděpodobně ošetřovatel umírajících, který si svých svěřených bližních dobře všimal a podle jejich viditelných projevů, nakonec pak už jen z výrazu jejich tváří dokázal vyčíst, co se děje s jejich dušemi.

Je nám skryto vše, co souvisí s oddělením duše od těla. A buď za to Bohu chvála. O smrti se v mnoha modlitbách hovoří jako o ostnu smrti; smrt tedy není žádná utěšitelka, je to zbraň ďáblova; proti zbraním velkého lháře lze s vypětím všech sil bojovat silnému a zdravému člověku. Je samozřejmě od ďábla podlé trápit nejmocnějšími zbraněmi člověka starého, nemocného, těžce raněného, který již všechny své síly ztratil. Kdyby se v těchto chvílích nedostalo umírajícímu pomoci od Boha, od Panny Marie, od svatého archanděla Michaela, od svaté Barbory a řady jiných světců, pak by asi boj umírajících byl proti nástrahám ďábovým mnohem těžším.

Veškeré naděje na naši spásu jsou odvislé od Božího milosrdenství. O svých pocitech po tzv. klinické smrti podaly svědectví tisíce lidí, kteří se znovu vrátili k životu. Jejich líčení jsou si podobná, nikoli však totožná. Všichni však hovoří o veliké úlevě a o pocitu klidu a štěstí. Nezdá se mi, že by pak právě těmto lidem v den soudu řekl Kristus ono obávané: „*Odejděte ode mne, zlořečení!*“

Všichni vizionáři se shodují v tvrzení, že po odloučení těla od duše následuje „osobní soud“

Četl jsem kdysi v dávno již zaniklém Mezinárodním (katolickém) reportu článek jistého pana Rejdáka o umírání:

„V době, kdy se duše odpoutává od hmoty těla, projevuje se v plné dokonalosti všech svých mohutností, respektive dostává možnost jich na určitou dobu okusit – plnou mohutnost rozumovou, poznávací, citovou a volní. Blaženost a neskonanou lásku: Tento stav prožívá aspoň na okamžik každý, ať byl jeho život jakýkoliv. Sama duše ve svých mohutnostech si uvědomuje jakoby jediným pohledem celý svůj život. Vidí všechny své skutky, dobré i zlé. Nic z našeho jednání se neztrácí. Duše má možnost najednou odečíst celý svůj život. V tomto okamžiku nastává to, čemu se říká osobní soud: Tyto

„podrobnosti“ lze připustit, lze je i odmítnout. V žádném případě je až do dneška nikdo nepotvrdil. Pan Rejdák si je jistě nevymyslí. S největší pravděpodobností je to jeho volné zpracování vize toho či onoho svatého muže či ženy, Tuze věcí mi mezi těmito „podrobnostmi“ schází. Třebaže veden pouhopouhou vírou a nikoli rezultáty „vědeckých“ pokusů napsal Jaroslav Durych ve své próze *Cesta slávy* o osobním soudu tyto řádky:

„Uzříš Pána. Budeš před ním státi. Budeš slyšeti. Budeš odpovídati. Složíš počet a uzříš svou mzdu. Uzříš i svou tvář, kterou jsi nikdy neviděl, uzříš své nitro a rozluštění všech záhad, které tě mučily a ochromovaly. Uzříš slávu a moc. Poznáš pravdu. Uslyšíš hlas svého Pána. Ale kdyby jen to! Třebas se to zdá neuvěřitelné, ten hlas nebude to nejúžasnější, neboť uslyšíš něco, nad čím strne i Bůh. A to bude hlas Svaté Panny a Královny nebes, která bude mluvit o tobě a pouze o tobě, a za tebe a pouze za tebe, a ani On nebude moci odporovati jejímu hlasu, a tak padneš a umřeš sám sobě navěky. Navěky, aby z tebe nezbylo nic než to, čím tě učiní sláva.

Učiň si srovnání podle svého gusta!

Rozhodně odmítám odvolávání se pana Rejdáka na *Tibetskou* či *Egyptskou: knihu mrtvých*, na poznatky starých – tj. pohanských civilizací, na „experimentální“ poznatky Břetislava Kafky, na pokusy ruského neurofyziologa a kybernetika Dr. G. A. Sergejeva či Raymonda Moodyho.

Kafkovi „subjekti“ prý mnohokrát potvrdovali: „Duše nás vidí a slyší bez prostřednictví smyslů, nechápe stav, ve kterém se nacházíme, nechápe naše počínání, a proč pláčeme. Chtěla by znovu oživit tělo, mluvit a nechápe. Proč neodpovídáme na její přímé hovoření k nám o tom, že žije ještě mezi námi.“

Sám čert ví, co to vlastně ti Kafkovi „subjekti“ viděli a slyšeli.

Všecko to umírání před a po klinické smrti je nonsens. Mohlo se tak zdát u hrstky umírajících, ale toliko zdát. Zhola nic o tom nevíme, a ani nechtějme vědět. Vymezovat dobu „umírání po klinické smrti“ až na tři dny je nechutná spekulace, která u důvěřivých čtenářů může přivodit až „pekelnou“ hrůzu ze smrti.

Věřící katolík odevzdává se vši důvěrou svou duši svému Spasiteli, Ježíši Kristu. Neumím si, a ani si nechci, představit že Beránek Boží, který pro mne zemřel, nechá mou duši v beznaději a zoufalství kroužit kolem mé mrtvolky v umrlčí komoře či nemocniční márnici.

Posmrtné chvíle jsou dost možná i součástí očištění, ale pokud se mi takové

myšlenky nedostane evidentním Božím vnuknutím. Zdá se mi být nemravné s tím kohokoli obtěžovat.

Pisateli článku o umírání jistě nešlo o vyvolání polemiky o podrobnostech. Věru je těžké polemizovat o něčem, o čem nic nevíme. Autoru šlo o to, aby se v nemocnicích neodebíraly k účelům transplantačním orgány těm pacientům, kteří ještě „nejsou docela mrtvi“ To si jistě nikdo nepřeje, třebaže dobře víme, že i nepárový orgán už umírajícímu neposlouží, zato příjemci může zachránit či aspoň prodloužit život.

Hrůzy je všude kolem dostatek. Místo vymýšlení hororů je mnohem účelnější pomodlit se ke svaté panně Barboře, svatému Josefu, Panně Marii a především k Nejsvětější Trojici.

Václav Durych

Je tohle také láska?

Vyslechl jsem nedávno takovou, snad televizní, debatu na téma ochrana zvířat. Řada lidí v ní hovořila o svých psích a kočičích miláčcích, jak mnozí s nimi zle nebo neodborně zacházejí, jaká se jim způsobují traumata a že je nutné, aby byl vydán zákon na ochranu zvířat, který by vzal v úvahu všechny aspekty této ochrany. Velice dojemná debata.

A tak jsem se zamyslel nad tím, jestli by se tito lidé také tak rozněžňovali, kdyby se místo o pejsky a kočičky jednalo o děti. Pro mláďata zvířat používají výrazy jako „psí holčičky a kluci“, ovšem o lidské mládeži nepadlo ani slovo. Sice si už mnozí činitelé uvědomují, že bez dětí nebudou lidé, kteří by pracovali na důchody předchozích generací a vytvářeli prostředky na své vlastní důchody, ale přesto nikdo se nevyjádřil jednoznačně pro zákaz potratů a nepřípustnost eutanazie. Zato se vymýšlejí návrhy důchodové reformy, nad kterými zůstává rozum stát pro jejich asociálnost a vysloveně zlodějský charakter. Platíte si důchodová připojištění a penzijní fondy, ale zpátky to nedostanete naráz, a pokud to nevyčerpáte pro brzké úmrtí, zůstanou tyto prostředky pojišťovnám. A žádné takové, že by to mělo být součástí dědictví! Nevím, kdo by chtěl takto vydělávat prostředky na bohatství pojišťoven, když tento stát, jeho aparát, není schopen uchránit společný majetek a prošustrované peníze za různé tunely, prohrané arbitráže atd., nevymáhá po těch, kteří to

bud' to vlastní neschopností nebo zkorumpovaností zavinili a platit to chce po nás.

Ještě taková zajímavost z internetu: Pokud nemáte dlouhodobě práci a nemáte žádnou podporu či jiný příjem, nevadí. Přesto musíte zaplatit zdravotní pojištění, ber, kde ber. Že pracovní úřad je v podstatě na nic a k práci vám nepomůže, na tom nezáleží.

Takže na pejsánka nebo kočičku ne aby někdo sáhl, ale ten fakan, ten se narodit nemusí, darmo bychom ho živili, a toho starýho dědka aby už taky vzal čert nebo nějaký „doktor Smrt“

Tak toto je ta láska k dětem, láska k člověku a státnické myšlení! Divím se, že ten náš stát, a Evropa vůbec, ještě existuje. Zdá se, že s rostoucím počtem muslimů v Evropě si to řada europoslanců uvědomuje. Je potřeba bez váhání ihned změnit náš vlastní vztah k sobě samým, k ještě nenarozeným a k naší vlastní evropské budoucnosti. Kdo cokoliv vede nebo řídí, musí mít také zodpovědnost za to, co dělá. A dělá-li to špatně, pak za to nést zodpovědnost a nahrazovat to, co zavinil.

RNDr. Petr Benda

Viktorie

V dánském časopise Berlingske uveřejnili článek – dokumentovaný fotografiemi o osmnáctiměsíční holčičce trpící vodnatelností mozku (hydrocefalus), jak leží opuštěná v dětské nemocnici v nepálském Káthmándú. Dali ji na židli, stranou vši lékařské péče. Ani postýlku pro ni nemají, ani čas zabývat se dítětem, které nemá naději přežít. Občas jí někdo nakrmí mlékem z kojenecké lahve. Říkají jí Ghane (velká hlava).

Ten článek si přečetla Cecilie Hansenová, ředitelka náborového oddělení olejářské dopravní firmy Maersk. Je sama maminkou. Má malého chlapečka Sebastiana, ještě mu není rok. Mateřské city mladé ženy se většinou promítají na všechny děti. Cítí bytostně, že láska a péče je živnou půdou pro zdárný vývoj křehkého nově narozeného tvorečka. Chce jí dát i cizímu nemocnému dítěti, které jí potřebuje v tím větší míře.

Příběh malé Ghane nedal Cecilii spát. Spojila se s fotoreportérem Mads Nissenem, od něhož se dozvěděla, že holčička je inteligentní, sleduje očima, co se děje kolem, usmívá se, když na ní někdo promluví nebo se jí dotkne.

Rozhodla se: „Když nikdo jiný tomu dítěti nepomůže, musím já.“ Za pár dní odjela doprovázena Nissenem do Nepálu. V Káthmándú v nemocnici vzala do náručí malou Ghane, která poprvé, co je na světě, slyšela něžná a laskavá slova a pocítila konejšivé mateřské obětí.

Cecilie potom obstarala soukromou kliniku, našla neurochirurga, projednala s ním možnosti operace s tím, že bude vše sama financovat včetně pobytu v nemocnici. Holčičku pojmenovala Viktorie. Věřila ve vítězství. Na EEG se ukázalo, že elektronické impulsy ve Viktoriině mozku jsou podobné jako u normálního dítěte. Byla naděje!

Chirurg proponoval dvě operace. Po dobu té první zůstala Cecilie v Káthmándú. Pak se musela vrátit do Dánska. Za týden proběhla druhá operace. Byla nesmírně náročná, trvala šest hodin. Viktorie zápasila o život do druhého dne, pak ale zemřela na selhání srdce.(19. listopadu 2010).

Cecilie dostala do Dánska telegram: Buďte statečná. Snažila jste se. Všichni jsme dělali, co jsme mohli. Byl to její úděl. Netrapte se.

Na otázku, zda má pochybnosti, jestli její jednání bylo správné, Hansenová odpověděla: „Nemám vůbec žádné. Viktorie dostala několik týdnů laskavé péče. Nenechala jsem jí zemřít na té židli. Člověk nemůže zachránit celý svět, ale přece jen jsem někomu maličko pomohla.“

Irena Itisová, Londýn, 5. března 2011

Použitý materiál: *The Love of a Stranger*, fotoreportáž a průvodní text *The Sunday Times Magazine*, 27. 2. 2011

Křížová cesta

Životní úděl člověka je křížová cesta od zrození až ke smrti, kdy si neseme svůj životní kříž. Někdy jej neseme lehce, a někdy pod jeho tíhou padáme. Někdy někomu prožitek života nasadí trnovou korunu. Někdy se ptáme Pána: Kde jsi? Pane pomoz mi! Pane, opatruj mé drahé! Pane, pomoz mi v nemoci a v utrpení! Pane, dej mi sílu k dalšímu životu! Dej mi naději a pevnou víru. Pane, neopust' mne, a ani mé drahé!

Život je pouť a cesta plná křížovatek, slepých cest a zákrutů. Na této cestě hledáme, někdy nenalézáme, někdy nalézáme a vidíme cestu dál. K tomu nám pomáhá víra, abychom viděli východiska a světlo na konci tunelu. Pane, děkujeme Ti za život, za to, že jsme se vynořili z neznáma a můžeme kráčet

a hledat ve svém fyzickém životě Tebe. Pane, děkujeme Ti za kříž našeho života, kdy v cestě za Tebou někdy klopýtáme a životní kříž se zdá být tak těžký.

Dal si nám svobodnou vůli i možnost výběru životní cesty. Z nicoty materiálního světa Tě hledáme na své křížové cestě a někteří z nás vidí v dáli světlo. Světlo Tvého kříže a našeho Vykupitele.

Václav Ryneš

Kříž

Dřevěný křížek. Prostý dřevěný křížek ze dřeva. V čem spočívá jeho moc a kouzlo, když jej člověk drží ve dlani? Prostý dřevěný křížek ze dřeva.

Někdy pálí v dlani, někdy je chladný jako krystal ledu. V čem spočívá jeho moc, když jej člověk svírá v dlani?

Pro někoho je křížek jen kus dřeva. Dva trámký. Jeden delší a druhý kratší. Pro někoho je to symbol ukřižování Ježíše Krista. Symbol lidského utrpení i lidské spásy. Má moc vzbuzovat v lidském nitru bázeň z neznáma, ale i důvěryhodnou touhu poznat Krista a poznání něčeho, co je skryto v hloubi lidské bytosti.

Poznání Boha Krista, který je v každém z nás. Někdy nepoznán, někdy poznán. Někdy uznáván a někdy zavržen lidským egoismem.

Někdy a někde před křížem stane lidská bytost v pokoře a modlitbě. Někdy jej odhodí do prachu země. Někdy jej zase z prachu země znovu zvedne a sepne ruce k modlitbě.

Kříž ze dřeva připomíná i kříž, který nese každý z nás ve svém životním údělu. Kříž nejen lidského utrpení, ale i kříž lidské radosti a touhy po nesmrtelnosti. Je to křížek, který je někdy vlhký slzami lidského zoufalství a někdy slzami radosti.

Je to křížek lidského sebepoznání i poznání Krista vítězného, který nám přináší víru, naději a lásku.

Kriste na kříži, pokorně se skláníme a odřikáváme vyznání víry!

Václav Ryneš

Z deníku pravoslavného kněze Mgr. Libora Serafína Halíka, Ph.D. z modlitební stráže před nemocnicí v Brně

Ničení nápisů na kříži

Červenec 2004

Ve čtvrtek 1. 7. 2004 mi neznámý muž v montérkách začal neurvale tykat a pak nadávat, ať vypadnu. Invalidní spolupracovník se mě zastal slovy: „Co si to dovolujete?“ Muž nato vytrhl třímetrovy kříž z rukou vozíčkáře Františka B. a serval z něj nápis *Nezabiješ nenarozené dítě*. Když jsem mobilem telefonoval na policejní linku 158, rychle odešel a zmizel v řeznictví na rohu. Bylo 10.33. Policie ČR přijela v 10.48. Pachatel už v řeznictví nebyl, a tak policisté v 11.05 odjeli. Zapsal jsem si osobní čísla policistů. Paní Líba H. se zajímala o naši knížku, *Proč pláčeš Miriam*. Podle zpráv BBC když žena v Austrálii porodí dítě, dostane od státu odměnu v hodnotě 2000 amerických dolarů. Farářka Československé církve husitské podepsala před nemocnicí petici podporující naši modlitební stráž před nemocnicí. Bylo zde zatím jen patnáct podpisů. Řekla nám, že v nemocnici na vrátnici také shání podpisy, ale proti nám. Sdělila, že oni mají podpisů méně než my. V televizi oznamují, že prezident Klaus podepsal novelu zákona, kterou český stát povolí utajené porody. Díky, Bože. Zaniká tím jedna výmluva ospravedlňující umělý potrat.

V pátek 2. 7. 2004 v radiu BBC oznamuje český starý katolický misionář z Bolívie, že evropské křesťanské misie končí, neboť Evropané nemají děti. Misie teď začíná skrze Afričany a Jihoameričany, kteří dosud děti rodí. Před nemocnicí mne oslovuje Žalm 18, veršem 30, že *se svým Bohem zdolám hradbu*“, a Žalm 23, verši 4–6: „*I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi Ty. Tvoje berla a Tvá hůl mě potěšují. Prostíráš mi stůl před zraky protivníků, hlavu mi olejem potíráš, kalich mi po okraj plníš. Ano, dobrota a milosrdenství provázet mě budou všemi dny mého žití.*“ Zapisuji si číslo nákladního vozu, do kterého vstupuje muž, co nás včera napadl. Rádio Proglas oznamuje, že v neděli se v České republice zúčastnilo katolické mše svaté 405 000 lidí. Jejich průměrný věk byl 48 let, dvě třetiny tvořily ženy, 75 % účastníků bylo na Moravě. Také oznamuje, že nejvíce poutníků na světě navštěvuje hrob svatého P Pia.

V pondělí 5. července či v úterý 6. 7. 2004 slyším přednášku křesťanského Inda, který vypráví, že většina Indů věří v 330 milionů bohů. Jsou

modloslužebníky. Učil, že skutečná láska k Bohu se vytratila i z euroamerické kultury. Varoval, že křesťan může za jediný den zničit vše dobré, co dělal roky, pronikne-li skrytě do jeho myšlení d'ábel. Uvědomil jsem si, že to se přihodilo mně roku 1987. Tehdy jsem naletěl informaci maďarského katolíka, že umírněností získám daleko více lidí pro Krista. Maďar mne přemluvil, abych mluvil jen o pozitivních věcech evangelia, nemluvil o pekle, o hříchu. Nedráždil tímto lidi. Varoval mě, že neumírněným fanatismem a mluvením o pekle daleko víc lidí od Krista odradím, než k němu přivedu. Opak byl pravdou. Jakmile jsem začal být umírněný, nezískal jsem od té doby pro Krista nikoho. Na rozdíl od neumírněné minulosti. Umírněnost pak několik let ničila mou duši i mé tělo. Přidaly se i dva falešné zázraky, které mě utvrdily v tomto sebeklamu. Dnes jsem pochopil, že umírněnost je farizejština, čili snaha líbit se více zlým lidem než dobrému Bohu. Jsem prorok, kterého satan na chvíli zastavil – jako Jonáše. U mě ta chvíle trvala patnáct let, u Jonáše jen měsíce či maximálně jeden rok. Je mi hrozně stydno a mám ze sebe velmi nepříjemný pocit. Téměř neunesitelný. Má sebeúcta čili hrdost to těžce nese. Ale hlavně že jsem z toho snad už venku. Pravděpodobně Bůh vyslyšel mou preventivní modlitbu po generální zpovědi roku 1986. Tehdy jsem se cítil tak očištěný, že jsem raději prosil: „Duchu svatý, prosím Tě, nedopust', abych od Boha odpadl, i kdybych chtěl odpadnout.“ Trvalá a zatvrzelá farizejština by byla definitivním vnitřním odpadem od Boha, i kdyby to navenek nebylo moc poznat.

Přednášku doplnil Jiří U.: „Dnes je Evropa nejtěžším misijním polem a my křesťané, nemáme čas“, protože se díváme na televizi. Pohodlnost nás ničí. My bychom měli vyhledávat duchovní zápasy, pronásledování pro spravedlnost. Ale máme k bližnímu jen abstraktní lásku. Jsme jako kněz a levita v evangeliu, co obešli zraněného. Apoštol Pavel mluvil tak, aby se líbil ne lidem, ale Bohu, nikdy nesáhl k lichocením, ani pod nějakou záminkou nebyl chtivým majetku. Nehledal slávu u lidí. (viz 1 Sol 2, 4–6)

Útočí na nás televize a dostávám pěstí

Ve středu 7. 7. 2004 jsem stál na Obilním trhu s historikem Radomírem M., s vozičkářem Františkem B. a s Lucií Š. Nafilmovala nás televize Prima a vysílali to hned večer ve zprávách, kde policie ČR informovala, že vše je v pořádku. Telefonoval mi Olda K. z Prostějova, aby mi řekl, že mě viděl

v televizi. Doplnil, že on tomu nevěří, že bych rušil pacientky, ač to zdravotníci tvrdili. Dále promýšlím, jak se stalo, že jsem se zasekl po roce 1987 v tom bludu farizejské umírněnosti. Satan v masce Boha mi na podzim 1987 zjevil tajemství Boží Trojice. Pro něj to není problém, neboť Boha zná zblízka, avšak pro svou povýšenou pýchu ho nenávidí. Já si pak o své zbožnosti začal příliš mnoho myslet, ztratil opatrnost a upadl do bludu farizejské umírněnosti. Bůh o mně pečoval jako o Adama, když padl, abych se mohl zase navrátit. Dlouho jsem si však myslel, že jsem nepadl, že jsem naopak vyrostl duchovně výš, než ostatní křesťané. To byl důsledek poznání z ovoce dobrého a zlého. Z té ďábelské skoro vševědounosti.

Ve čtvrtek 8. 7.2004 jsem stál před nemocnicí na Obilním trhu. Při četbě Žalmu 60, veršů 3–7 mi naskočila tzv. husí kůže. Text zní: „*Zanevřels na nás, Bože, prolomils naše řady, stíhal nás hněv tvůj. Navrať se k nám! Zemí jsi otrásl, rozštěpil jsi ji; scel její trhliny, neboť se hroutí! Vlastnímu lidu dals okusit tvrdost, dals nám pít víno, až závrať nás jímá. Dopustils, aby ti, kdo se tě bojí, korouhev k ústupu před lukem zvedli. Aby tvoji milí byli zachováni, pomoz svou pravicí, odpověz nám!*“ Na chodníku v parku, maximálně sto kroků ode mě hlídkovali policisté ČR a od 10.05 mě pozorovali. V 10.30 mě nečekaně udeřil pěstí do hrudi padesátiletý muž v černé košili a hnědých kalhotách. Policisté to museli vidět. Svědkem byli i civilisté JUDr. P. a Mgr. F. a Lucie Š. Já na policisty mával, aby zadrželi toho násilníka. Oni však nereagovali. Proto pro ně zaběhly Jana R. a Lucie Š. Než se policisté dobelhali, násilník velmi pomalu a důstojně jako páv odkráčel a zmizel. Když dva policisté (jejichž čísla jsem si pak zapsal) došli, z nemocnice vyběhla žena a ječela, ať nás zatknou. Že na nás podá trestní oznámení, neboť omezujeme její osobní svobodu. Po odchodu policie vyšli z nemocnice manželé H. Kromě toho, že mi řekli ahoj, nechtěli se mnou vůbec mluvit. Nápadně velkým obloukem se mně i mým spolupracovníkům vyhnuli. Podle zpráv BBC Evropský soud pro lidská práva nepřiznal dítěti před porodem žádná práva. Naopak v USA byla dítěti před porodem přiznána některá lidská práva. Podle zpráv Proglasu katolická Česká biskupská konference se připojila k Slezské evangelické církvi augsburského vyznání a k Českobratrské církvi evangelické a společně výslovně odmítli registrované partnerství homosexuálů. Na nemorálního katolíka Kerryho byla podána v USA žaloba k církevnímu soudu za to, že podporuje zabíjení dětí umělým potratem. Podle zpráv z televize

zemřel rakouský prezident a nemorální katolík Klestil. Nedlouho před smrtí se rozvedl s manželkou a pak oženil se svou sekretářkou. Proto nejpravděpodobněji skončil navěky v pekle.

V pátek 9. 7. 2004 při probuzení dostávám Žalm 96: „... rozjásá se země vstříc Hospodinu, že přichází, že přichází soudit zemi podle své pravdy. Toho dne je se mnou poprvé před nemocnicí pravoslavný mnich Matěj K. Když zpívám začátek Žalmu 7, tak mi dojetím naskakuje husí kůže. „Hospodine, Bože můj, k tobě se utíkám, zachraň mě a vytrhni z rukou všech, kdo mě stíhají, aby mě jako lev nerozsápal ten, který odvléká, a kdo by vytrhl, není. Hospodine, Bože můj, jestliže jsem něco spáchal, jestliže lpí bezpráví na mých dlaních, jestliže jsem odplácel zlem tomu, který mi přál pokoj, nebo z prázdných ohledů jsem šetřil protivníka, ať nepřítel stíhá moji duši, chytí a zašlape do země můj život, ať uvede v prach mou slávu. Povstaň, Hospodine, ve svém hněvu, proti zuřivosti protivníků mých se zvedni, bděle při mně stůj na soudu, k němuž jsi dal příkaz. Legitimovala mě policie ČR. Dal jsem jim přečíst rozhodnutí přestupkové komise Brno-střed, že má hlučnost je v normě. Odjeli.

Učitel křesťanského veselí

Ve své systematické hagiografické práci představil P. Karel Dachovský naposled dva velké renesanční světce, sv. Aloise Gonzagu a sv. Karla Boromejského. Nyní vydává životopisnou skicu jejich třetího velikého současníka, sv. Filipa Neri.

Zpravidla i sebekratší zmínka o tomto populárním světci nezapomene zdůraznit nejnápadnější rys jeho osobnosti – jeho nepřetržitou radostnost, která k němu vábila světce i hříšníky, která ho nápadně odlišovala od současných reformátorů, většinou jeho přátel nebo dokonce žáků a penitentů. Přečteme-li však pozorně jeho životopis, přesvědčíme se, že nejhlubším a určujícím rysem jeho svatosti byla pokora. Dělal všechno pro to, aby nijak nezdůrazňoval své rozsáhlé teologické vzdělání ani nedával najevo mimořádné milosti a mystické zkušenosti, jimiž byl zahrnut. Mši svatou sloužil rychle, poněvadž se obával, že z přemíry přívalu lásky by nebyl vůbec schopný od oltáře odejít. Svými žerty nejednou překrýval hlubokou hořkost nad hříchy. Ke kajícím byl jako vyhledávaný zpovědník shovívavý a v mnoha případech předcházela jejich vyznání vnitřním patřením na stav jejich svědomí, přesto neváhal nařizovat

pokání často bizarní a hlavně zaměřené na podnícení pokory, v níž podle evangelia spatřoval základ svatosti.

Na základě svých pastoračních zkušeností založil kněžské společenství (oratoriány), které nevycházelo z předběžného promyšlení, ale postupně se ustálilo z osvědčené praxe, přísně je odlišoval od tradičního řeholního uspořádání, aby pružně a pohotově vycházelo vstříc dobovým pastoračním potřebám; působí v Církvi dodnes a podpořilo svatost mnoha svých členů (P. Dachovský vydal životopis jednoho z nejvěhlasnějších, bl. kard. Newmana). Mimo jiné je v tom příkladem i pro dnešní dobu, která po II. Vaticanu hledá a tvoří nové formy a metody evangelizace a pastorece podobně jako v období posttridentském. V tomto ohledu je život a působení sv. Filipa nevyčerpatelným zdrojem. Oratoře a vnitřní veselí křesťana v každodenním životě a ve vzájemné komunikaci přijal a pro potřeby výchovy mládeže transformoval např. už sv. Jan Bosco a jeho salesiáni.

Sv. Filip je také příkladem toho, jak svatost přitahuje svatost. Jeho krátký životopis je zaplněn jmény a stručně pojatými osudy řady světců, kteří se k němu přimkli, byli ochotni snášet jeho zdánlivé rozmary, které ovšem byly zpravidla promyšlenými stupni soustavy k vytváření a upevňování křesťanských ctností a svatosti jako jejich vyvrcholení. Nešlo mu jenom o jednotlivce, ale zejména měl na mysli stav Církve a pevné vazby se svatým Otcem. Někteří – Lev XI. – byli jeho blízkými osobními přáteli a dobrodinci jeho díla.

Životopisná kompilace P. Dachovského je svěží, soustředěná na podstatné, ale nepostrádá ani anekdotické prvky, kterým se při pohledu na podivuhodný světcův život sotva lze vyhnout. Po příkladu svého předchůdce, autora širšího světcova životopisu S. M. Brait (1937), zařazuje P. Dachovský jako přílohu na třech stránkách světcova dicta, zaznamenaná jeho žáky a následovníky. Nejsou to ovšem žádné vtípky nebo ukázky ze sbírek žertovných vyprávění, která světec rád před návštěvníky dával k lepšímu, ale jde o perly duchovní moudrosti, lumina vhodná k rozjímání a k hlubšímu pohledu do Filipovy duše.

Za zamyšlení také stojí skutečnost, že „apoštol Říma“, jak byl světec přezdíván, byl roku 1622 kanonizován společně s dalšími velikány Církve – svatým Ignácem z Loyoly, svatým Františkem Xaverským a svatou Terezií z Avily.

Mojmír Trávníček

Litanie

P. Karel Dachovský

Stal jsem se k překvapení heroldem Božím.

Já extrémně slabý člověk.

Ale Pán Bůh má rád paradoxy.

Dělá si, co se mu líbí.

Nechtěli mi dát šanci,

teď jsem se stal

důstojníkem Mariiny legie.

Asi by bylo nesmyslem

vrhat se na ocel šavle,

ale čas hraje pro Boha.

Je mi jasné, že pracuje i ďábel.

Svolávám na pomoc v obtížné situaci

všechny ty světce, o nichž jsem psal.

Abych nezapomněl na své rodiče.

Díky nim jsem

nikdy nepochyboval o Boží existenci.

Díky i milosti.

Někdy jsem se však potápěl jako Petr v Genezaretském jezeře.

Svolávám na pomoc:

svatého Jana Vianneye,

svatého Tomáše Mora,

svatého Bernarda,

svatého Norberta,

svatého Alfonse z Liguori,

svatou Markétu Marii Alacoque,

svatou Alžbětu Durynskou,

svatého Karla Boromejského,

svatého Filipa Neri,

svatého Aloise,

svatého Josemaría Escrivu de Balaguer,

svatou Giannu Beretta Molla

blahoslaveného kardinála Newmana,

*ctihodnou Edel Quinnovou,
služebníka Božího Alfie Lamba,
Alexii.*

*Nikdo se neobrací
na zmasakrovaných sto tisíc katolíků husity.
Svolávám upálené kartuziány, dominikány,
premonstráty, benediktiny, minority, cisterciáky,
augustiniány, premonstrátky, benediktinky,
cisterciačky, klarisky, augustiniánky
a další.*

*Zastupoval jsem Patera Viktora Frýdla
ve Strakonících.
Fara je v hradě Maltézských rytířů.
Ti vytrvali v husitském rozbouřeném moři.
Jako Plzeň, Karlštejn, hrad Kost,
Rožmberkové a Morava.*

*Svolávám sto tisíc popravených katolíků komunisty
ve španělské občanské válce.
Jakoby se o tom nesmělo mluvit.*

*Odvažuji se volat i pravoslavné
namačkané v dobytčácích
směrem ke Gulagu.*

*Abych nezapomněl na trýzněné františkány,
jedl jsem s nimi u jednoho stolu.*

*Vydal jsem brožuru o plnomocných odpustcích.
Na odpustky dost zapomínám,
ale někdo to praktikuje.
Přesto dost velké spojení s dušemi v očistci.*

*Všichni andělé,
kteří se radujete z Boha,
Královno andělů,
Mater Dei, ora pro nobis.*

Jakub Deml – in memoriam

P. Karel Dachovský

*Právě jsem slyšel na Praze -Vltavě
pořad o Jakubu Demlovi.*

*Rozšířila se aorta,
vybuchl prašný hřib,
letěl valounek z praku Davidova, virbl vířil kdesi v rohu orchestríště.
Struna od básníka k básníkovi,
žila od kolíčku houslí k ohonu smyčce.
Motýl vylétl uprostřed zimy,
amazonský až obludný.*

*Padesát let od jeho smrti,
byl jsem tehdy chlapec a hýřil zdravím.
Škola byla pro mě hračkou,
na karlovské pláni u dětské nemocnice
jsem čtal do balonu,
k zármutku své matky
se kamarádil spíše s typy sígrů.*

*Měli jsme setkání spolužáků po 37 letech.
Jak zahlodal ateismus v duších mládeže,
podobalo se to spíše partě ztroskotanců.
Několik jich nežije
a vědí tedy víc než my.*

*Připravoval jsem se dlouho
na dráhu veřejného kazatele.
Opravdu jsem nasál hodně z pramínek života,
od mučedníků jen to dobré.
Paměť nemám vynikající,
ale při studiu jsem vždy vyhmátnul to nejdůležitější.*

*Proto v první linii s tou hydrou –
viditelnou až k smrti,
a přesto maskovanou skvrnami obecného souhlasu.
Už mě odkládají jako veterána,*

*ve své slepotě nevidí,
jak stojím na tom nebezpečném místě
jako básník Charles Péguy vyčnívající nad zákopem.
Pod praporem kříže zabodnutém v srdci –
bílém s červeným, pravnuk z Vendée.
Proti interrupčníkům z kdoví kterého patra mrakodrapu.
Připadá mi, že se schyluje ke konci –
že spíše k finále bitvy se vytahují do pole
zranění ale ještě schopní držet korouhev.*

*Zoufalá, absurdní a přece halasící ocel
chránící hrud' Johanky z Arku,
panny na konec podpálené
dábelskou odnoží
a zatraceného Bohem odloupnutého emailu z pravé Církve,
v které koluje pravda,
a ne pompéznost frází a zlého úmyslu.
Podobně David jdoucí proti diamantové zdi zla,
nebyl to žádný amatér ve vrhání oblázků prakem.
Šance tak padesát na padesát,
ale patrně vidoucí nějaké znamení od Hospodina.
Když cítím inspiraci, vím,
že báseň bude dovedena ke konci,
David cítící Boha možná sen,
ale spíše inspirace vedoucí k napsání žalmů.
Věděl, ale nebylo to rouno Gedeonovo.*

*Ještě jsem neřekl všechno.
Šance je tak padesát na padesát.*

O Velkém Pátku

Běla Schovancová

Temně zbarvená

*na obzoru luna spočívá,
ve smutečném flóru.*

Jak těžká výčitka.

*Jak málo jsme svého Pána milovali
jak málo Jeho lásce jsme se oddávali,*

životem světa rozptylováni...

*Však nyní,
a právě dnes,*

k Jeho Kříži teď pevně přimknuti,

*s očima široce rozevřenýma
a srdcem tlukoucím,*

Jemu tak blízko již,

*s jistotou víme,
že spojení s Ním v živoucí Eucharistii,*

jak stínem

*projdeme smrtí,
v duši své nedotknuti.*

A na křídlech Jeho smilování

*ke Světlu budeme pozvednuti,
do Jeho království,*

ke slunci Jeho lásky,

*která nás bělostnou září oděje,
v naší budoucí*

tělesné nesmrtelnosti.

*Toho dne,
před tváří Jeho, milovaného,
Syna Božího – Boha Trojjediného,
pod Jeho božským pohledem
až staneme
s Marií Pannou,
Matičkou naší nebeskou,
nás provázející
a za nás se přimlouvající,
pak hříchů všech zbaveni –
pro Jeho neskonale milosrdenství,
v náruči Jeho,
na Jeho Srdci,
v milosti nekončící
navždy již spočinem...*

Padající soumrak

Vladimír Stibor

*Někdy si přeji,
aby chromí chodili,
aby slepí viděli netopýry
kroužící kolem věže vesnického kostela.
Tehdy dochází k svatořečení tmy;
vstupuje do nás
ulíčkou vedle zákristie.
Abychom nebyli sami,
házeli jsme kamením
doprostřed rybníka.
Na chvíli utichaly žabí koncerty,
Luciano Pavarotti ve větvích
se všemu smál.*

S Tebou

Marie Dolistová

*Od věků nás to ostří řeže,
ostří hmoty Tebou nastavené,
proměněné v kříž.*

*S Tebou nejsou propastné hlubiny času bezedné,
s Tebou krutost a smrt nemá poslední slovo.*

*Ze stromu života odletují listy, padají,
ve víření klesají do návějí osudů.*

*S Tebou dny člověka nejsou jen vánkem,
který přeběhne zemí a jako pára se vypaří.*

*Temná noc se v hřejivé paprsky světla promění,
listy a květy servané znovu vypučí.*

Každou slzu setřeš a ztracené navrátíš.

*S Tebou není život jen výbleskem světla
v průrvě mračen temného, nekonečného nevědomí.*

*S Tebou není život jen hemžením v čase
s pečeti pomíjivosti.*

S Tebou není život odmačnutý, ale přetavený.

*S Tebou se kříž člověka k Tvému kříži přimkne,
vzepne ze všech epoch – k Vítězství.*

Svatá Anežka Česká

Marie Dolistová

*Uchopila jsi kliku pootevřených dveří milosti
a vstoupila*

*Ve změti hlasů královského dvora
zaslechla Hlas jediný*

*Místo vůně voňavek a pomád jsi zvolila vůni
oltářů a pach špitálů*

*Místo ryku a halasu hlučných zábav
kontemplativní ticho věčnosti*

*Ne císaře muže, svatební šat a střevíce
nýbrž svá chodidla jsi vložila do Ježíšových stop
svou dlaň do Jeho dlaně*

domovino

epos

Karel Vysloužil, vězeň 50. let

*V zimě dva tisíce deset sněží
a mrzne a přibývá chladu
i kořistníků bez jména
v srdcích pak studena*

*ted' v naší domovině stačí
i na dálku kývat malíčky
vystrčenými z plných žoků
a samohráči mění zemi v hřiště
sudí od lajny píská lid k zemi
vyvolení přidat v kroku*

*a člověk ten jenž vládl léta
cení vlčí geny a vytrubuje
svoboda pravá je ta
v černých ponožkách
mafi-pánů a jejich miliardy
v plné stračí budce
a také muži co jsou a nejsou
v národě i před ženami
hrají borce hrají trubce*

*a jsou tu ženy jež chtějí lásku
všechny ženy lásku chceme
a cítíme jak svět ubližuje nám
ženám i kráse již nesem z ráje
a něže a poezii jež vychází
dlouhá léta z obětí i z nitra
zašlápnutého básníka*

*co zbývá srdcím dosud tlukoucím
jež se táží zda vězeňské výslužky
uchovávané z doby utrpení
se mohou už jen holou rukou vzít*

*z českého národního kamene
a v hrobě neznámého vězně tlít

my zbylí živí dosud zdobíme
zahrady nepopravených vidin
a tichounce mizíme i se ctí
jež byla kdysi i u nás veliká veliká*

Stanislaw Jedzok se narodil se 12. 7. 1956 v Českém Těšíně. Maturoval na SPŠS. Pracuje v technickém oboru. V létech 1982–1992 vedl autorské amatérské divadlo malých forem Teatrzyk bla bla bla. Scénáře si psal sám, buď byly zcela autorské (*Adieu, Ikarze*) nebo dle předloh (Andrzej Bursa – *Zabicie ciotki*, název představení *Druhý břeh noci*). Dvě Jedzokovy inscenace byly převedeny do rozhlasové podoby pro polské vysílání ČR Ostrava, a to *Adieu, Ikarze* a *Mahagonny* (podle B. Brechta). Přispěl mj. do almanachu *Spotkanie* (Ostrava, Profil, 1985), sborníku *Nocny lot nad Krakowem* (vyšel v Krakově v 80. letech). Vydal sbírku polských básní *Werble ciszy* (Ostrava, Profil, 1989). Několik povídek vyšlo v měsíčníku *Zwrot*, kde po určitou dobu (v osmdesátých letech) vedl rubriku pro mládež *Na sztorc*.

Libor Martinek

Patetická

*Bubny do ticha
To jsou mé skryté vzpomínky

Už nepoletím
Zazděn do večera do smrti

Nechci letět chci se dívat
Na obrazy nekonečných nesplněných snů

Stále ještě balancuji
Není mi to líto

Přežvykuji slaninu s chlebem
Na vzdor čerstvému ránu

V krku se dusí píseň
Je příliš patetická*

Oceán

*Ležím na písku
ruce plné kamínků
jsem sám*

*oceán jako medúza
zuří
pění*

Bojím se otevřít oči

Někdo se mne dotýká

*Cítím na paži
Jeho ruku
Kdo jsi*

*Mezi víčky
mezi prsty
po vlasech
sypou se
zrnka písku*

*A pak ta slova
z úst plných strachu
Jsem Bůh
jsem bůh*

Objímá mne křečovitě

*Ty jsi Bůh?
napadlo mne*

*Ano
je to divné
jsem tak malý*

*Bůh si lehl vedle mne
na břehu oceánu
zakryl jsem mu rukou ústa*

*je takové ticho
jen řev oceánu*

*na jazyku převaluji
krystalky soli*

přeložil Libor Martinek

Žití

Janka Procházková

Koloběh lidských starostí

ztrácí se

a znovu vrací...

V průtoku slabosti

propálí znamení

na nastavenou tvář

a do dlaní

vtiskne

svá proč a nač.

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

3/2011

*„Od chvíle, kdy náš Pán Ježíš Kristus založil Církev,
trpěla tato naše Matka soustavným pronásledováním.*

*Dříve ji možná pronásledovali otevřeně
a nyní se tak často děje vskrytu,
ale dnes jako včera se proti Církvi bojuje.“*

Sv. Josemaría Escrivá de Balaguer

Vydává:

P. ing. Karel Dachovský, šéfredaktor

Sarajevská 13

120 00 PRAHA 2

Telefon: 728 250 679

ISSN 1802 3177

Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 17216

Nová čísla účtů:

2500120032/2010 pro běžné platby

Pro případné dary Kč 1.000 a výše

tento účet: 2900120031/2010

Vážení a milí přátelé – čtenáři,

Letos jsem Vám poslal tři čísla časopisu *Řád*, jak jsem slíbil. Příští rok vydám s pomocí Boží a vaší opět tři čísla časopisu *Řád*. Časopis *Řád* se drží už šestnáct let nad vodou a počet čtenářů je stále stejný – tisíc výtisků. Osud časopisu svěřuji ochotně do rukou Panny Marie.

Je třeba zase zaplatit předplatné na příští rok, někteří z Vás už mají předplaceno. Výše předplatného je dobrovolná. Někteří platí víc, než by museli, někdo neplatí vůbec. Nějak se to vyrovná. Já nic dotovat nemohu, nemám z čeho. Už šestnáct let nedostávám plat z arcibiskupství za své kněžské služby. I tak jsem vděčen za to, že to mohu dělat, nic nečekám. Jedenáct let jsem působil jako duchovní u svatého Rocha, Boží Prozřetelnost mě však vede jinam.

Letošní stávka železničářů rozdělila společnost. Nechci se vyjadřovat, zda byla správná či nesprávná. Ocítl bych se na území politiky a politika kněžím nesluší. Jsou ovšem i výjimky. V extrémních případech musí kněz vstoupit do politiky. Například František Xaverský. Když pokřtil kmen Paravasů – lovců perel v Indii –, napadl je maháradža a krutě s nimi zacházel. Světec intervenoval u portugalského vicekrále v Indii a žádal vojenský zásah.

Ještě k těm železničářům, jejich odbory vede Pater Jaroslav Pejša. Snad nic neprozrazuji, že je katolický kněz, viděl jsem ho na fotografii v jedné novinách oblečeného do kněžského kolárku. Pater Pejša byl tajně vysvěcen na kněze tajným biskupem v roce 1980 (já 31. 10. 1981 – mám tedy teď třicet let kněžství). Nemohli jsme na veřejnost, tak jsme sloužili mše svaté potají ve svých bytech. Jednou měsíčně jsme se scházeli a koncelebrovali jsme v jeho bytě v Kozákově ulici za přítomnosti mých dvou sester a zlaté maminky Patera Jaroslava. Byl to velmi hodný a zbožný kněz. V roce 1990 se naše cesty rozešly a od té doby jsme se neviděli. Já jsem se dal k dispozici kardinálu Tomáškoví, on nevyšel z podzemí a ani nevím, zda dosud soukromě slouží mše svaté. Z rozhodnutí Vatikánu mne světil *sub conditione* 12. 2. 1993 kardinál Vlk. Nevím, jak vypadá profil Patera Jaroslava dnes, každopádně mohl mít za sebou kus kněžské práce, kdyby se dal k dispozici biskupům. Je škoda kněze, že setrvává v politické činnosti. Má dost schopností a nadání, aby vedl farnost. V odborech prokázal i manažerské schopnosti. Domnívám se, že by byl třeba i dobrým střediskovým vikářem, ne-li generálním vikářem.

Denně odebíráám Lidové noviny. Jednou měsíčně přikládají časopis *Esprit*.

Je to určeno zřejmě pro horních deset tisíc, obyčejné občany to rozčiluje. Propaguje se zde luxus a hédonistický způsob života – nejlepší auta, nejlepší slečny modelky, šperky, drahé věci. Například inzerát na pánské náramkové hodinky za 400 000 Kč. Víme z evangelia, že chudí lidé budou vždy mezi námi, zřejmě tedy i bohatí. Ve Starém zákonu se bohatství považovalo za Boží dar a projev Boží přízně. I bohatý člověk musí uvažovat rozumně o používání věcí a žít skromně a neprovokovat ostatní luxusem a dával na charitu. V Anglii mají rádi (bohatou) královskou rodinu, protože se věnuje charitě a ve své činnosti myslí na zájmy široké veřejnosti. Červnové číslo Espritu 2011 bylo věnováno českým ředitelům bank, jak mají luxusně zařízené kanceláře. Bylo tam i o řediteli Československé obchodní banky ing. Pavlu Kavánkovi. Jsem jeho spolužák z Vysoké školy ekonomické a kolega z Československé obchodní banky v období 20. 12. 1972 až 30. 4. 1974. Někteří z uvedených deseti ředitelů bank byli v éře před rokem 1989 „zasloužilými“ komunisty.

Zaslechl jsem v rozhlase, že už teď se připravují mohutné oslavy k šestistému výročí upálení Jana Husa. Nejvíce se v tom angažují církve Československá husitská, Českobratrská a Katolická. Že se k tomu připojí i Církev katolická považuji za skandální hloupost. Jak oslavovat skutečnosti, které Církvi škodí? Upalování kacířů je temnou skvrnou a upozorňování na inkvizici se hodí spíše do arzenálu komunistů než věřících. Jsou mnohem lepší a kladnější záležitosti k oslavování. Upálení Husa bylo svinstvo, ale přičí se zdravému rozumu, že se vydává za mučedníka pro hájení pravdy. Hus byl bludař a bylo zdokumentováno dvaatřicet jeho bludů. Že na nich trval, je věcí mimořádné zatvrzelosti a tvrdohlavosti. Snad by ustoupil, kdyby viděl do budoucna a jak jeho záležitost bude jiskrou zažehující husitskou revoluci a mimořádně krutou a devastující občanskou válku. Umučeno bylo víc katolíků než bylo obětí u husitů. Kulturní bohatství pořízené Karlem IV. bylo z poloviny zničeno. Země uvržena do bídy a hladomoru. Církvi trvalo sto let, než se vzpamatovala. Kdo toto může oslavovat, má porušenou zdravou soudnost. Někdo může namítat, že teď je doba spíše smířlivosti a uhlazování vztahů mezi církvemi. Jsem pro, ale musí se to dít v poslušnosti Boží pravdě. Je duchovním podvodem tvářit se, že všechny církve jsou na stejné úrovni a vlastně je jedno, kdo kam patří. Jenom jedna Církev je pravá – a to katolická. Na dost dobré duchovní úrovni jsou pravoslavní, ale s nepříliš velkým nadšením pro ekumenismus. Anglikánská církev je nejednotná a s povážlivým

růstem negativních jevů. Papež otevřel cestu pro přestup konzervativní části anglikánů ke katolíkům. Zatím přestoupilo něco víc než tisíc, nic to nemůže rozhodnout, ale přece jde o správný krok papeže.

Nevím, co by současné praxi ekumenismu řekl svatý František Xaverský. Velmi jsem se poučil, když jsem v létě psal jeho životopis. V hinduismu a buddhismu viděl pohanství a uctívání d'ábla. Co by řekl mezináboženskému sjezdu v Assisi, kde si hinduisté v katolickém kostele vystavili své bůžky a okuřovali je? Snad někdo dá pozor a zase se to nebude opakovat při plánovaném sjezdu v Assisi.

Dne 19. 6. 2011 zemřela v nemocnici náhle na selhání srdce má sestra Marie Dachovská. Byla to trpitelka.

Narodila se 21. 11. 1937 spolu se svou sestrou – dvojčetem Dagmar. V základní škole chodily do hodin nepovinného náboženství, za což je ředitel – komunista – pravidelně šikanoval. Ačkoliv měly nejlepší prospěch, nesměly na gymnázium. Marie dokončila střední ekonomickou školu a nastoupila do banky jako úřednice. Při zaměstnání studovala vysokou školu pedagogickou. S velkým vypětím sil ji dokončila. Nastoupila jako učitelka do základní školy v Klecanech, kam denně dojížděla z Prahy. Po deseti letech jí bylo nabídnuto místo v Praze. Ve svých čtyřiceti letech vážně onemocněla a nemoci jí doprovázely až do smrti. Byla dvacetkrát dlouhodobě hospitalizována v nemocnicích.

Když jsem se v důsledku pronásledování StB v roce 1979 v Liberci nervově zhroutil a františkáni si nevěděli rady, co se mnou, mé sestry mě v roce 1980 přijaly do svého bytu v Praze. Ani pak mi StB nedala pokoj, odmítal jsem se dostavovat na výslechy do Bartolomějské ulice ohledně františkána P. Jana Bárty, StB si pro mě jezdila. Zrovna jsem nebyl doma a otevřela jim má sestra. Aby měli co dělat, chtěli si ji dovézt k výslechu místo mě. Ona jim však před domem utekla. Pomsta byla krutá – za půl roku vážně onemocněla, po roce nemoci přestala dostávat plat a nebyl jí přiznán invalidní důchod. Musela se soudit a dostala jen poloviční důchod ve výši 700 Kčs. Bez pomoci sourozenců by umřela hladem.

Nemoci jí pronásledovaly zvláště letos, 15. ledna si zlomila pánev, poté měla zápal plic a srdeční arytmii. Zdálo se, že vše překoná, ale zemřela náhle, v noci.

Víme, že nemocemi a utrpením si zkracujeme pobyt v očistci. Už se nám

ukázala ve snu. Patrně je ještě v očistci. Prosíme tedy o modlitbu, ona nám vše jednou vrátí.

Letos také zemřel pan Mojmír Trávníček, literární kritik a spisovatel. Pravidelně psal recenze na mé životopisy svatých a básnické sbírky. Je škoda, že už v tom nemůže pokračovat.

Církev je ve třech skupinách:

Vítězná – v nebi

Trpící – v očistci

Bojující – na zemi

Vzhledem k tomu, že komunisté ve školách pomlouvali odpustky, asi proto pokračuje netečnost k získávání plnomocných odpustků – kdy se může přeskočit očistec a vynulovat tresty za hříchy pro zásluhy Ježíše Krista. Můžeme získávat odpustky pro duše v očistci i pro sebe. Docela nepochopitelně se na to kašle. Pokaždé, když je společný růženec, mohou se tím získat plnomocné odpustky. Musí se ještě připojit jakákoliv modlitba na úmysl Svatého Otce, přistoupit k Eucharistii a zpověď v rozmezí čtrnácti dní před touto svátostí nebo po ní. Jsou další způsoby, jak získat plnomocné odpustky každý den: půlhodinová adorace před Nejsvětější svátostí oltářní – vystavené ve svatostánku –, společná křížová cesta nebo půlhodinová četba Písma.

Vydávání Řádu považuji za důležité a nebudu ho zastavovat, pokud se něco mimořádného nepříhoda. Kněží je sice málo, ale já to nevytrhnu, ani kdybych byl vyzván nastoupit do farnosti. **Řád** je jen jeden a jeho neexistencí by vzniklo určité vakuum, hlavně zde informace nejsou zatížené nějakou autocenzurou. Boj za záchranu nenarozených je klíčovým bodem Církve, a kdo může, měl by nějak napomoci. Druhý vatikánský koncil dal zelenou laikům, tak ať je to vidět – ovšem v linii načrtnuté Svatým Otcem.

Národ je drcen televizí, podle průzkumu průměrný Čech stráví tři hodiny denně před televizí. Je to vymývání mozků a manipulace. Nemravný a materialistický způsob života se propaguje jako ten správný. Volný čas se promrhává. Kdo se vlastně modlí, studuje náboženství a rozjímá? Klima společnosti neblaze působí i na klérus, není divu, že v sousedním Rakousku se vzbouřila desetina kněží a postavila se de facto mimo Církev.

Jsou však stále hrdinové v kněžských řadách. V květnu jsem navštívil v Poděbradech těžce nemocného patera, ThLic. Filipa Stajnera. Jedenáct let se

ani nehne. Má naštěstí výbornou ošetřovatelku, ing. Jaromíru Machovcovou. Je závislý na potravě podávané injekční stříkačkou. Nemůže mluvit. Dorozumívá se mrknutím oka. Mají abecedu rozdělenou do pěti skupin. Jde jim to dobře a rychle. Takto i překládá knihy. Své utrpení obětuje za bojující Církev. Moc mi ta návštěva dala a velmi mne povzbudila. Sloužil jsem jim mši svatou na úmysl rozvoje Mariiny legie.

Věřím, že Řád budete propagovat a neopustíte mě. Znovu zdůrazňuji svou naprostou loajálnost papeži. Vkládám Vás – čtenáře a nemocné – do svého každodenního růžence.

Srdečně zdravím a žehnám

29. 9. 2011

P. ing. Karel Dachovský, šéfredaktor

Číslo mých účtů:

Běžné platby: 2500120032/2010

dary 1000 Kč a víc: 2900120031/2010

O mariánském sloupu

Každý rok první sobotu v květnu se koná pouť za znovupostavení mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. Také letos 7. května začalo se mší svatou v kostele premonstrátů na Strahově. Poté se stovka lidí přesunula k soše Panny Marie z exilu na Strahově – byly litanie. Pak se šlo ke klášteru sester boromejek, nato k Pražskému Jezulátku, přes Karlův most ke křížovníkům a poté k dominikánům. Na Staroměstském náměstí, na místě, kde stál mariánský sloup, jsem měl následující kázání: „Představme si, že vidíme na ulici, jak někdo ubližuje dítěti nebo domácímu zvířeti. Něco podobného zasluhuje opovržení. Něco podobného se stalo koncem první světové války. Nenávistný dav obtočil krk sochy Panny Marie oprátkou a strhl ji k zemi. Krásná ženská hlava se zřítila za projevu nenávisti. Socha byla krásná, a objektivně vzato, nikomu neškodila. Byla pošlapána socha Panny Marie, Matky Boží, nejušlechtilejší ženy v dějinách. Ženy, která, podobně jako její Syn, dobře činila, kudy chodila. Lze ji vykázat z veřejného života, lze ji pohanět nebo ignorovat, ona nepřestává být Matkou nejen Církve, ale celého světa. Nezasluhujeme si to, ale ona bdí nad celým světem i naším národem a pomáhá nám. Tu a tam se zjeví buď dětem, nebo pokorným lidem a má pro nás napomenutí a vybídnutí k obrácení a proměně života. Zjevila se i pasáčkům v La Salettě a přinesla nám informaci, že jen stěží zadržuje trestající rameno svého Syna. Kde byl svět za časů La Saletty, a kde je dnes? Hřích se ještě více rozmohl a je jisté, že Boží tresty visí na vlásku. Ještě nedošlo k větším katastrofám a nové světové válce díky ní – Královně míru. Perverze světa se zdokonalila a připomíná starověký Řím. Papež správně řekl v projevu k vatikánské kurii, že situace je stejná jako před pádem Římské říše. Obludné je zabíjení nenarozených a nemohou se omrzet slova varující před tímto novodobým morem. Nejenže je interrupce zločin, ale poznamenává vývoj žen, které šly na interrupci. Zle to poškozuje jejich morální vývoj a deformuje jejich duchovní život. Kazí se atmosféra ve společnosti a všechny reformy ekonomické jsou k ničemu, když jsou základy společnosti otřeseny. Jak říká žalmista: *Namáhá se zbytečně ten, kdo nestaví na Božích základech.* V této situaci nás může zachránit jen zásah na přímluvu Panny Marie – také Pražské Jezulátko je mocné, před chvílí jsme u něj byli. Nelze vykázat Pannu Marii ze života. Matka je stále prostřednicí všech milostí, je ženou, která je tak blízko svému Synu, že to až může někoho zarazit. Svatý Ludvík Maria

z Montfortu viděl jasně její místo v dějinách spásy. Matka Boží má zájem o náš život a jednou, až staneme před Božím soudem, bude se za nás přimlouvat u Božího Syna. Není nic přehnaného, když mnozí katolíci požadují vyhlášení pátého mariánského dogmatu o Panně Marii spoluvykupitelce. Musí se tomu rozumět, nejde o nějaké zbožštění, jak si to nevědomí lidé představují. Svatý Josemaría Escrivá de Balaguer mluví o spoluvykupitelství člověka, tím spíše to platí o Matce Boží. Escrivá to vysvětluje: *„Pán chtěl, abychom se stali s Ním spoluvykupiteli. Aby nám pomohl pochopit tento zázrak, podnítil evangelisty k líčení tolika velkých zázraků. Mohl získat chléb jakkoli ale neučinil tak! Vyhledává pomoc člověka – potřebuje dítě, chlapce, několik kousků chleba, několik ryb. Ačkoliv je Bůh, potřebuje tebe i mne! Proto musíme hojně odpovídat na jeho milosti.*

Začal jsem mariánským sloupem a končím u něho. Památkový úřad velmi pozorně bdí, aby historické stavby a objekty byly dávány do původního stavu. Je nevlídným aktem, že katolíci nesmějí uctívat sochu Panny Marie na místě, kde stávala století. Je to důkazem, že proti Církvi stojí značná část populace, které jde jen o materiální blaho a je jim ukradené duchovno. Tato skutečnost není v pořádku a média propagováním hédonistického způsobu života odvracejí od Boha. Jde o to, aby společnost nekráčela ke stavu, kdy katolíci budou nepopulární a budou překážet. Mohlo by se stát, že budou překážet další kříže na rozcestí, svatí Janové Nepomučtí na mostech a krásné sochy Panny Marie na náměstích. Hledejme pomoc v modlitbě k Matce Boží, v přímlovách národních patronů a v pevném spojení se světovou Církví a papežem.

P. ing. Karel Dachovský

Lucembursko

V zemi žije hodně Portugalců – katolíků, jsou však pasivní, jde jim jen o dobré zaměstnání. V čele státu je velkokníže – dobrý katolík. Postavil se proti zákonu povolujícímu euthanasie. Za to ho parlament zbavil práva vetovat návrhy zákonů. Nemá ve státě žádnou moc. Vládnoucí strana v parlamentu vlastní největší noviny – „katolické“ jen podle názvu. Nevadí jim, že podporují interrupce, euthanasii a homosexuální „manželství“ Církev mlčí. Jediný poslanec parlamentu je stoprocentní katolík – proti interrupcím. Církev je v krizi, jen 5 % obyvatel chodí pravidelně v neděli na mši svatou. Nadějí pro

budoucnost jsou univerzitní studenti – uspořádali pochody pro život – v roce 2010 se účastnilo tisíc lidí, letos přišly tři tisíce lidí

HLI Mission Report – červen 2011

USA

V roce 1984 starosta New Yorku Mario Cuomo řekl katolickým intelektuálům na univerzitě Notre Dame, že osobně je proti interrupcím, ale veřejně podporuje právo žen na interrupci. To byl precedens k podobným postojům mnoha „katolických“ politiků. Jeho syn Andrew Cuomo, nynější starosta New Yorku, říká, že podporuje veřejně i osobně homosexuální manželství. Zavedl je svým podpisem v červnu 2011 pro New York. Zasazuje se o nezávislost na Církvi a přirozeném zákonu. Historici budou mít o čem psát, jak Mario a Andrew Cuomo ničili Ameriku – oba jsou absolventy katolických škol. Je nepochopitelné, že Andrew je obdivovatelem svatého Tomáše Mora, jehož obraz stěhuje s sebou jako zařízení své kanceláře. V USA se staví homosexuálové do nejvíc privilegované vrstvy společnosti a s kritiky homosexuálních manželství se bude jednat jako s nepřáteli státu.

The Catholic World Report, srpen-září 2011

Organizace pro život HLI dala na internet seznam zločinů interrupčníků – jde o jedenáct tisíc případů. Jsou zde masové vraždy, znásilnění, žhářství, kanibalismus, únosy, sexuální zločiny proti dětem a bankovní loupeže. Od roku 1973 spáchali interrupčníci mimo interrupcí tři sta vražd a způsobili pět set padesát smrtí žen při interrupcích.

Naopak HLI ukazuje bojovníky proti interrupcím jako mírumilovné lidi. Je jim médii připisováno 8 vražd, ale je pochybné, zda to byli opravdu bojovníci proti interrupcím.

The Wanderer, 23. 7. 2011

Biskupské konference ostře kritizovaly plány vlády na nový zákon „preventivních služeb“ umožňující šířit a platit ze státních peněz sterilizaci a antikoncepci včetně pilulek, které jsou vždycky abortivní a způsobují potrat v nejranějším stádiu. Kardinál Di Marco nový zákon také kritizoval. Katolické

institute by sice nemusely prokazovat tyto služby, ale musely by zastavit pomoc nekatolíků. Tak by byly zlikvidovány katolické nemocnice, školy a charitativní institute.

Zároveň se bude projednávat v Kongresu dodatek zákona *Respekt k právům podle svědomí*. Schválením by se měla vyřešit pozitivně neúnosná situace katolických institucí.

Di Marco říká: „Vláda chce preventivní služby, aby se zabránilo zdravotním problémům, než nastanou. Ale těhotenství není nemoc a děti nejsou zdravotní problém – jsou budoucí generací Američanů. Je mimořádně důležité, aby Kongres schválil nový dokument. Tak zaměstnavatelé a zaměstnanci mohou pracovat v souladu se svým svědomím.“

The Wanderer, 11. 8. 2011

Arcibiskup Gomez (člen Opus Dei) vysvětil šest kněží pro arcidiecézi Los Angeles. Jeden je Mexičan, tři Korejci, dva pocházejí z rodin emigrantů. Arcibiskup řekl, že kněžství neznamená moc nebo prestiž. Není to úřad nebo zaměstnání. Je to svátost, je to odpověď na Boží výzvu sloužit duším. Dnes se v naší společnosti prohlubuje příkop mezi lidmi a Bohem. Je stále více nevěřících. A to není pro Boha přijatelné. Los Angeles je misijním územím. Vzpomenul na španělské františkány – misionáře 17. století – zvláště na blahoslaveného Junipera Serru. Ten měl horlivost pro duše. Kromě svátostí také lidem dával znamení kříže a říkal při tom: *Ama a Dios! (Miluj Boha!)*

The Wanderer 23. 7. 2011

Episkopální farnost sv. Lukáše v Bladensburgu se rozhodla včetně faráře přejít ke katolíků. Zatím je bude řídit kardinál Wuerl z Washingtonu. Snad bude brzy v USA zřízen ordinariát pro příchozí z anglikanismu.

The Wanderer, 23. 6. 2011

Papež jmenoval arcibiskupa Chaputa z Denveru do čela arcidiecéze Philadelphia. Nahradí kardinála Rigaliho, který odchází do důchodu. Philadelphia je významnou diecézí. Chaputovi je 66 let a je kapucín. Pochází z indiánské rodiny kmene Potawatomi. Ve svých 43 letech se stal biskupem

v Rapid City. Od roku 1997 byl arcibiskupem Denveru. Chaputova služba se vyznačuje radostností z kněžství, nebojácným hlásáním evangelia a jasnou oddaností Kristu a Církvi. Je význačným obhájcem nenarozeného života, za své postoje byl vyznamenán skupinou pro život *National Right to Life Committee*. Chaput přirovnal své přeložení jako vstup z plachetnice na tanker. Philadelphia má bohatou duchovní úroveň, působili zde světci sv. Jan Nepomuk Neumann a Katherine Drexelová.

Papež také jmenoval nového biskupa pro arcidiecézi Atlanta. Je jím šedesátiletý minorita Gregory Hartmayer.

The Wanderer, 28. 7. 2011

Za posledních deset let se počet farností snížil o 1 359 na 17 800 farností. V každé farnosti je průměrně přihlášeno 1 168 domácností. To je přírůstek. 40 % tohoto přírůstku tvoří Hispánci. Zvýšil se počet sloužených mší svatých. Průměrně je mší svatých sloužených v sobotu večer a o nedělích čtyři.

Průměrně je celkově 1 100 účastníků mší svatých o víkendech. Je to mírný přírůstek. Průměrně chodí na mše svaté o víkendech 38 % katolíků přihlášených ve farnostech. Od roku 1950 klesl sice počet přítomných na mši svaté o víkendech. Ale prognóza je dobrá. Bude se to zlepšovat, protože poroste počet katolíků – zvláště v důsledku imigrace Hispánců.

The Wanderer, 28. 7. 2011

Etiopie

Je dvakrát větší než Texas, má 82 milionů obyvatel, ale 90 % půdy je neobydleno. Populace rychle roste – 3,2 % ročně. Proto je země cílem světových interrupčníků. Hlavní město Addis Abeba má tři miliony obyvatel. Interrupce jsou legální. Jen špičky Církve si uvědomují, co se v zemi děje. Obyvatelstvo to neví, že interrupčníci chtějí zničit národ a jeho identitu. Církev říká, že jen dvě věci mohou přinést štěstí.: víra a rodina.

Vláda je manipulována interrupčníky. Od roku 1990 *Planned Parenthood* z USA, *USAID* a *UNFPA* poslaly do země dvě miliardy dolarů na omezení populace. OSN chce, aby Afričané byli stejní jako Evropané nebo Američané.

HLI Mission Report, červen 2011

Chorvatsko

V roce 1999 stát vrátil Církvi část italského benediktinského kláštera na hranici Itálie-Chorvatsko jako majetek místní diecéze. Ta odmítla italským benediktinům zaplatit. Papež se do toho vložil, dočasně suspendoval místního biskupa a pověřil vedením diecéze bývalého nuncia Abrila y Castella, aby dohlédl na spravedlivé vyřešení sporu. Velvyslanec Chorvatska ve Vatikánu o věci jedná.

Později ministr spravedlnosti rozhodl, že majetek kláštera patří chorvatskému státu.

The Tablet, 6. 8. a 20. 8. 2011

Súdán

Jižní Súdán se stal samostatným státem. Severní Súdán však pokračuje v etnických čistkách na hranicích v horách Nuba, kde jsou naleziště ropy, mědi a zlata. Už 70 000 lidí bylo vyhnáno ze svých domovů. V Severním Súdánu žijí muslimové, v Jižním Súdánu katolíci.

The Tablet, 6. 8. 2011

Vatikán

Papež svolal 13. června vedoucí vatikánské kurie. Jenom zřídka se svolávají špičky vatikánských úřadů. Dělo se to například v listopadu 2010, aby se diskutovalo o zřízení nového úřadu: *Papežské rady pro novou evangelizaci*.

Nyní se mluvilo o řeholním životě. Jak je důležité držet distanci mezi mužskými a ženskými řeholními komunitami. Také se diskutovalo o limitech laického vedení (zvláště nad kněžími) a přílišném uctívání zakladatelů řádu. Zdůraznilo se, že zasvěcení řeholní kongregaci nebo hnutí nesmí jít proti jednotě univerzální Církve, autoritě učícího magisteria nebo svědomí individuálního člena. Mluvilo se v souvislosti s krizí Legie Krista. Byl příliš zbožňován zakladatel M. Maciel. Legie Krista zavedla příliš rigidní systém disciplíny, který zahrnoval zákaz kritiky představeného.

The Catholic World Report, srpen-září 2011

Maďarská vláda v květnu uspořádala ve Vatikánu koncert klasické hudby pro papeže. Přijeli: maďarský prezident a premiér i kardinál Erdő z Budapešti. Ukázalo se, jak je příznivá současná vláda pro Církev.

Front Lines, léto 2011

Blahořečení Jana Pavla II. bylo přítomno 1, 5 milionů lidí. Blahoslavený Jan Pavel II. byl nepochybně papežem života. Jeho zvolení přišlo několik měsíců poté, co Itálie legalizovala interrupce a zemřel dva dny po Terri Schiavové, která byla zabita v USA odpojením od potravy. Ráno před atentátem se sešel s aktivistou pro život Dr. Jerômem Lejeunem. Jan Pavel II. definoval tuto dobu jako kulturu smrti. Založil *Papežskou radu pro rodinu* a *Papežskou akademii pro život*. Povzbudil nejvýznamněji úctu k počátku života ve své encyklice *Evangelium vitae*. Jan Pavel II. nemůže být světu pravdivě představen, pokud by se zamlčely jeho aktivity pro život. Jsou hlasy žádající, aby byl prohlášen za patrona obránců života.

Front Lines, léto 2011

Odborníci soudí, že v bazilice sv. Petra v Římě je při mších svatých lepší hudba než za Jana Pavla II., Pavla VI., Jana XXIII. a dokonce Pia XII. Částečně se zpívá gregoriánský chorál. Ordinária jsou podle oficiálních kancionálů a zpívány pečlivě. Nový ředitel pěveckého sboru Sixtinské kaple Don Palombella je specialista na římskou školu polyfonie a zvláště na Palestrinu.

The Wanderer, 23. 6. 2011

Papež jmenoval arcibiskupa O'Briena z Baltimore (USA) velmistrem řádu Rytířů svatého hrobu. Dvaasedmdesátiletý O'Brien vedl deset let vojenskou arcidiecezi a poté byl čtyři roky arcibiskupem v Baltimoru. Předchozím velmistrem byl kardinál Foley (z USA), ten rezignoval, má leukémii.

Tento řád byl založen ve 12. století během křížáckých výprav. Dnes finančně pomáhá katolickému patriarchátu v Jeruzalémě.

The Tablet, 3. 9. 2011

Itálie

Papež jmenoval kardinála A. Scola arcibiskupem Milána. To ho zařadilo mezi adepty na papeže v případě úmrtí Benedikta XVI.

Narodil se v roce 1941, v roce 1991 se stal biskupem Grosseta, v roce 1995 se stal rektorem papežské Lateránské univerzity. V roce 2002 byl jmenován patriarchou Benátek, v roce 2003 byl povýšen do kolegia kardinálů.

Arcidiecéze Milán je největší diecézí v Itálii – s pěti miliony katolíků a třemi tisíci kněžími. Milán je nejprůmyslovějším městem země. Arcibiskup Milána měl vždy hodně co říci do dějin Církve v Itálii. Arcibiskupy Milána byli Pius XI. a Pavel VI. Patriarchát Benátky dal sv. Pia X., bl. Jana XXIII. a Jana Pavla I.

Kardinál Scola je považován za vůdce *Communione et Liberazione* – významného katolického hnutí konzervativního a pravicového zaměření. Scola je úzkým spolupracovníkem Benedikta XVI., s nímž dříve vedl teologický časopis *Communio*. Během působení v Benátkách založil časopis *Oáza* k dialogu mezi křesťanstvím a islámem.

The Catholic World Report, srpen-září 2011

Sociolog Massimo Introvigne, reprezentant Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě, prohlásil, že ročně je zabito ve světě 105 000 křesťanů pro víru. Evropa musí být připravena a vlnu emigrantů křesťanů prchajících před pronásledováním.

The Catholic World Report, srpen-září 2011

Sýrie

Světící biskup Jeruzaléma William Shomali řekl, že se obává, že změna režimu v Sýrii by vytvořila klima, v níž by 1,5 milionů syrských křesťanů čelilo pronásledování. „Zkušenost z Iráku by nás měla poučit, něco podobného by se stalo v Sýrii.“

Syrský biskup Bashar al-Asrad mluvil ještě otevřeněji: „Vláda musí jednat rozhodně, aby čelila rebelii, která by mohla vést k destabilizaci a islamizaci země.“

Biskup Antoine Ando z Aleppa řekl, že rebelové nechtějí demokratickou

vládu. Pokud svrhnou současnou vládu, dojde k chaosu a nebezpečí pro křesťanskou minoritu. Řekl: „Nechceme se stát Irákem. Nechceme nejistotu a islamizaci, nechceme hrozbu islamistů, kteří by převzali vládu. Sýrie má sekulární orientaci a musí vytrvat. Osmdesát procent lidí stojí za vládou, jakož i křesťané.“

Papež se k Sýrii vyjádřil a volal po opravdových reformách a jednání obou stran. Kritizoval současný režim. Vyjádřil naději, že bude pokračovat tolerance mezi křesťany a muslimy.

The Catholic World Report, srpen-září 2011

Portugalsko

Kardinál José da Cruz Policarpo, patriarcha Lisabonu, prohlásil, že není žádná podstatná překážka v katolické teologii, která by v budoucnosti bránila svěcení žen na kněžky. V červenci své tvrzení odvolal, protože prý o věci nikdy hlouběji nebádal.

The Catholic World Report, srpen-září 2011

Maďarsko

Nová ústava, která vejde v platnost 1. 1. 2012, prohlašuje, že lidský život bude chráněn od početí. Maďarsko také chrání instituci manželství mezi mužem a ženou, stejně tak i rodinu, která je základem pro přežití národa.

Tyto články vyvolaly odsouzení ze strany Amnesty International, protože prý porušují mezinárodní a evropská lidská práva.

The Catholic World Report, srpen-září 2011

Nejhorší období církevních dějin?

Katolická církev prošla už během své dvoutisícileté historie mnoha krizemi – a to takovými, na nichž by jiná ryze lidská instituce dávno ztroskotala. My ale víme, že Církev je mystickým Tělem Kristovým, které má zajištěnou Boží ochranu a trvání až do konce světa. Nepodaří se ji zničit ani d'áblovi, ani jeho pomahačům vně i uvnitř.

Dnes se mnohým věřícím i nevěřícím zdá, že Církev prochází tím absolutně nejhorším obdobím svých dějin. Poukazují na morální prohřešky kléru i věřících, třeba na nedávné skandály pohlavního zneužívání mladistvých několika málo duchovními osobami apod. Jde opravdu o nejhorší periodu?

Pokusme se trochu analyzovat. Lidský hřích byl v Církvi Boží přítomen od samotného prvopočátku. Jidáš, jeden z apoštolů, byl zrádcem, jejich hlava Petr nejprve Pána zbaběle zapřel. V některých prvotních křesťanských obcích panovaly ještě pohanské mravy, jak dokazují oba listy sv. Pavla Korint'anům. Po roce 313, kdy císař Konstantin Veliký udělil křesťanům Ediktem milánským svobodu, tady máme hrubé zasahování panovnické moci do vnitřních záležitostí Církve a řadu duchovních, kteří se pro zisk a kariéru ochotně podřizují světskému vládci a nikoli Kristu a jeho náměstku papeži, čímž dávají veřejné pohoršení. To trvá takřka po celý středověk. Věřící se ve velké míře přidržují pohanských pověr a mravů. V 10. století římská šlechta zasahuje i do papežské volby, výsledkem je úpadek papežské moci a nemravní náměstci Kristovi až do poloviny 11. století. O tři staletí později se přemísťují papežové do Avignonu, kde se stávají loutkami v rukou francouzských králů, což vede nakonec k pohoršujícímu schismatu, kdy Církev má v čele dokonce tři papeže. Kostnický koncil sice tyto zmatky odstranil, ale hned nato se celá Církev dostala do víru renesančního, čili pohanského myšlení, což vyvolalo katastrofální zkázu mravů u kléru i u věřících. Tragickým vyústěním byla protestantská reformace. Upalování heretiků, zneužívání inkvizice, protižidovské pogromy a náboženské války se staly také předmětem pohoršení. Tridentský koncil a velcí světci 16. století však přivedli Církev Kristovu k novému rozkvětu. Přišlo ale osvícenství a novověké protikřesťanské ideologie, které způsobily nejen krvavou perzekuci Katolické církve, ale i koketování mnoha labilních duchovních i věřících s nimi (např. tzv. „přísežní“ kněží za Francouzské revoluce, „míroví“ kněží v komunistických státech, „katolický“ nátěr chorvatských a slovenských kolaborantů s nacisty), což se také stalo příčinou pohoršení.

Ze všech těchto situací, jejichž původcem byl lidský hřích, Církev dokázala povstat a osvobodit se. V prvotně křesťanských dobách se apoštolům a jejich nástupcům podařilo změnit životy věřících tak, že pohané často poukazovali na jejich příkladný život, i když je házeli v arénách lvům. Pozdější epocha vměšování vládců do vnitrocírkevních záležitostí nebyla jenom dobou

zkorumpovaných prelátů, ale i mnoha svatých biskupů, kněží, řeholníků a misionářů, díky nimž se pozvolna, ale neodvratně prosazovala v Evropě nová morálka a kultura – především charita a vzdělanost. Díky těmto autentickým svědkům Kristovým (sv. Basil, Benedikt, Ambrož, Martin, Jan Zlatoústý, Augustin, papežové Lev Veliký a Řehoř Veliký, Cyril a Metoděj, Václav a Ludmila, Štěpán Uherský, Vojtěch, Bernard, Norbert a mnoho jiných) padly definitivně do žumpy dějin legální vraždy novorozeňat, kdy otec neomylně rozhodoval, jestli smějí nebo nesmějí žít, stejně tak i umělé potraty nenarozených, polygamie nebo usmrcování nevyléčitelně nemocných starých lidí (teprve novověk je znovu legalizoval). Církvi nikdo nevezme prvenství v zakládání nemocnic a charitativních ústavů. Zásluhou světců, kanonizovaných i těch dnes bezejmenných, kteří byli v každém úseku církevních dějin hojně přítomni, se barbarské a zdivočelé národy Evropy pozvolna usazovaly a civilizovaly, rostla vzdělanost a byly zakládány univerzity. Úpadek papežství v 10. a 11. stol. zvrátilo mohutné reformní clunyjské hnutí, z něhož vzešli velcí papežové reformátoři sv. Lev IX. a sv. Řehoř VII. V 16. stol., kdy už vše nasvědčovalo, že pro Církev nastala hodina smrtelné agónie, se náhle objevily Bohem poslané osobnosti sv. Ignáce z Loyoly, Karla Boromejského, Filipa Neriho, Františka Saleského, Terezie z Avily a mnoha dalších, došlo k reformnímu Tridentskému koncilu a tak zásadní věroučné, duchovní i mravní obrodě Církve, jakou nikdo neočekával. Když v 19. a 20. stol. se vlivem Kristu nepřátelských ideologií opět začal vkrádat do Církve duch „tohoto světa“, seslal jí Bůh skvělé a energické papeže bl. Pia IX., sv. Pia X., Pia XII. a další, kteří měli odvahu tvrdě se postavit proti racionalismu, liberalismu a modernismu, jež ohrožovaly Církev nejen zvenčí, ale i zevnitř a vedly k jejímu zesvětštění.

Dnes máme v Církvi již dobrých čtyřicet let krizi věrouky a mravouky. Nové je na ní to, že dosud nikdy v dějinách Církve nenastala situace, kdy se mohly zcela legálně v katolických zařízeních vyučovat ty nejnehoráznější bludy včetně popírání zázraků Kristových. Právě toto je největším skandálem Církve v současnosti, který tady dosud nikdy neexistoval.

Byl jsem koncem srpna jako každoročně na Letní akademii v rakouském Aigenu, kterou pořádá Linzer Priesterkreis, tj. sdružení pravověrných katolických kněží linecké diecéze. Letošní téma bylo věnováno vztahu Zjevení a magisteria Církve. Německý pedagog Peter Düren ukázal jako odstrašující

příklad učebnice, používané v hodinách náboženství v celém německém jazykovém prostoru. Připomeňme, že v samotném Rakousku chodí do hodin katolického náboženství osmdesát procent žáků. Co se tam učí? Ježíš Kristus prý nekonal žádné zázraky, jeho panenské zrození, zmrtvýchvstání, nanebevstoupení a seslání Ducha svatého jsou „typické starověké mýty“ Ježíš je údajně velkým myslitelem a morálním vzorem, avšak na téže úrovni s Mohamedem a Buddhou, jimž je věnován stejný prostor jako Kristovi. Pravda je relativní, proto prý články víry nelze chápat jako neomylné a provždy platné pravdy, jedná se o pouhé symboly. Neexistují prý ani obecně závazné morální principy, proto Katolická církev údajně musí změnit svůj záporný vztah k předmanželskému pohlavnímu styku, k rozvodům, k homosexualitě a k antikoncepci.

Nejhorší na celé situaci však je, že když se kněží a věřící brání proti takové „výuce náboženství“ u biskupa, dostane se rodičům většinou rady, aby dítě z hodiny náboženství odhlásili. Když argumentují, že je přece povinností biskupa zakázat závadné učebnice a odejmout kanonickou misi vnitřně odpadlým učitelům náboženství, slyší převážně odpověď: „To nejde, to by přece bylo komplikované, to by vyvolalo nežádoucí rozbroje.“ Diví se potom někdo, že v Německu, v Rakousku a ve Švýcarsku lidé vystupují z Církve a kostely se vyprazdňují? Není to snad logické, když se v hodinách náboženství učí, že Ježíš Kristus není žádným Bohem, že si ani nemusí brát za vzor jeho, nýbrž dle svobodné volby i Mohameda nebo Buddhu? Proč by potom chodili na katolickou mši sv., když Kristus není Bůh a proto nemůže být ve svátosti oltářní přítomen? Nechodí tedy do chrámu na bohoslužby kvůli Ježíši, nýbrž kvůli společenství – a pokud jim ono nevyhovuje nebo pokud jim mše připadá „nudná“, tak nevidí důvod, proč by ji navštěvovali.

Německý jazykový prostor není v tomto ohledu žádnou výjimkou. Vatikánská komise, která byla vyslána do Irska na vizitaci tamní církve v důsledku skandálů se zneužíváním nezletilých (i když nejméně polovina případů je vylhaných), konstatovala ve své zprávě, že nárůst těchto jevů je důsledkem scestné výuky morálky v seminářích a na církevních školách. Hlásalo se tam, že prý ne každý mimomanželský sex je hříchem, homosexualita a sex s nezletilými jsou údajně za určitých okolností dovoleny apod. Vatikánská komise žádala okamžitou nápravu.

Heretický výklad katolické morálky ve věci 6. a 9. přikázání, který se

v řadě církevních škol ujal zhruba od konce 60. let, měl své neblahé důsledky i v USA, kde se Katolická církev také octla na pranýři médií kvůli skandálům pohlavního zneužívání (ačkoliv i tady je značná část případů uměle vykonstruovaných). Některé semináře a řeholní noviciáty ostentativně přijímaly už v 60. letech jako adepty do svých řad homosexuály, prý aby bylo „definitivně skoncováno s jejich diskriminací v Církvi“. Diví se potom někdo, že výsledkem jsou sexuální zločiny na nezletilých, páchané právě duchovními, zformovanými v takových institucích?

Mohli bychom pokračovat. Nejsmutnější však na tom je, že stále nevidíme ze strany církevních autorit dostatečnou snahu zakročit a obnovit autentickou katolickou výuku v církevních učilištích a v hodinách náboženství na školách. Na to velmi přesně a adresně poukázal P. Bernward Deneke z Kněžského bratrstva sv. Petra, jehož článek nedávno zveřejnil časopis Světlo.

V čem je propána problém? Proč značný počet biskupů si počíná v této nejzávažnější věci pro budoucnost Církve až trestuhodně liknavě? Proč nepostupují s patřičnou razancí i někteří příslušní hodnostáři římské kurie, ačkoliv Sv. Otec Benedikt XVI. mluví naprosto jasnou řečí a nekompromisně hájí katolické pravdy? V kuloárech je možno slyšet na obranu tohoto jednání, diametrálně odlišného od jednání církevních autorit za pontifikátu sv. Pia X., Benedikta XV., Pia XI. i Pia XII., že prý „pravda se prosazuje jen silou samé pravdy“, proto údajně antimodernistická přísaha a odnětí kanonické mise pedagogům, hlásajícím nejen heretické, nýbrž i přímo protikřesťanské názory, by byly prohřeškem proti této zásadě.

Ano, Druhý vatikánský koncil v dokumentu *Dignitatis Humanae* skutečně vytyčil tezi o pravdě, jež se prosazuje „jen silou samé pravdy“. To ovšem znamená pouze to, co Církev hlásala již od prvopočátku: totiž že nikdo k poznání a přijetí pravdy nesmí být nucen násilím ze strany státu, hrozbou existenčního postihu, vězení nebo dokonce trestu smrti. Otcům II. Vaticanu, kteří hlasovali pro tuto deklaraci, zajisté ani ve snu nenapadlo, že by v duchu tohoto dokumentu měl být dán na církevních učilištích prostor zcela protikřesťanské výuce, podkopávající samotné základy víry a mravů. Představme si situaci, že by hasičský sbor zaměstnával ve svých řadách žháře, kteří úmyslně podpalují domy, nebo Svaz zahrádkářů přijímal za své členy osoby, jež záměrně likvidují zahrady zhoubnými chemickými postřiky. Pokud by se tak stalo, členové těchto organizací by se nejspíš sami postarali, aby

jejich předáci šli do blázince. Skutečně neexistuje na světě žádná instituce, jež by vědomě svěrovala odpovědné funkce lidem, kteří ji svým jednáním evidentně ničí a likvidují – s výjimkou jediné: Katolické církve.

Každá mince má ale i svoji druhou stranu. Ptejme se, proč tomu tak není u jiných organizací, proč jen v Katolické církvi mohou zjevní rozvratníci formovat mladé generace a budoucí kněze? Odpověď může být pouze metafyzická: Protože na těch druhých satanovi nezáleží, jemu jde výhradně o mystické Tělo Kristovo, tzn. jeho Církev, což je, ač paradoxně, dalším důkazem její pravosti. To, že ďáblův „dým pronikl až pod kopuli sv. Petra“, jak se vyjádřil roku 1972 papež Pavel VI., představuje jeho novou taktiku, kterou dosud v dějinách Církve nevyzkoušel: zlikvidovat Církev zevnitř, temným působením dosadit především na posty výuky a výchovy lidi se zcela opačným smýšlením.

My katolíci si ale můžeme být jedním jisti: Tak jako ztroskotaly všechny předchozí pokusy pekla zničit Kristovu Církev za pomoci hamižných, kariéry chtivých, smilných a mamonářských duchovních i laiků, za pomoci pověr nebo výnosné koketérie s nepřátelskými ideologiemi, tak se mu nepodaří ani tento nový pokus zlikvidovat ji zevnitř pomocí bludů a dokonce i ateistických tezí, které naneštěstí získaly v jejím nitru domovské právo.

Nepůjde to ale bez našeho přičinění. V sousedním Rakousku se už pravověrní katoličtí rodiče ozvali proti učebnicím devastujícím víru jejich dětí. Poslali do Říma na Kongregaci pro nauku víry přes sto titulů těchto publikací k posouzení. Výrok byl jednoznačný: Všechny vyřadit jako závadné a nahradit pravověrnými! Takové skutečně existují, například z pera světícího biskupa dr. Andream Launa ze Salcburku, nad nimiž neomodernističtí učitelé náboženství ohrnují nos a označují je za „ultrakonzervativní a předpotopní“

Toto je jediná správná cesta: Vzdělávat se v nauce Kristově, jak ji předkládají Písmo svaté, katolický katechismus a výroky neomylného učitelského úřadu, a zároveň mít odvahu ozvat se vždycky, kdykoliv uslyším z církevních míst hereze a paličské výzvy, jako např. letošní prohlášení německých teologů požadujících „revizi“ katolické sexuální morálky nebo nedávnou farářskou rebelii v Rakousku, otevřeně vypovídající poslušnost papeži a magisteriu. To všechno s vědomím, že „brány pekelné Církev nepřemohou“, protože Božský Spasitel to slíbil a jeho slova nemohou klamat.

PhDr. Radomír Malý

Zázrak sv. Januária

Letos 19. září na svátek sv. mučedníka Januária se opět stal v katedrále v Neapoli tradiční zázrak s krví tohoto světce. Na jeho svátek totiž pokaždé jeho zaschlá krev zkapalní, což je z přirozeného hlediska nevysvětlitelné. Pokud se tak nestane, dojde podle lidové tradice do roka k nějaké celosvětové katastrofě. To se splnilo v předvečer druhé světové války 19. září roku 1938, kdy krev sv. Januária nezkapalněla. Rok nato započala nejstrašlivější válečná lítice v novodobých dějinách

Nasz Dziennik, 20. 9. 2011

Rozkol se může opakovat

Německá humanitární organizace Kirche in Not vydala CD s nahrávkou přednášky svého zakladatele – belgického premonstráta Werenfrieda van Straatena z roku 1983. Otec Straaten byl znám především svou obětavou pomocí poválečným uprchlíkům z různých zemí. Vysloužil si přezdívku „špekpátr“, neboť nejčastěji vyprošoval pro hladovějící exulanty „aspoň kousek špeku“. Byl velmi pravověrných názorů a projevoval strach z vývoje pokoncilního katolicismu v západní Evropě. V avizované přednášce na CD říká doslova: „*Církevní rozkol, jaký nastal v 16. století luterskou reformací, se dnes může znovu opakovat – tentokrát od profesorů, žurnalistů a barbarů. Zmatek v Církvi se šíří jako epidemie!*“

kreuz.net, 20. 9. 2011

Evangelia sdělují ve všem pravdu!

Již od dob osvěcenství se v biblických naukách automaticky „předkládalo k věření“ bezbožecké dogma, že evangelia nepodávají pravdivé informace o životě Ježíše Krista. Jeho zázraky, které popisují, jsou prý legendami na úrovni vyprávění o antických hrdinech a mají pouze symbolický nebo alegorický význam. Početí Ježíše Krista v lůně Panny Marie z Ducha svatého je údajně „typickým starověkým mýtem“. Takové názory pronikly už v 18. století do protestantské teologie a na přelomu 19. a 20. století si našly cestu i na katolická učiliště, kde se jim však dostalo příkrého odsouzení

papežem sv. Piem X., který je kvalifikoval jako „modernistické bludy“

Dnes je situace jiná. Již několik desetiletí se tyto zhoubné racionalistické teze ničící víru přednášejí na fakultách, v seminářích i ve výuce náboženství na základních a středních školách, aniž se bere v potaz jejich odsouzení Papežskou biblickou komisí, která k tomu v letech 1899–1955 vydala řadu vyjádření. Sv. Pius X. v motu proprio *Praestantia Scripturae* z roku 1907 prohlásil výroky Papežské biblické komise za věroučně stejně závazné jako dogmata a jejich nerespektování za čin naplňující skutkovou podstatu trestu exkomunikace.

Dnes ale díky pokroku archeologie a papyrologie máme k dispozici nová potvrzení naprosté pravdivosti novozákonních zpráv o Ježíši Kristu a prvotní církvi. V Německu vyšla kniha známého, nedávno zesnulého protestantského biblisty Carstena Petra Thieddeho *Jesus*, která shromáždila všechny výzkumy v tomto směru v 90. letech. Na Letní akademii v Aigenu, o níž jsem psal v předchozím příspěvku, vystoupil mimo jiné i jeden z nejvýznamnějších současných biblistů a papyrologů z vídeňské univerzity prof. Karl Jarosch. Poukázal na řadu nejnovějších objevů na tomto poli bádání, potvrzených spoustou vědeckých kapacit, které se shodují v názoru, že celý Nový zákon a zvláště evangelia nutno brát jako souhrn jednoznačně pravdivých informací, potvrzených očitým svědectvím mnoha lidí, za něž tito svědkové položili svůj život – nikoli za ideu, nýbrž za pravdivost svědectví o tom, že viděli Ježíše Nazaretského konat zázraky a setkali se s ním jako se Zmrtvýchvstalým (sv. Pavel uvádí v 15. kap. 1 Kor, že se vzkříšený Ježíš zjevil „více než pěti stům bratří najednou“).

Nekřesťanské nauky, které přejímají i současní katoličtí neomodernističtí biblisté, hlásají, že evangelia nenapsali nám známí čtyři evangelisté. Prý vznikala postupně v průběhu 1. století v jednotlivých křesťanských obcích, přičemž každá další generace si tam „přidávala“ nové zprávy o Kristových zázracích, které nejsou pravdivé. Svou definitivní podobu prý evangelia získala až na konci 1. a začátku 2. století, kdy byla „připsána“ čtyřem evangelistům Markovi, Matoušovi, Lukášovi a Janovi.

Thiedde, Jarosch a další to vyvracejí poukazem na to, že evangelia jsou ve skutečnosti starší, než se běžně uvádí. Máme totiž k dispozici již osmdesát nálezů papyrových svitků z nejstarší doby, které obsahují pasáže z evangelií. Všechny se shodují s originálem evangelia. Z toho vyplývá, že texty čtyř

evangelií byly už v 1. století všeobecně známé a rozšířené. Taková situace vylučovala možnost něco k nim přidávat a „upravovat je“, protože by se to velmi snadno a rychle odhalilo. Jarosch ve své přednášce v Aigenu jasně prohlásil, že teze o postupném vzniku evangelií v prvokřesťanských komunitách a jejich definitivní podobě až na přelomu 1. a 2. století je fikcí a mýtem, jenž neodpovídá realitě tehdejší doby.

Thiedde již dříve dokázal, že evangelia musela vzniknout před rokem 70, tj. před zničením Jeruzaléma a jeho chrámu Římany. Právě tady poukazují zastánci neomodernistického výkladu Nového zákona, že prý evangelia byla sepsána až po roce 70, neboť obsahují proroctví Kristovo o zkáze Jeruzaléma – a takové předpovědi prý pokaždé vznikají až po dané události. Tento přístup kritizoval prof. Jarosch jako absolutně nevědecký a předpojatý, nepřipouštějící bez jakýchkoliv důkazů možnost pravdivého proroctví, které se splnilo.

Tak například Lukášovo evangelium, jak se dnes shodují všichni solidní bibličtí badatelé, muselo vzniknout nejpozději začátkem 60. let. Důkaz je jednoznačný. Lukáš v úvodu ke své druhé knize, ke Skutkům apoštolským, sděluje, že předtím napsal knihu o životě a činech Ježíšových, což znamená evangelium. A Skutky musely být rozhodně dokončeny nejpozději roku 63, ještě v době Pavlovy první římské vazby. Lukáš totiž patřil k průvodcům sv. Pavla a uzavírá Skutky jeho první římskou vazbou. Kdyby psal později, je absurdní, že by opomenul uvést Pavlovo propuštění, posléze jeho druhou vazbu a nakonec mučednickou smrt. Jestliže evangelium předcházelo Skutkům, pak muselo být napsáno ještě dřív, nejspíš na přelomu 50. a 60. let. Obsahuje samozřejmě Ježíšovu předpověď zkázy Jeruzaléma, avšak popisuje detaily města jako dosud existující, což představuje další argument ve prospěch dřívější datace vzniku Lukášova evangelia.

Lukášovo evangelium vykazuje závislost na Markovi a Matoušovi. Z toho tedy vyplývá, že tito evangelisté psali své spisy ještě dříve. U Marka je prokázán jednoznačně vznik před rokem 66, kdy začala židovsko-římská válka. Toho roku totiž sekta esénů zavalila kamenem své jeskyně v Kumránu s četnými písemnostmi, aby se nedostaly do rukou Římanů. Ty byly objeveny až roku 1948. Mezi nimi se nachází papyrus s nečitelným textem, jehož pár vět se podařilo katolickému biblistovi Josému O' Callaghanovi identifikovat jako věty Markova evangelia. Církevní historik Eusebios z Cesareje uvádí už ve 4. století, že Marek byl průvodcem sv. Petra a napsal své evangelium v Římě

přibližně v letech 40-50 na základě Petrových kázání. Co se týká Matouše, tak Thiedde objevil v knihovně oxfordské univerzity v Anglii dosud vědci nepovšimnutý papyrus s nečitelným textem zhruba z 50. let 1. století. Podařilo se mu některé věty rozluštit a zjistil, že se jedná o Matoušovo evangelium.

I Janovo evangelium nutno klást do dřívější doby, než jsme byli dosud zvyklí. Je pravdou, že i stará křesťanská tradice hovoří o jeho vzniku až na konci 1. století. Tomu ale odporuje detailní znalost jeruzalémského chrámu i samotného města z doby před rokem 70, jež z evangelia vyplývá. Jan o tom píše jako o současnosti, kterou každý čtenář evangelia zná. To by bylo nemyslitelné, kdyby psal až po roce 70, kdy celý Jeruzalém se octl v troskách. Jarosch uvádí zprávu sv. Ireneje z konce 2. století, která vnáší do záležitosti jasno. Jan podle ní napsal své evangelium v Jeruzalémě někdy počátkem 60. let, ale nepublikoval je. Potom se ale přemístil do Efesu a tam na sklonku života, patrně na přání svých žáků, své evangelium, snad po redakčních úpravách ze strany blízkých spolupracovníků, veřejně publikoval, proto ústní tradice hovoří o vzniku Janova evangelia až na konci apoštolova života.

Solidní biblisté současnosti považují také teze popírající autorství čtyř evangelistů a připisující tyto spisy jakýmsi anonymním prvokřesťanským komunitám za nesmyslné a vykonstruované. Odporuje tomu sloh, který ukazuje ve všech případech na jediného autora, připustit se dají pouze redakční úpravy ze strany evangelistových spolupracovníků. Krom toho kdyby chtěla nějaká křesťanská obec na přelomu 1. a 2. století evangelium někomu „připsat“, tak určitě by si nevybrala zcela neznámé osoby jako Marka a Lukáše, kteří ani nepatřili k učedníkům Páně, ani ne Matouše, jenž stál mezi apoštoly poněkud stranou, ale „připsala“ by je skutečným „esům“ mezi apoštoly, jakými byli Petr nebo Jakub. Papežská biblická komise několikrát prohlásila, že upírat Matoušovi, Markovi, Lukášovi a Janovi autorství evangelií je herezí. Lze samozřejmě připustit, že evangelisté-synoptikové Marek, Matouš a Lukáš používali jako pramene nějakého seznamu Ježíšových výroků, který byl předtím pořízen, není však v souladu s katolickou vírou tvrdit, že evangelia nebyla napsána těmi, jejichž jména nesou.

Zmatená teorie o jejich „postupném vzniku“ v anonymních křesťanských obcích je navíc arogantní urážkou prvotních křesťanských obcí, protože je fakticky obviňuje ze lži. Sugeruje, že tito prvotní křesťané si „vymýšleli“ Kristovy zázraky a výroky, a proto dnes prý nevíme, co vlastně Pán skutečně

udělal a řekl, tzv. „historický Ježíš“ je prý někdo úplně jiný než tzv. „Kristus víry“ Takový podvod by byl snadno odhalitelný a nepřátelé křesťanství by toho okamžitě využili, nic podobného se však nedělo. Křesťané by tím nic nezískali, jenom žalář a smrt. Ve svůj vlastní neprospěch však podvádí pouze blázen – a kdo by tvrdil, že všichni křesťané v průběhu 1. století byli blázny, tak je nejspíš sám blázen.

Thiedde uvádí ve své knize řadu dokladů, jak evangelia plně odrážejí realitu doby, potvrzenou nejnovějšími archeologickými vykopávkami. Dlouho se např. mělo za to, že cesta Panny Marie a sv. Josefa do Betléma ke sčítání lidu není pravdivou informací a má pouze alegorický význam. Prý postrádá logiku, aby obyvatelé museli cestovat často hodně daleko do místa, odkud pocházel jejich rod. Dnes ale máme k dispozici nejnovější archeologické nálezy papyrových svitků z té doby, úředních dokumentů, které výslovně uvádějí putování jednotlivých osob ke sčítání do místa svého původu. Sčítání se totiž konalo hlavně kvůli daním, a římská správa dobře věděla, že právě v místech, odkud obyvatelé pocházeli, mohli zdědit nějaké pozemky či budovy, jež podléhaly zdanění, proto vyžadovala ono „cestování“ a zápis u tamního příslušného úředníka, že buďto tady nějaké nemovitosti mají nebo nemají.

Stejně tak se dlouho považovala zpráva Matoušova evangelia o vyvraždění betlémských dětí Herodem za fikci, protože žádný jiný pramen ji nezmiňuje, dokonce ani Josephus Flavius, který ve svých *Židovských starožitnostech* věnuje Herodovi poměrně hodně místa a líčí ho jako strašlivou lidskou zrůdu. Herodes se často zdržoval ve městě Aškalon, kde měl vilu. Právě v ní archeologové objevili kostry asi dvou set povražděných chlapců ve věku do dvou let. Bylo by samozřejmě přehnané říkat, že toto jsou betlémská neviňátka (Aškalon je od Betléma hodně daleko), nicméně nález odhaluje pravdivost evangelní zvěsti o mudrcích z východu, kteří Herodovi zvěštovali, že se má v Betlémě narodit židovský král. Tento panovník ve svém panickém strachu o trůn zřejmě nechal povraždit chlapce do dvou let nejen v Betlémě, ale i na jiných místech. Pravdivost Matoušovy zprávy je tedy potvrzena. Odpovídá obrazu, jaký o Herodovi prezentoval Flavius. Natolik se bál o trůn, že neváhal zavraždit ani své tři syny, aby ho „náhodou“ nesvrhli, takže císař Augustus prohlásil, že by raději chtěl být jeho vepřem než synem. Bestialit, jichž se Herodes dopustil, bylo zřejmě takové množství, že nebylo v lidských silách

všechny vypočítat, proto Flavius uvádí pouze některé, vraždy malých dětí přitom pomíjí.

Stalo se také zvykem chápat číselné údaje evangelia jako pouhou symboliku. Tak např. Jan uvádí, že při zázračném rybolovu po Zmrtvýchvstání Páně ulovili apoštolé 153 ryb. Je jisté, že tento počet má svůj symbolický význam, odpovídající židovské tradici, jenže není důvod, proč ho nepovažovat současně i za pravdivý. Thiedde píše, že rybáři skutečně byli nuceni úlovky počítat, protože z každého kusu, prodaného na trhu, platili daň. Je vůbec s podivem, jak se nevěreční vykladači Nového zákona pasují na lepší znalce tehdejších poměrů než evangelisté, kteří v té době žili a působili.

Největším kamenem úrazu je pro všechny odpůrce Kristovy vedle Zmrtvýchvstání jeho Vtělení z Ducha svatého. Často je možno číst v různých publikacích, že prý se jedná o legendu, která se v různých obměnách vyskytuje ve všech starověkých náboženstvích. Thiedde dokládá, že toto vůbec není pravda. Pohanské kulty jsou plné bajek o bozích, kteří sváděli a unášeli krásné ženy ke svým milostným kratochvílím, starořecký Zeus např. svedl egyptskou princeznu Europu v podobě býka nebo spartskou královnu Ledu v podobě labutě. Vůbec nikde se ale nesetkáme s motivem nadpřirozeného vtělení do lůna panny, postrádajícího jakýkoliv pohlavní akt a odehrávajícího se ryze duchovním způsobem. Takový absolutně „nesexuální mýtus“ nemohl v době přesycené sexem, jakou epocha, kdy se Ježíš narodil, bezpochyby byla, přirozeným způsobem vzniknout, to je psychologicky nemožné. Jediným rozumným vysvětlením je přijmout zprávy evangelistů Matouše a Lukáše, kteří o tom píší, jako pravdivé, jako skutečný vstup Boha do lidských dějin.

Největší současný církevní historik kardinál Walter Brandmueller poukazuje též ve své knize *Vernuenftig glauben (Rozumně věřit)* na nedávný archeologický nález svitku z jeruzalémského chrámu, který potvrzuje skutečnost, že mnohé židovské dívky se zavazovaly slibem k doživotní pohlavní čistotě. Mohly se vdát za předpokladu, že jejich budoucí manžel se rozhodne tento slib respektovat. Podle staré křesťanské tradice právě toto byl případ Panny Marie, která jako mladá děvče strávila několik let v jeruzalémském chrámu a zasvětila se Bohu. Součástí tohoto zasvěcení byl i slib doživotního panenství. O věrohodnosti této tradice svědčí i Lukášovo evangelium, které hned na začátku v příběhu o andělově zvěstování uvádí Mariinu otázku: „*Jak se to stane, vždyť muže nepoznávám?*“ Ta by byla

nelogická, kdyby Maria, která měla krátce před svatbou, počítala s přirozeným mateřstvím. Anděl jí přece sdělil to, co mělo být v jejím plánu, až se zakrátko s Josefem vezmou: že si založí rodinu a budou mít dítě. Jenže Maria se vyděšeně ptá, co to znamená, neboť „muže nepoznává“, což poukazuje na její samozřejmý předpoklad, že jej tělesně nepozná ani po sňatku s Josefem, čili že dala slib doživotního panenství.

I Zmrtvýchvstání Páně je znevažováno – často právě od neomodernistických katolických biblistů – jako pouhý „mystický zážitek učedníků“ Toto téma by si ale zasloužilo další samostatné pojednání. Evangelní zprávy nejsou žádnými výmysly na způsob antických bájí a pověstí, protože za jejich pravdivostí stojí očitá svědectví těch, kteří byli ochotni jít za ně i na popraviště. Evangelia byla kompletně hotova ještě za jejich života. Kdyby jen jediná informace byla až později „vykonstruována“, očití svědkové Kristova života tu stále ještě žili po celé 1. století – a zcela určitě by se ozvali. Nic z toho se však nestalo. Ještě na počátku 2. století křesťanský apologeta Quadratus píše, že dosud žije několik málo svědků Kristových zázraků. Nenechme se proto mást nepřáteli sv. víry, i když někteří působí i uvnitř Církve. Upevněme své přesvědčení, že to, co evangelisté píší, je všechno absolutní pravdou. Historický Ježíš a Kristus víry je jedna a tatáž osoba. Nevěříme mýtům, ale Božímu Slovu, které se stalo Tělem!

PhDr. Radomír Malý

„Nemravné“ verše Písma sv.?

V Kalifornii v USA členové ateistického sdružení Buckyard Sceptic na veřejném shromáždění ostentativně trhali a pálili „nemravné“ verše Písma sv., vybízející prý „k netoleranci, k pohrdání ženami a k nenávisti vůči homosexuálům“ Jednou z takových „nemravných“ pasáží byl i citát z 1. listu sv. Pavla Timotejovi 2,9–10: *„Podobně i ženy se mají zdobiti slušným oděvem stydlivě a skromně, a ne vrkoči a zlatem nebo perlami nebo drahým rouchem, nýbrž tím, co se sluší na ženy, které chtějí žít bohabojně, totiž dobrými skutky... Je-li tedy podle ateistů „mravné“, když se ženy oblékají nestydatě a vyzývavě, ostentativně se chlubí drahými šperky a odmítají konat dobré skutky, tak tím se sami posuzují – a odsuzují.*

kath.net, 19. 9.2011

Polský episkopát protestuje

Katoličtí biskupové Polska vydali rozhořčený protest proti skandálnímu rozhodnutí nejvyššího soudu, který reagoval na žalobu katolických občanů proti pořadatelům jednoho koncertu ve Varšavě, na němž zpěvák, vyznávající satanismus, roztrhal na kusy Písmo sv. Nejvyšší soud se vyjádřil ve shodě se soudy nižších instancí, že prý „se nejednalo o urážku náboženského cítění věřících“ Polský episkopát vyzývá soudce nejvyššího soudu, aby svůj výrok přehodnotili.

Nasz Dziennik, 20. 9. 2011

Povinné antikoncepční injekce?

V Jihoafrické republice na základní škole ve městě Port Elisabeth dostaly tamní žákyně ve věku 10–12 let povinně injekce s antikoncepčními preparáty. Katolická církev se cítí tímto pobouřena, biskupové vyjádřili svůj rozhodný protest. Celou akci označili za „brutální diktát promiskuitní a proabortivní lobby“

Nasz Dziennik, 21. 9. 2011

Zemřely při obraně svaté čistoty

V sobotu 24. září bylo zařazeno mezi blahoslavené pět chorvatských řeholních sester z doby druhé světové války. Jejich klášter ve městě Pale u Sarajeva byl přepaden a zapálen oddílem tzv. četníků, srbských partyzánů bojujících proti Němcům, ale i proti Chorvatům. Řeholnicím se podařilo utéct do města Goražde. Četníci je ale vypátrali a uvěznili v jednom domě, kde se je pokusili znásilnit. Jejich odpověď zněla: „To nemůžeme, daly jsme slib Bohu.“ To četníky rozzuřilo natolik, že je všechny ubodali noži.

Nasz Dziennik, 22. 9. 2011

Aktivně vystupoval pro nenarozené

Papež bl. Jan Pavel II. ještě jako arcibiskup Krakova patřil k jedněm z nejenergičtějších prelátů- bojovníků proti potratům. Tehdejší komunistické

Polsko mělo velmi liberální potratový zákon, čehož výsledkem bylo ročně 200–300 tisíc dětí zabitých v lůně matky. V květnu roku 1974 vydal kardinál Karol Wojtyła výzvu věřícím své arcidiecéze, v níž mj. čteme:

„Chraňme každé počaté dítě! Prohlašuji, že zajišťujeme okamžitou pomoc všem potřebným nastávajícím matkám, a zaručujeme diskrétnost. Informace poskytují manželské poradny při kostelech, zejména při kostele Panny Marie v Krakově a také oddělení pastorage rodin v biskupské kurii.

Vyzývám a zároveň vroucně prosím lékaře a zdravotnické pracovníky, aby chránili životy nenarozených dětí, jak jim velí jejich povolání, přísaha a křesťanské svědomí. Všechny nejvroucněji vyzývám ke spolupráci v díle záchrany nenarozených dětí, k udělování materiální pomoci a k vytváření zdravé atmosféry. Každá matka od chvíle početí musí pocítit uznání a vstřícnost ode všech, zvláště pak od starší generace.“

Žródlo, 1. 5. 2011

Jak se vyznat v džungli zjevení a proroctví?

Moderní doba je plná různých katastrofických předpovědí. Už ani není možno sledovat všechno, co kdo na toto téma prorokoval – jak v nekřesťanském, tak i v křesťanském, dokonce i v katolickém prostředí. Vystupují mnozí samozvaní vizionáři, předpovídající „velkou katastrofu“ toho či onoho roku s přesným popisem záplavy celých kontinentů nebo ohně, jenž prý všechno spálí a zničí. Na rok 2012 je podle údajného „mayského kalendáře“ předpovězen konec světa, někteří vizionáři mluvili o budovách, jež se všechny zhroutí a zahubí značnou část lidstva atd. Takových „proroctví“ jsou tisíce – a nic z toho se nestalo.

Samozřejmě zde nemáme na mysli církevně schválená zjevení Pána Ježíše a Panny Marie, která nutno vzít vážně. Ta však většinou neobsahují žádné konkrétní přesně datované předpovědi, a pokud ano, tak ty se skutečně splnily (např. proroctví Matky Boží ve Fatimě o vypuknutí druhé světové války a pronásledování Církve bolševiky v Rusku). Nám ale jde o nepravá zjevení a proroctví, jakých je naprostá většina. Proto katolík musí být opatrný a nevěřit hned každému blábolu o „katastrofách“, které prý příštího nebo kterého roku nastanou. Jedná se o dílo d'áblovo, který chce vyvolat zmátek a strašit.

To není v Církvi nic nového. Už církevní učitel sv. Bernard z Clairvaux ve

12. století si stěžoval na „přemíru proroctví o neštěstí Církve a o konci světa“ A Jean Gerson, velký teolog přelomu 14. a 15. století, upozorňoval, že i svatí lidé mohou mít falešná zjevení d'ábelského původu. Proto V. lateránský koncil roku 1516 zakázal zveřejňovat jakákoliv proroctví, která nemají církevní schválení, a kazatelé dostali příkaz nemluvit o nich.

Už Nový zákon na řadě míst hovoří o nepravých prorocích a zázracích, dílu Božího nepřítele. Jak je ale katolický křesťan rozezná od pravých? Na to dává odpověď jedna z největších katolických mystiček 16. století sv. Terezie z Avily: „*Podřizujte se úsudku Církve, buďte jí poslušni – a nikdy se nestanete obětí satanského mámení!*“ A sv. František Sáleský na počátku 17. století píše: „*Všechno, co se neděje v poslušnosti, je podezřelé.*“ Jestliže nějaký vizionář tvrdošíjně odmítá, aby Církev posoudila jeho vize a předpovědi, pak je to na pováženou a věřící by se měli od toho distancovat. Samozřejmě to neznamena, že by katolík musel a priori odmítat známá zjevení, k nimž se Církev dosud nevyjádřila (např. Medjugorje), a nevytvořit si k tomu na základě své osobní zkušenosti vlastní názor. Vždycky ale je zapotřebí zůstat otevřený budoucímu konečnému rozhodnutí Církve a podle něho své stanovisko případně zkorigovat. Pokud se ale katolíkoví dostanou do ruky různé katastrofické předpovědi, sepsané lidmi, které vůbec nezná a o nichž nic neví, tak adekvátní odpověď může být pouze jediná: šup do koše, nebo v případě emailu okamžitě vymazat, i kdyby zněly sebezbožněji a sebevíc se zaštiťovaly Pánem Ježíšem a Pannou Marií.

Někteří katolíci se dopouštějí té základní chyby, že různá zjevení a proroctví jsou u nich předmětem většího zájmu než Písmo sv. a nauka Církve. Kristus Pán ale říká v podobenství o boháči a Lazarovi, že „*mají Mojžíše a proroky, ty ať poslouchají...*“ Dnes bychom to aktualizovali: Máme Písmo a učení magisteria, to je prioritní pro každého katolíka. Pravá, Církví schválená zjevení a proroctví, zkrátka vše, co označujeme termínem „katolická mystika“, jsou jistě požehnaným jevem a díky Bohu za ně, nutno však mít vždycky na zřeteli, že nejsou žádným „novým zjevením“, ale pouhým potvrzením, případně aktualizací toho, co je obsaženo v Písmu a v Tradici a co samo o sobě, když je věrně zachováváno, plně stačí k tomu, aby člověk dosáhl spásy.

Urs Keusch, Vision 2000, 1/2011
volný překlad z němčiny PhDr. Radomír Malý

Morální relativismus je největší hrozbou světa...

Tato slova řekl prefekt vatikánského soudního dvora kardinál Raymund Burke na kongresu katolického sdružení Kolumbových rytířů 2. srpna v americkém Denveru. „*Morální relativismus vstoupil i do myšlení některých teologů,*“ prohlásil dále kardinál a pokračoval: „*Vytváří ideologickou základnu kultury, vyznačující se násilím a smrtí. Součástí toho jsou potraty, eutanazie, homosexualismus, manipulace se zárodky apod.*“ Kardinál Burke vidí nejúčinnější prostředek obrany proti tomuto zlu v úsilí každého katolického křesťana o svatost. K tomu nerozlučně patří i obrana před snahami vyloučit víru ze života společnosti.

lifesitenews. Com, 12. 8. 2011

Simulace mše

Předsedkyně rakouského rozvratnického vnitrocírkevního hnutí *Wir sind Kirche* Marta Heizerová ve svém bytě v Innsbrucku „sloužila“ mši pro veřejnost. Bylo přítomno několik lidí. Pronášela konsekrací slova, i když nemá kněžské svěcení. Prý „Duch svatý vane, kde chce, proměňování není vázáno na kněžské svěcení...“ Místní biskup zahájil šetření celého případu. Za simulaci mše sv. je podle kanonického práva trest exkomunikace.

kreuz.net, 12. 9. 2011

Dobrá zpráva z Lichtenštejnska

V nedávném referendu odmítlo 52 % hlasujících občanů Lichtenštejnska návrh zákona, předloženého liberály a socialisty, o beztrestnosti potratů. Tento výsledek je velkým vítězstvím katolické víry v této malé alpské zemi.

Nasz Dziennik, 19. 9. 2011

Schockenhoff opět „šokoval“

Známý německý katolický nemodernistický teolog Eberhard Schockenhoff je už dlouhou dobu znám svými „originálními“ názory na situaci v Církvi, které jsou v diametrálním rozporu s katolickou naukou. Nedávno vzbudil

rozruch vyjádřením, že prý „manželská nevěra není žádným těžkým hříchem“
Dodejme, že Schockenhoff je jedním z čelných signatářů nedávného pamfletu
neomodernistických teologů proti Sv. Otci a nauce Církve.

kreuz.net, 2. 9. 2011

*„Evangelium musí být hlášáno ve své čistotě a jasnosti bez každého
relativizování, v tom záleží budoucnost Církve.“*

Michael Hesemann, kath. net, 13. 9. 2011

Vídeňské arcibiskupství za války pomáhalo Židům

Americká historička židovského původu Sarah Bloomfieldová, která se zabývá problematikou nacistického holocaustu Židů za druhé světové války, řekla nedávno při své návštěvě ve Vídni, že rakouský primas, kardinál Theodor Innitzer, za nacistické éry vedl systematickou akci ve prospěch pronásledovaných rakouských Židů. Vídeňská arcibiskupská kurie jim ilegálně opatrovala falešné pasy, aby mohli vycestovat, jezuita pater Ludger Born řídil centrum pro poskytování úkrytu Židům, určeným k deportaci do vyhlazovacích táborů.

radiovaticana.cz, 16. 9. 2011

První katolická univerzita v Bangladéši

V této asijské zemi byla založena první katolická univerzita pod názvem Notre Dame. Úspěch těchto snah je o to větší, že v této převážně muslimské zemi žije pouhých 1,5 % křesťanů, z nichž většinu tvoří katolíci.

Nasz Dziennik, 28. 8. 2011

Beztrestnost pro vraždy narozených dětí?

Kanadským úřadům nestačí, že jejich legislativa je ve vztahu k vraždám nenarozených dětí jednou z nejliberálnějších na světě. Soudkyně z provincie Alberta vynesla totiž pouhý podmíněčný trest nad devatenáctiletou Kathrinou

Efferlovou, která tajně porodila na zahradě domu svých rodičů syna, zabila ho a hodila přes plot. Ochránci života upozorňují, že tento rozsudek může být precedensem pro budoucí legalizaci vražd ne pouze nenarozených, ale i čerstvě narozených dětí.

res. claritatis.cz, 17. 9. 2011

Klid ve farnosti nejvyšší hodnotou?

Již řadu let požehnaně působil ve farnosti Kopfing v Rakousku v linecké diecézi pater polské národnosti Andrzej Skoblicki. Mši svatou sloužil vždy podle předpisů a jeho kázání pokaždé katecheticky vysvětlovalo pravdy katolické víry a morálky. Na rozdíl od svých neomodernistických kněžských kolegů měl vždycky v neděli nabitý kostel a aktivní mládež, která jím byla nadšena. Mladí lidé vypovídali v médiích, že děkují Otci Andrzejovi, že je naučil modlitbě a duchovnímu životu. Farář Skoblicki zavedl také pravidelné modlitby růžence a adorace před Nejsvětější Svátostí.

Navzdory těmto nesporným pastoračním úspěchům (nebo spíše kvůli nim) musí teď odejít nejen z farnosti, ale i z linecké diecéze. Tři důchodci z farnosti Kopfing si stěžovali u lineckého biskupa, že prý „farář Skoblicki považuje víru v Boha za vyšší hodnotu než klid ve farnosti“. Stěžovatelé, odchovaní předchozími neomodernistickými předchůdci patera Skoblického, pokládají totiž jeho dogmatická a morální kázání, adoraci před Sanctissimem a růženec za projev „předkoncilní éry“, s níž Církev údajně „skoncovala“. Rádi by viděli ve farnosti tak jako dříve nikoli modlitbu, ale nekonečné diskuse. Když s tím u faráře neuspěli, šli za biskupem. Nejsmutnější na celé věci je, že biskup Ludwig Schwarz dal těmto pouhým třem osobám za pravdu a nic nedbal na masovou podporu, jíž se Otci Andrzejovi dostalo z řad farníků. Pro média sice řekl, že Otec Skoblicki udělal v Kopfingu kus kvalitní práce a farnost pozvedl, ale že ji bohužel „rozděluje“ a proto je prý nutná jeho výměna. Ve farnosti se rozproudila podpisová akce na obranu patera Skoblického, kterou podepsali téměř všichni věřící. Podpora faráře je tedy spontánní a skoro jednotná, pater Skoblicki proto v žádném případě „nerozděluje“.

kreuz. net, 18. 9. 2011

Naše poznámka: Je přímo strašlivé, že „klid ve farnosti“ se pokládá za nejvyšší hodnotu, nikoli víra. Když kněz hlásá pravou katolickou nauku

a vyvolá tak odpor některých neomodernistů ve farnosti, tak „rozděluje“, i kdyby těch odpůrců byla jen nepatrná hrstka. Když se přizpůsobí a jde neomodernistům „na ruku“, je všechno v pořádku.

Není důvodů?

Viceprezident USA Joe Biden se nechal slyšet, že prý „není důvodů, proč se na Čínu pohoršovat kvůli její politice jednoho dítěte“ a nutno to „chápat“ Potraty, k nimž pod drastickými tresty vláda nutí své občanky při druhém těhotenství, panu Bidenovi zřejmě vůbec nevadí. Otřesnou skutečností je, že viceprezident Biden, i když vystupuje pro legalizaci potratů, se vydává za katolíka a dokonce chodí na mši.

Nasz Dziennik, 25. 8. 2011

„Ve věci manželských rozvodů není nemilosrdná Církev, ale rušitelé manželské věrnosti.“

Mons. Andreas Laun, světící biskup Salcburk, Rakousko

Zpovědní tajemství je nezrušitelné

Sv. stolec kategoricky odmítl požadavek irské vlády a různých organizací, aby kněz, jenž se dozví ve zpovědnici o sexuálním zneužívání, byl ze zákona pod trestem nucen toto hlásit úřadům. Zpovědní tajemství je podle Sv. stolce nezrušitelné.

Nasz Dziennik, 25. 8. 2011

Benedikt XVI. v Německu a média

Sv. Otec Benedikt XVI. ukončil svou návštěvu v Německu, velmi důležitou a podnětnou. Co se ale dozvěděl běžný český občan, který nesleduje katolické zpravodajství a spokojuje se s informacemi servírovanými televizí, Bleskem a dalšími audiovizuálními nebo tištěnými sdělovacími prostředky?

Především si odnesl dojem, že papež jel do Německa hlavně a na prvním místě „žehlít skandály sexuálního zneužívání duchovních“. Potom se mu dostalo sdělení, že Benediktova cesta se setkala s bouřlivým projevem

nesouhlasu. Televizní stanice se předháněly v záběrech levicových poslanců Bundestagu, opouštějících demonstrativně sál při papežově projevu. Český konzument médií viděl nebo četl o aktivistech, protestujících proti „zkostnatělé“ morálce Církve, kterou údajně tento papež ztělesňuje. Prý i samotní věřící už mají „po krk“ papežova odmítání kondomů, rozvodů, antikoncepčních pilulek, svěcení žen na kněze apod.

Tak informovala o návštěvě Sv. Otce v jeho rodné zemi nejen většina českých, ale i nejvlivnějších světových médií. K tomu nelze než konstatovat, že mediální sféra se v éře liberalismu stává čím dál více zapáchající žumpou. Benedikt XVI. pronesl v Bundestagu krásný projev na téma slov sv. Augustina o tom, že odstraněním spravedlnosti se státy stávají lupičskými pelechy a doložil to smutnou zkušeností nacismu v novodobých dějinách svého národa – a média si toho téměř nevšimla. Jenže právě toto byl v papežově návštěvě Německa jeden z klíčových momentů: hlava Katolické církve tím reagovala na současnou celosvětovou tzv. ekonomickou krizi, která vůbec není prioritně ekonomická, nýbrž morální. Právě popření principu spravedlnosti vyvolalo soudobé ekonomické potíže, což byla z úst Sv. Otce závažná a varovná slova. To ale vlastníky televizních stanic a vlivných deníků pramálo zajímalo. Jimi placení redaktoři se zaměřili hlavně na to, že se papež setkal s oběťmi sexuálního zneužívání v církevních zařízeních, aby to naservírovali jako „ústřední problém“ Katolické církve a nejzávažnější příčinu návštěvy římského pontifika v Německu.

Již několik let média prezentují katolický klérus jako málem největší pedofilní spolek na světě, aniž se slůvkem zmíní o tom, že procentuální podíl provinilých duchovních a zaměstnanců církevních zařízení se pohybuje mezi 1–2 procenty celkového počtu – a i z toho je třeba ubrat, protože dobrá polovina oznámení je nejspíš nevěrohodná, neboť mnozí podnikavci obratně využívají fakt, že Katolická církev oběti sexuálního zneužívání v církevních zařízeních finančně odškodňuje. V televizi, v rozhlasových stanicích nebo v denících si nikdo z redaktorů nepřipouští o věrohodnosti těchto oznámení žádné pochybnosti, naopak se ocitají na tapetě biskupové, jestliže na ně okamžitě nereagují suspenzí kněze a oznámením na policii. Tak ovšem v žádné světské instituci nikdo nepostupuje, každý šéf, postavený před takové obvinění svého podřízeného, musí nejprve celou věc prověřit ze všech stran, neboť dokazování pro a proti je tady obtížnější než v jiných případech. Rozhodnutí je

často velmi nesnadnou záležitostí. Biskup, jenž si počíná v těchto kauzách uvážlivě a neukvapuje se s okamžitým uplatněním trestu pro domnělého pachatele z řad kléru, je automaticky pranýřován jako spoluviník, jenž prý kauzy „tutlá“ a „zametá pod koberec“ (tím samozřejmě nemáme na mysli případy, kdy vina kněze je prokázána a biskup ji řeší pouhým přeložením, ty jsou ale velice vzácné).

Téměř nikde se také běžný konzument médií nedozví o pedofilii v řadách pedagogů, lékařů nebo psychologů, ačkoliv podle solidních amerických statistických výzkumů je tady výskyt těchto jevů mnohem vyšší než u katolického duchovenstva. Z toho je vidět jednoznačný záměr: Představit veřejnosti Katolickou církev jako největší pedofilní instituci všech dob, jako málem „experta“ na zneužívání dětí a mladistvých.

Proč to všechno? Velmi jednoduše. Katolická církev v současné moderní společnosti stojí jako pevný maják autentických morálních hodnot – především v sexuální oblasti. Nekompromisně odmítá potraty, eutanazií, mimomanželský sex, antikoncepci, manipulace se zárodky ve zkumavce atd. Aby byl její prorocký hlas oslaben a znevážen, musí být právě ona prezentována jako zloděj, jenž volá „Chyťte zloděje!“ Za veškerou kampaní proti údajnému zneužívání dětí a mládeže kněžími není nic jiného než snaha dostat Církev do situace, kdy každý její hlas na obranu nenarozených, ve prospěch mravní čistoty nebo proti pornografii lze obrátit proti ní: Vy nemáte na toto téma co povídat, podívejte se sami na sebe, na zneužívání, jehož se vaši kněží dopouštějí. Proto se světoví žurnalisté neštítí podle lhát a zároveň odhalovat svoji nízkou fekální úroveň tím, že se neustále hrabou v těch záležitostech, o nichž slušný člověk raději pomlčí, neboť se mu hnusí o tom mluvit. Jenže „účel posvěcuje prostředky“ – Církev musí být neustále pranýřována jako pedofilní nákaza světa, a to tak dlouho, dokud tomu veškeré obyvatelstvo planety neuvěří jako základní pravdě moderních dějin.

Neomodernisté uvnitř Církve tuto vylhanou masivní propagandu jenom vítají, neboť se jim při tom snadno poukazuje na falešnou „příčinu“ údajného zneužívání, jíž je – jak jinak – kněžský celibát. A nejen on, nýbrž i veškerá tak zvaně „zkostnatělá“ sexuální morálka, jež prý není „radostnou“, ale „hroživou“ zvěstí. Účelovou prolhanost ateistů, ekologických aktivistů, racionalistů, agnostiků, liberálů všech barev aj. využívají jako nátlak ke změně katolické nauky ve svůj prospěch. Že se tím spojují s nepřáteli Církve, jim vůbec nevadí,

koneckonců jedná se o pátou d'áblovu kolonu, jež bojuje proti Kristovu mystickému Tělu zevnitř, nikoli zvenčí. O souznění neomodernistických skupin v Církvi se zarytými nepřáteli sv. víry svědčí nejlépe to, kolik prostoru jim média, ovládaná protikatolickými elementy, poskytují. Televize zabírala při papežově návštěvě především protestující skupiny à la Wir sind Kirche, ale desetitisíce zbožných věřících na papežských mších, aplaudujících římskému pontifikovi, jen velmi letmo. Přitom těch protestujících byla ve srovnání s těmi prvními pouhá hrstka. Tak vypadá „serióznost“ a „objektivita“ televizního zpravodajství.

Na závěr si ale neodpustím kritiku do vlastních řad. Jeden z největších církevních apologetů 20. století, pater Konrád Kubeš z Tovaryšstva Ježíšova, si ve svém spise *Apologetická abeceda* postěžoval, že mnozí katolíci „*milují apologii v papučích*“ Jsou příliš pohodlní na to, aby vytáhli do otevřeného mediálního střetu. Já jsem na témata, o kterých byla výše řeč, slyšel a četl velice málo opravdu nebojácných vyjádření, tvrdě pranýřujících podvodnou proticírkevní kampaň posledních let.

Přitom o příklady z minulosti není nouze. Počátkem 20. století u nás profesor Karlovy univerzity a politik Tomáš Garrigue Masaryk veřejně na schůzi v jedné pražské hospodě prohlásil, že „*takový katecheta – to je státem placený denunciant*“ Bylo to v reakci na novinový článek prostějovského faráře a katechety Karla Dostála-Lutinova, jenž v novinách protestoval proti úvodníku k jednomu almanachu, který napsal gymnazijní profesor Karel Juda. Juda tam označil náboženství za podvod, Dostál se proti tomu ozval. Je jasné, že se o žádné udání nejednalo, šlo o zcela legitimní mediální polemiku. Proto se celkem 300 katechetů v čele s prof. Šimonem Bártou (pozdějším českobudějovickým biskupem) ozvalo a podalo na Masaryka soudní žalobu. I když neuspěli, tak přece jen to mělo jeden pozitivní efekt: Masaryk si už podobný exces na adresu duchovenstva nedovolil.

Církevní dějiny mohou předložit hodně příkladů odvážných apologetů, obránců Církve a potíračů lží jejich nepřátel. Sv. Štěpán byl prvním z nich, později sv. Justin, Tertullian, ke konci 2. století římský senátor Apollonius, jenž před svojí popravou pronesl nadšenou obranu Církve a vyvrátil pomluvy, které se o ní šířily. Mohli bychom pokračovat, každé století nabízí několik zárných vzorů.

Proč dnes takové chybí? Proč jsme se my, katolíci počátku 3. tisíciletí

nechali vmanévrovat do pozice zkroušených kajícíků nikoli před Bohem, ale před tímto nepřátelsky naladěným světem, a nastavujeme s hrbatou pokorou svá záda jeho bičům?

Odpověď je jednoduchá i složitá zároveň. Příčinou je nedostatek víry. Statečně a apologeticky v pravém slova smyslu může vystupovat pouze ten katolík, který je skálopevně přesvědčen o pravdě, obsažené v Písmu sv. a v Tradici, a nemá stín pochybností. Poněvadž ale víra spousty katolíků současnosti je nahlodána neomodernistickými tezemi, zpochybňujícími téměř všechno, proto je nedostačující i zásadová obrana pravdy. Pak ovšem si nepřátelé Ježíše Krista budou dovolovat čím dál víc. V neděli 25. 9. jsem v pořadu Nory Fridrichové *68 hodin* zaslechl v reportáži o sexuální výchově i větu, že ke zneužívání dětí prý dochází na mnoha místech: v lese, ve škole, v kostele... Samozřejmě se neuvedl ani jeden případ, kdy se něco takového v domě Božím u nás stalo, pouze se to jen tak pláclo. Chtěl bych však vidět reakci mohamedánů, kdyby místo „v kostele“ tam zaznělo „v mešitě“ A také bych se rád dočkal toho, až média budou jednou líčit učitelský nebo lékařský stav jako pedofilní spolky stejným způsobem, jako líčí katolické duchovenstvo. Tu bude teprve rodeo, až potom učitelské nebo lékařské profesní či odborové organizace začnou podávat žaloby pro urážky příslušníků svého povolání.

Pouze my, katolíci, duchovní i laikové si necháme líbit každou lež, urážku a pomluvu. Zvykli jsme si brát to jako normální věc. Ono to svým způsobem normální opravdu je, protože Kristus předpověděl, že budeme všichni pro Jeho jméno v nenávisti, jenže nesmíme lži, pokud je to v našich silách a moci, ponechat absolutně žádný prostor. Nutno se ozvat – a to tak, aby nás bylo slyšet, i kdybychom měli jít do soudních sporů. To ovšem vyžaduje mít nejprve pravou víru: jednu, svatou, katolickou, přijímající všechno, co Církev předkládá k věření.

PhDr. Radomír Malý

Pomáhají konvertitům z islámu

Ve francouzském městě St. Étienne zahájila své vysílání v arabštině katolická rozhlasová stanice, zaměřená ke konvertitům z islámu. Jejím hlavním úkolem je posílit tyto neofity ve víře. Potřebují to více než kdo jiný, protože muslimové konvertitům z islámu vyhrožují smrtí a své hrozby mnohokrát

splnili. Proto zmíněná rozhlasová stanice nabízí hodně pořadů o prvokřesťanských mučednících a jejich svědectví krve pro Krista.

Vision 2000, 4/2011

Zákaz výuky náboženství v Kanadě

Vláda kanadské provincie Quebec zakázala výuku katolického náboženství v mateřských školách, financovaných státem. To se týká i zpěvu koledí v předvánoční době. Přítomnost náboženských symbolů v mateřských školách prý není v souladu s laickým charakterem státu.

Žródlo, 2. 1. 2011

Ekvádorští biskupové proti demoralizaci dětí

Biskupové latinskoamerického státu Ekvádor odsoudili ve společném prohlášení vládní rozhodnutí o povinném rozdávání kondomů dětem od deseti let.

Information FMG, 5/2011

Bojovat o mravní čistotu

Biskup v Bakeru (Oregon, USA) Robert F. Vasa vyzval ochránce nenarozeného života ve své diecézi, aby paralelně s bojem za nenarozené děti propagovali též požadavek života v mravní čistotě, což znamená sex pouze v manželství.

Information FMG, 5/2011

Hrozba smrti boloňskému arcibiskupovi

Arcibiskup italské Boloně kardinál Carlo Caffara dostává v poslední době emaily a faxy s výhrůžkami smrtí. Důvodem je hierarchův kategoricky odmítavý postoj k praktikované homosexualitě. Prokuratura se ujala vyšetřování tohoto případu.

Information FMG, 5/2011

„Jen v Bohu je nejvyšší pramen důstojnosti lidské osoby a jejich základních práv.“

Bl. Jan Pavel II.

Satan opravdu existuje

Biskup ve Springfieldu (Illinois, USA) John Paprocki nařídil, aby ve všech farnostech jeho diecéze se kněží po mši svaté povinně modlili s věřícími modlitbu ke sv. Michaelu Archandělovi za ochranu před zlým duchem. *„Satan opravdu existuje a dělá všechno, aby nás odvedl od pravého životního cíle,* napsal biskup v listě kněžím.

Information FMG, 8/2011

Moudrost nebo zbabělost?

Biskup v Lincolnu (Nebraska, USA) Fabian Bruskewitz kritizoval ve svém dopise kněžím, že mnozí z nich se pod zástěrkou „pastorační moudrosti“ bojí mluvit o praktikované homosexualitě jako o hříchu. Biskup připomíná, že ve věci Božích přikázání je nutno hovořit jasně a nedvojznačně a nelze se vymlouvat na žádnou „moudrost“

Information FMG, 8/2011

Brzy budete pronásledováni!

Arcibiskup amerického New Yorku, Timothy M. Dolan, vydal prohlášení k nově vyhlášenému zákonu o legalizaci homosexuálních sňatků. Hierarcha upozornil, že toto je první krok k pronásledování věrných katolíků, kteří s tím nemohou souhlasit. Katolické charitativní ústavy nesmějí těmto „manželům“ poskytovat děti k adopci, úředníci katolického vyznání nemohou z důvodů svědomí takové „sňatky“ registrovat apod. To znamená podle arcibiskupa konflikt s celou společností a nové pronásledování.

Information FMG, 8/2011

Dnešní sekularismus je podobný totalitě

Kuriální kardinál Antonio Canizares Llovera, prefekt kongregace pro liturgii na přednášce v peruánské Limě řekl, že současný sekularismus vyspělých zemí má shodné rysy s totalitními diktaturami nacismu a komunismu a je jen otázkou času, kdy začne uplatňovat tytéž nebo podobné metody perzekuce odpůrců.

Information FMG, 8/2011

Švýcarský gardista proti sexuální výchově

Bývalý švýcarský gardista Pius Segmueller, který sloužil se zbraní v ruce ve Vatikánu, dnes poslanec švýcarského parlamentu, vede podpisovou kampaň pro zastavení povinné školní sexuální výchovy ve školách, neboť tato vede podle jasných statistických ukazatelů k sexualizaci mládeže a k promiskuitním návykům.

Glaube und Kirche, 8/2011

Církev je vyzvána k odporu!

„Jsme účastníky intelektuální války proti národní a křesťanské tradici. Desítky let neustále slyšíme, že křesťan má být hodný ke všem, a zapomíná se, že být vyznavačem Krista znamená také boj o hodnoty a zásady, plynoucí z evangelia. Proto křesťané v Evropě nebyli k tomuto střetnutí připraveni. Nejlepším příkladem je to, jak křesťané ve Francii podcenili boj proti potratům. Od počátku jsme byli přesvědčeni, že boj na obranu života lze vést pouze v rovině právní, jenže on má také svůj duchovní a božský rozměr. Markantně nás o tom přesvědčily agresivní manifestace stoupenců interrupcí, kteří mají svou oporu např. u bývalých prezidentů Francie Jacquesa Chiraca a Valéryho Giscarda nebo u zasloužilé členky Akademie věd Simony Veilové. Ke stoupencům civilizace smrti náleží také všichni anarcho-trockisté, kteří představují obránce života jako odpůrce demokracie. Tváří v tvář tak hojně prolévané krvi nenarozených dětí jsme nyní přesvědčeni, že nestačí pouze obvyklá manifestace. Je zapotřebí i veřejné pokání a modlitba za spáchané hříchy. Víme, že jen modlitba a pokání mohou přemoci, otce lži‘ Správnost

našeho smýšlení potvrzuje mj. i argentinský kardinál Jorge Bergoglio, který vůči nedávno schválenému argentinskému zákonu, povolujícímu homosexuální svazky, se vyjádřil takto: ‚Nebud‘me naivní, tady nejde pouze o politickou válku, to je plán na likvidaci Boha.‘ Ano, žijeme v epoše, kdy Církev je vyzvána, aby se stala společenstvím odporu. Nepodléhejme iluzi, že když přijmeme cestu laicizace a dechristianizace, tak budeme moci cokoliv zmírnit.“

Jean Pierre Maugendre, prezident sdružení

Renaissance Catholique ve Francii

cit. Zródlo, 17. 10.2010

Privilegia pouze pro službu

8. prosince oslavíme jako každoročně slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie. Jí jediné z lidí se dostalo privilegia přijít na tento svět bez poskvrny dědičného hříchu. Proč pouze jí? Z jednoduchého důvodu: Protože Syn Boží, Svatý a Neposkvrněný hříchem, se nemohl narodit z člověka poznamenaného poskvrnou prvotního hříchu. Bylo to privilegium pro službu jiným, pro jejich spásu.

Taková je dialektika Boží. Pán uděluje lidem různá privilegia, někomu větší, jinému menší: zdraví, nadání, životní podmínky atd. Jenže nic z toho není k užitku nositele, vše je pro službu jiným. Z toho, jak jsme dané „privilegium“ právě pro tento cíl využili, se budeme jednou zodpovídat. Abychom se nemuseli trást strachy, vzývejme Neposkvrněnou! Maria, Matko a Panno, která jsi byla obdařena tím nejvyšším možným privilegiem, početím bez poskvrny dědičného hříchu, nauč nás prosíme, ať privilegia, která máme proti jiným lidem, využijeme pouze k jejich službě a pomoci! Amen.

PhDr. Radomír Malý

Pomoc těhotným ženám a informace

Hnutí pro život ČR

Hlubočepská 85/64

152 00 Praha 5

telefon: 603 976 231

<http://prolife.cz>

<http://svobodavolby.cz>

***Informace o přirozeném plánování rodičovství –
o symptotermální metodě podá***

Liga pár páru

David a Michaela Prentisovi

Fügnerova 143/9

272 01 Kladno

tel.: 312 686 642

www.lpp.cz, lpp@lpp.cz

<http://lpp.cz>

Z deníku pravoslavného kněze Mgr. Libora Serafína Halíka, Ph.D. z modlitební stráže před nemocnicí v Brně

Chtějí mě polít Primalexem.

11. brněnský pochod pro život – 2. sobota, červenci 2004

Konal se v sobotu 10. 7. 2004 Vyšli jsme z kostela svaté Rodiny a směřovali do centra velkoměsta na ulici Českou, náměstí Svobody, Dominikánské náměstí, Šilingrovo náměstí. Pak jsme se okruhem vraceli ulicí Husovou k nemocnici na Obilním trhu. Pochodovalo šedesát pět lidí. Šel i katolický kněz Lubor D. Minorita v hábitu, MUDr. Bogdan nesl v čele největší kříž s nápisem „Nezabiješ nenarozené dítě“ Šel s námi i Mgr. Farský, jeden z týmu překladatelů ekumenické bible z Českobratrské církve.

V pondělí 12. 7. 2004 slyším v BBC, že OSN kritizuje prezidenta USA Bushe za to, že jeho vláda bojuje proti AIDS programem sexuální zdrženlivosti. Pokládá manželskou sexuální věrnost i mimomanželskou sexuální zdrženlivost za nemoderní křesťanský přežitek, který je třeba celosvětově odstranit. Kolem 12.00 se na Obilní trh přišel podívat jistý muž a žena z Bratrstva Pia X.

V úterý 13. 7. 2004 mi tato paní K. z Bratrstva sv. Pia X. celé dvě hodiny na Obilním trhu pomáhá. Bože, prosím, požehnej jí za to! Před 12.00 nám pomohla i Jana R. a v 12.00 nás navštívil Petr. I. Hodně lidí nenávistně nadávalo, ať dělám raději něco jiného, ale dvě ženy s námi sympatizovaly. Když jsem se vracel od nemocnice, u kavárny někdo vykřikl, že se mnou nesouhlasí. Vzápětí mě doběhla za rohem mladá žena a děkovala mi. Řekla, že studuje na vysoké škole filozofii a uvědomuje si, co všechno musím od nadávajících vydržet. Od těch nevěřících i od některých věřících. Sama je věřící. Podepsat petici na mou podporu se však bála. Ale i tak díky, Bože, za její povzbuzení. Pak jsem si vesele zpíval: „Sláva Bohu.“ Bože, prosím, dej jí více víry, která i hory přenáší a vše potřebné k životu věčnému. Dej Bože, aby ani svým oblečením (hodně poodkrytým poprsím) nevyzývala (pravděpodobně nevědomky) cizí muže k hříchu smilstva.

Ve středu 14. 7. 2004 jsem stál před nemocnicí s historikem Radomírem M., Marií M., neznámou paní a s Janou R. Dvakrát začalo poprchávat. Pomodlil jsem se, aby přestalo. Přestalo. Proto jsme mohli dál rozdávat letáčky. Večer televize informuje, že Nizozemsko, Švédsko a Dánsko už

umožňují homosexuálním párům adopci dětí ze sirotčince. To znamená, že tyto tři státy vyšly vstříc pedofilům mezi homosexuály. Nenápadně de facto zlegalizovaly pedofilii, pokud se koná uvnitř homosexuální rodiny. Chudáci pedofilně zneužívané děti. Prezident Bush a Kongres USA chtěli zpřesnit americkou ústavu dodatkem, že manželství je možné jen mezi mužem a ženou. Zpřesnění zabránil Senát USA.

Ve čtvrtek 15. 7. 2004 stojím na Obilním trhu. Neznámý muž se přišel přede mnou obhajovat, že on se ženou zde před rokem a půl dali zabít své dítě, neboť lékař mu řekl, že je nemocné. Jedna žena mi přišla poděkovat, že má normální dítě, že je ráda, že si ho nedala zabít.

V pátek 16. 7. 2004 jsem byl na Obilním trhu s vozíčkářem Františkem B., Janou R., Lucií Š. A paní K. Chvíli nás zde navštívil JUDr. P. a Ilona M. V 11.05 mi muž v bílých montérkách vyhrožoval, že mě přijde polít primalexem. Telefonuji proto na policii ČR, na číslo 158. V 11.25 projíždí kolem mě první auto policie ČR, ale nezastavuje. V 11.35 projíždí druhé auto policie ČR, ale nezastavuje. Hned za ním přijíždí třetí auto policie ČR. To zastavilo. Policista vystoupil a byl zde s námi do 11.48. Násilník uviděl zdálky tři policejní vozy a nedostavil se. V noci se mi zdály sny, které mne zstrašovaly. Odmítám je ve jménu Ježíše Krista vzkříšeného.

V pondělí 19. 7. 2004 slyším zprávu BBC, že 10 % obyvatel Francie jsou muslimové. Premiér Izraele vyzývá francouzské Židy, aby se proto raději odstěhovali do Izraele. (Židů žije ve Francii jen 600 000.) Před nemocnicí stojím s Janem H. Jistá pacientka nám dosvědčuje, že cedule přednosta kliniky je lživá, neboť dvě ženy, které s ní ležely na pokoji, byly zde v červnu a v červenci 2004 na interrupci. Místopředseda Parlamentu Evropské unie, Čech Ouzký (ODS), smutně konstatuje v BBC, že každý europoslanec má povolen pouze jeden den a jeden týden v roce na kontakt se svými voliči. Taková je evropská demokracie v praxi.

Ikona o interrupci a zatčení starostou se strážníky

V úterý 20. 7. 2004 mě a vozíčkáře Františka B. na Obilním trhu fotil muž z deníku Rovnost, avšak na nic se nás nezeptal. Co zamýšlí? Kéž se to zlo, co zamýšleli proti nám, obrátí proti nim, Bože. V *Immaculatě* čtu příběh bývalého srbského potratáře, gynekologa, který přestal s umělými potraty díky opakovaným strašidelným snům. Stal se pak praktikujícím pravoslavným

křesťanem. Dal namalovat ikonu zobrazující cestu do pekel pro ty, kteří zabíjí a spoluzabíjí nenarozené děti. Její kopii mám doma. Připomínám si, jak mě satan v masce Boha roku 1988 dvakrát geniálně obelhal a já naletěl a myslel si, že konám vůli Boží. V letech 1987 a 1988 mě obelhal určitě pětkrát a patnáct let mi trvalo, než jsem se z těchto lží s Boží pomocí a každodenní duchovní dřinou vymotal. Vůli satanovu jsem v žádném případě konat nechtěl. Přesto jsem ji v některých věcech konal. Dodnes je mi to nepříjemné. Bůh to dopustil, abych se nad míru nepovyšoval. Podle zpráv z rádia Vatikán španělští katoličtí biskupové protestují proti manželství homosexuálů, které hodlá levicová vláda a Parlament Španělska r. 2005 zavést.

Ve středu 21. 7. 2005 jsem byl na Obilním trhu s Jiřím Z. A Marií M. Lidé si brali více letáček než v předchozích dnech. Vzala si i jedna zdravotnice. V noci na Radiožurnálu oznamují, že Česká republika musí v roce 2005 darovat 28 miliard Kč do ústředí Evropské unie v Bruselu.

Ve čtvrtek 22. 7. 2005 jsem byl na Obilním trhu s vozíčkářem Františkem B. A s Marií M. Petici a naši podporu podepsal bývalý katolický bohoslovec, který se však oženil. Ted' si nesl z porodnice druhé miminko. Miminku jsem dal požehnání. Já zpíval Žalmy a z okna nemocnice vedle mě zněla silně hudba z rádia. Nemocnice na mě přesto zavolala městské strážníky, že prý hlučím. Jakmile přijeli, v nemocnici vypnuli rádio. Strážník mi řekl, že nemocnici ve skutečnosti nevadí hluk, ale má slova Žalmů. Neznámý mladík se do toho vložil: „Vždyť je přece svoboda projevu!“ Tak strážníci zase odjeli. Pak jsme mluvili s tou těhotnou paní, která se nás už několikrát zastala, a Bůh ji za to odměnil tím, že jí přestaly těhotenské komplikace. Bude rodit 8. 8. 2004. Bože, prosím, pomoz jí i miminku.

Podle Českého statistického úřadu se od roku 1990 v České republice počet dětí narozených neprovdaným ženám ztrojnásobil. V posledním roce u nás už 30 % ze všech narozených dětí patří párům žijícím tzv. na hromádce. Podle zpráv z České televize z 50 000 iráckých a afgánských zajatců držených Američany došlo k zneužívání pouze u 94 osob. Podle statistik, které uvedlo zpravodajství televize Nova, je v České republice druhá nejmenší porodnost na světě. Porodnost činí 1,18 dítěte na jednu ženu od puberty do přechodu. Nejnižší porodnost na světě má současná Ukrajina.

V pátek 23. 7. 2004 mám podle občanského kalendáře svátek. Toho dne jsem stál před nemocnicí s Pavlem K. z Břeclavi. Vypravil se na mě sám

starosta městské části Brno-Střed Kameníček s malou dodávkou plnou městských strážníků. Pomocí lži a vyhrožování násilím mě donutili nastoupit. Existuje na to svědek David K. Cestou jsem se mobilem kontaktoval s poslancem Parlamentu ČR Jiřím Karasem a s prvním právníkem. Právník řekl velícímu strážníkovi, ať mne, neoprávněně zadrženého, okamžitě propustí. Strážník to udělal. Přesto mě pak přestupková komise Brna-Střed obvinila z přestupku. Až 20. 6. 2005 přestupková komise oznámila, že spáchání přestupku mi nebylo spolehlivě prokázáno.

Víra je dar

Učíme se naslouchat slovům Písma a porozumět jim, abychom získali dospělou víru. Většinou se tak děje při přípravě na svátost biřmování. Přitom o víře slyšíme, že je to dar. Ano, víra je nám dána Bohem, je darem Boha Otce. Tak jak to, že je tolik nevěřících? Intuitivně věří i pohané a věřil i pračlověk, chápající, že bez něčeho vyššího se svět nemůže obejít. I když k němu se ovšem radostná zvěst ještě dostat nemohla, zatímco k pohanům ano.

Co je tedy příčinou nevíry? Bůh dal člověku spoustu darů a také připomínky, aby tyto dary nezapomněl využívat a nenechal je ležet ladem. Vzpomeňme si na zakopané hřivny! A těmito hřivnami jsou pro nás nevyužívané a nepřijaté dary Boží. Ano, nepřijaté dary Boží, případně jejich sobecké využívání. Všichni jsme dostali dar víry, ale jde o to, jak dalece jsme byli ochotni tento dar přijmout.

Pokud jsme malí, pomáhají nám v přijetí daru víry rodiče a kmotři a starší předkové a příbuzní a také ti, kteří nás o víře učí a v ní vychovávají, to je kněží a katecheté. Prostě ti, kteří dar víry již přijali a mají s ním zkušenosti.

Nejenom komunisté, ale všichni, kteří stavějí na hmotě jako prvotní a podstatné, brání člověku v přijetí víry, jejímu pochopení a dalšímu rozvoji ve své osobnosti i předávání dál, jak další generaci, tak těm, kteří ještě žádný impuls k přijetí víry nedostali.

Člověku by k přijetí víry mělo pomoci i všeobecné vzdělání, základy fyziky a chemie, matematiky a dalších přírodních věd, aby pochopil, že se nic neděje bez Boha a že vše, to potvrzuji, má svůj počátek v Bohu. Tedy i víra.

Zmínil jsem se o přírodovědě, přírodních zákonech. Vždyť i ty jsou dány Bohem, jsou jím ustanoveny. V přírodě se vše řídí podle nich. O ně se máme

v životě opírat při svých pozorováních života a dění kolem sebe. Místo toho se dává prostor různým spekulacím, jako třeba tvrzení o speciální formulaci druhé věty termodynamické, dle které je možný vznik hmoty a života z ničeho, bez Božího působení.

Bůh Hospodin dělá vše logicky, podle jím daného řádu a slova (logos). Bůh není žádná smyšlenka. Proto nám dává dar víry, abychom v Něho uvěřili, abychom pochopili, jak tvoří a že vše, co dělá, dělá z lásky a s láskou, a my se máme chovat také tak. S láskou a nesobecky k sobě a svým bližním. Nepřipouštět si a neupřednostňovat své zájmy a potřeby, respektive jenom své potřeby a sebe.

Vše, co děláme, máme dělat ve víře a lásce k Bohu, ve snaze dobrat se poznání Boha a Boží vůle a tím si svoji víru upevňovat a dále rozšiřovat. A také v tom pomáhat druhým. Pochopíme-li, co je to láska ve smyslu tohoto tvoření, pak i naše víra bude pevná a radostná.

Vždyť Bůh není žádným zatrpklým starcem, ale je to usměvavá bytost obrovského citu a každý, kdo se k Němu obrací, má možnost tento Jeho cit poznat. Kdykoliv se sami podíváme do zrcadla, uvidíme v něm jeden z nesčetných dokladů Jeho tvůrčí lásky. Už tento pohled nás má vést k přijetí daru víry. Proto přijměme dar víry a věřme!

RNDr. Petr Benda

Proces blahořečení Franka Duffa, zakladatele Mariiny Legie

Tento proces má čtyři části a začal v roce 1996:

- 1) Nejprve se musely shromáždit všechny spisy Franka Duffa, jeho knihy, články 33 000 dopisů, nahrávky a materiály o něm, což bylo důležité. Toto již bylo dokončeno.
- 2) Soudní proces trval několik měsíců a spočíval ve vyslechnutí svědků o životě, ctnostech a případných chybách. Proces vedl reprezentant kardinála Connella, obhájce spravedlnosti, a dva sekretáři.
- 3) Dva významní teologové zkoumali teologickou úroveň publikovaných děl zakladatele. To bylo již vykonáno.
- 4) Ještě zbývá dokončit práci historické komise a předložit ji delegátovi biskupa. Je třeba se modlit za dokončení práce co nejdříve. Je potřeba také shromažďovat všechny milosti, udělené na přímluvu zakladatele.

Až historická komise dokončí svou práci, předá výsledek arcibiskupovi Dublinu. Jestliže všechno bude v pořádku, doklady budou předány do Říma k další fázi procesu.

Legionáři se mají modlit za zdárný průběh procesu a seznamovat s Frankem Duffem okolí. Zejména je nutné se modlit za zázrak na přimluvu zakladatele. V Římě se budou ptát: Existuje požadavek na jeho blahořečení?

Devadesát let Mariiny Legie

Mariina Legie oslavila 7. září 2011 devadesát let od svého založení. Stalo se to v domě Myra House v Dublinu, kde se shromáždil Frank Duff s několika katolíky ke své první schůzce. Dnes má legie deset milionů členů ve sto sedmdesáti zemích. Uplynulých devadesát let přineslo hodně změn ve společnosti. Také akce Legie prodělaly vývoj podle stavu společnosti. Navzdory pokrokům v technice osobní kontakt mezi lidmi je stále důležitý, dokonce ještě důležitější než dřív.

Duchovní vůdce Concilia P. Bede McGregor, OP shrnul cíle a důvody existence Legie takto: *„Všichni legionáři by měli vědět, že Legie existuje, aby evangelizovala. To znamená, že legionář je povolán, aby žil plně evangelium a plně sdílel evangelium. Nebo v jazyku rodiny Legie – jsme především povoláni, abychom byli svatí. To je primární výsledné ohnisko našich životů a z toho vyplývá, že naše životy musí být autenticky apoštolské. Legie je školou, aby udělala světce a vytvářela apoštoly.“*

Primárním úkolem Legie je osobní posvěcování jejích členů. Ve své první publikaci Frank Duff pomáhal těm, kdo si nedůvěřovali. Říkal: *„Je jiná definice, co je světec. Je to: Ten, který s cílem líbit se Bohu dělá mimořádně dobře své běžné povinnosti. Takový život může být žit bez jediného zázraku, nemusí vzbuzovat pozornost, může být brzy zapomenut, a přesto je to život jednoho z nejdražších Božích přátel.“*

Od samotného počátku úžasným rysem Legie je to, že je otevřená všem. Není jen pro intelektuály nebo velmi nadané lidi, ale také pro „nepatrné“! lidi, kteří používají všechno talent, který jim Bůh dal. Bývalý duchovní vůdce Concilia P. Thomas O’Flynn, CM řekl: *„Nesmí se zapomínat, že Legie je pro ponížené a neprivilegované stejně jako pro vzdělané a mocné.“* Každý křesťan bez rozdílu je povolán k apoštolátu, což je povinnost. Ve mši svaté na Nanebevstoupení Páně se říká: *„Jděte do celého světa a hlásejte radostnou*

zvěst všemu stvoření.“ (Mk 16,15)

Při pohledu do budoucnosti citujme příručku Legie: „*Primárním zákonem pro každé náboženské společenství je se zachovat, rozšířit svou apoštolskou akci nad světem a dosáhnout k největšímu možnému počtu duší. „Rost’te a množte se a naplňte zemi.“ (Gen 1,28) Tento zákon života se klade jako povinnost pro každého, kdo se stává členem Společenství.*“

Otec Chaminade takto formuluje tento zákon: „*Musíme dobývat pro blahoslavenou Pannu, musíme dát poznat těm, s kterými žijeme, jak je sladké patřit Marii, aby se mnoho z nich přimělo připojit se k nám na postupujícím pochodu.*“

Jaká je naše role v budoucnosti? Mnoho z nás má štěstí být aktivními členy Legie. To nám pomáhá uvést naši víru do života, dává nám to příležitost k evangelizaci. Máme povinnost udržet zvláštní spiritualitu naší organizace, být loajální k systému Legie, ale musíme také usilovat o povzbuzení dalších k apoštolátu Církve. Tématem Legie pro letošní rok je *Charisma Franka Duffa a Mariiny Legie*. To povzbuzuje lidi, aby se více dozvěděli o Franku Duffovi a abychom šířili jeho spisy nejen mezi aktivními legionáři. Jeho charisma je něco speciálního, co se má sdílet a propagovat.

Legie má požehnání i v pomocných členech, kteří podporují Legii svou modlitbou (modlí se denně modlitby Legie – Tesseru a Růženec). Jsou také lidé propojení s Legií jinými způsoby – návštěvami Patricijských setkání a účastí na poutích Legie. Legie je rodina, slavíme devadesát let a hledíme k budoucnosti s nadějí, že naši pomocní členové a přátelé se budou chtít dozvědět víc o našem zakladateli a využijí příležitosti, aby se ostatní modlili za blahořečení zakladatele a víc četli jeho spisy a objevili charisma Franka Duffa.

Podle časopisu Maria Legionis zpracoval P. ing. Karel Dachovský

Brazílie

Letos se slaví šedesát let založení Legie v Brazílii. V roce 2001 zde byly čtyři Senáty a sedm Regií – celkem 280 000 aktivních členů. Za deset let nastal vzrůst o víc než 40 % – je zde teď 400 000 aktivních členů. Je to osm Senátů a sedmnáct Regií.

Maria Legionis

Meditace

P. Karel Dachovský

*Několik vteřin stačí,
aby ses dostal k Nekonečnu,
půlhodina rozjímání se vleče,
je to hutná strava,
třeba většinu času
utečou myšlenky jinam,
v životě je hodně odpadu,
Padre Pio a světci
prodlévali stále u Všemocného,
naložili si fůrku
bolestných chvil.
To je ten nejkratší provazový žebřík,
tady se přeskakuje očištec.*

*Evropa tančí,
za dveřmi už tady budou i hladoví.
Půl hodiny rozjímání,
těžko překonatelná laťka pro většinu.
Někde žijí mystici v zavinutém stavu,
jako krásná růže odkvetou.
Bez Krista opadává omítka Evropy.
Někde mají víc smyslu pro duchovno:
indičtí jogíni,
oranžové a hnědé hábity
buddhistických mnichů.
Člověk potřebuje duchovno,
nekřesťané však na scestí.
Evropa tančí
a zatím je válka,
už se stěhují domečky civilizace,
larvy požírají lak evropských houslí.*

*Co všechno musel Kristus vidět
v Getsemanské zahradě!
Už tu nebude,
abych cítil otáčení orloje dějin.
Budu někde jinde prožívat věčnost.
Snad někdo převezme štafetu,
určitě tu bude posloupnost.
Nakonec se všichni odstěhují
do jiných sfér.
Ani očištec nebude.
Jen dvě možnosti – ano a ne.
Pozouny a trubky Posledního soudu.
Ani Země nebude,
vypaří se i zdevastovaná Evropa.*

Sny

P. Karel Dachovský

*K ránu svátku
svaté Marie Magdalény
mi poslala matka sen
v den své křestní patronky,
kdy jsem měl sloužit mši svatou
za její duši.*

*Běžel jsem s kamarádem
vzhůru po stráni Karlova,
byl tam ještě jeden muž,
všichni jsme si pinkali
míčkem na stolní tenis.
Jako chlapec jsem byl dobrý
ve stolním tenisu,
dokonce jsem v okresním přeboru
získal stříbrnou medaili.*

*Na té stráni
jsem však byl neopatrný,
šlápl na míček,
patřil tomu pánovi.
Chtěl jsem ho odškodnit
a věnoval jsem mu známky
ze svého alba,
Honduras, Ifni, Filipíny.
Byl však spokojen,
když jsem mu podal dětský obleček
nalezený na cestě.
Byl nadšen, říkal,
že má malého syna v kočárku
postiženého nemocí.*

*Sny jsou sny
a myšlenky jsou myšlenky.
Víme, že někdy je sen od Boha,
Ještě jsem však neslyšel,
že by mohl být od ďábla.
Ale Padre Pio říkal, že nevíme,
kam až sahá moc ďábla.
Sen je sen.
Přehnal to Sigmund Freud,
měšťák v zajetí materialismu.
Ježíš řekl, že jsme odpovědní
za své myšlenky.
Myšlenky – splašení koníci,
jak pochytat roj včel?
Věda umí hodně,
ale neví, jak spoutat myšlenky,
jedině utlumit k nevědění.
Spíše se vyrobí pravá růže,
než usměrní koryto mysli.
Válka se nemusí vést jen mečem,
ale i proudy myšlenek.*

*Američanům se však nepodařilo
opravit kurs jejich družice
myšlenkami celého národa.
Psal se rok 1979.*

Beat generation

P. Karel Dachovský

*Dálnice kolem Gloucesteru,
jak jsem se dostal ke katedrále,
už nevím.
Holé stěny, masivní sloupy, volný prostor,
žádný obraz, žádná socha.
Pokud vím,
jen někdo balzámově cvičil na varhany.
I to není špatné.
Bůh je Actus purus,
Kristus však i hmota,
proto ty obrazy v baroku.
Pak zase dálnice,
silnička až ve Walesu.
Hrad Beaumaris –
nic – jen pevnost,
žádná krajina
jen přímka moře.
Jezdil jsem stopem,
ale i dost jsem se přitom nachodil.
V nějaké vesnici jsem šel vedle mlékárny
a našel na ulici pětilibrovou bankovku.
Nepatřila mlékárnici,
přesto jsem jí bankovku odevzdal.
Mohl jsem za ni přespat dvě noci v hotelu.
Ale i ten týden přenocování
v parcích a na polích nebyl špatný.
Léto bylo neanglicky milosrdné,*

*Deštník jsem neměl s sebou,
nebylo potřeba,
mládí nesoudně riskuje.
Ale to zdraví!*

*Ještě k té bankovce,
dnes bych ji neodevzdal,
jsem někdo jiný.
Tehdy jakási životní rovina
bez minusů a plusů.
Teď sinusovka povážlivě kmitající.
Tehdy dost svatosti,
byl jsem mládeneček líbící se Bohu,
teď je mi to nejasné.
Je přirozené, že tenký kmínek broskvoně
ještě nenese plody.
Silně jsem prožíval gregoriánský chorál,
Ale chorálu málo v bezbožné
komunistické společnosti.
A slzel jsem při prohlídce výstavy
České baroko,
Bylo to někde poblíž Brompton Oratory.*

*O rok později
jsem chtěl podat přihlášku do semináře,
ale arcibiskupský palác
byl tehdy uzavřený.
Cestou zpátky po Zámeckých schodech
jsem si to rozmyslel.
Neměl jsem jistotu o svém povolání,
co kdybych zabral místo v semináři
někomu schopnějšímu?
Vzhlížel jsem ke kněžím a seminaristům
s posvátnou bázní.
Dnes už jsem životem poučenější.*

*Proč to ale vše povídám?
Je to jakési impromptu
ke Kerouakově „Cestě“
Jak se mohla stát biblí americké mládeže?
Opojná vůně svobody.
Američtí beatníci na cestách stopem
a na černo v nákladních vlacích.
Masa mladých,
kterou těžko lze zneužít k válčení.
Svoboda s vůní vanilky a pelyňku.
Vůně a zápach spáleného benzínu,
rozpálený beton a asfalt.
Pohled na krajinu může vzdělávat
a mládež si ukrojila krajíc lesnatých hor,
ale většinou pouště.
Cesty někam vedou.
Do obytných krabic bez morálky,
fialový opar alkoholu
a ženy – muži.
Beatové kapely,
mládež chce zkratku,
a ne rozvláčnost.
Jistě je v tom poezie,
víc na pódiu než na parketu.
Obdivoval jsem páry tančící „holandsko“
Sám jsem se to nenaučil.
Podivuhodně mě chránila Panna Maria.
Patrně jí stačil zdrávasek čistého srdce.
Cesty někam vedou.
Slepota Kerouaka k tragédii části Ameriky.
Tam však třímají prapor vymydlení,
snad v kostelech každé neděle.*

Beat generation.

*Poezie je jako meč dvojího ostří –
k oblakům nebo k zatracení.*

*Víme o Bohu hodně,
nevíme, jak vypadá
to třídění ryb a hrachu,
na levici, na pravici.*

*Obávám se, že málo kříže
vede k pytlům blahobytu.*

*Bez modlitby
chevrolet zůstane trčet na dálnici.*

Šípky

Běla Schovancová

Pro ptačí miláčky...

*své perly
hodila do keřů Jeseň,
na útěku před první vánicí.*

Orel

Běla Schovancová

*Vznáším se,
snáším se,
mám pod sebou
zasněžené vršky stromů,
jsem letící život
v nebeském dómu.*

Sněhové květy

Běla Schovancová

*Je ráno,
prvního ledna.*

*Slunce již svítí
do pokoje*

*a v křišťálové zahradě
paprsky na sklo maluje*

*zářivé sněhové květy
pro Boží Matku“
pro její potěchu
a k svátku.*

Bárky dětských kočárků

Oldřich Damborský

*Oceán zeleně
s pěnou bílých bříz
naráží na skaliska krajních domů,
a bárky kočárků
plují v tom smaragdu
poháněné
sněhobílou plachtou lásky
s větrem oddanosti.
Ukolébání zlatou rukou slunce
spí malí námořníci
s kotvou pohádek
pod hlavou...*

S Tebou

Marie Dolistová

*Od věků nás to ostří řeže,
ostří hmoty Tebou nastavené,
proměněné v kříž.
S Tebou nejsou propastné hlubiny času bezedné,
s Tebou krutost a smrt nemá poslední slovo.
Ze stromu života odletují listy, padají,
ve víření klesají do návějí osudů.
S Tebou dny člověka nejsou jen vánkem,
který proběhne zemí a jako pára se vypaří.
Temná noc se v hřejivé paprsky světla promění,
listy a květy servané znovu vypučí.
Každou slzu setřeš a ztracené navrátíš.
S Tebou není život jen výbleskem světla
v průrvě mračen temného, nekonečného nevědomí.
S Tebou není život jen hemžením v čase
s pečeti pomíjivosti.
S Tebou není život odmávnutý, ale přetavený.
S Tebou se kříž člověka k Tvému kříži přimkne,
vzepne ze všech epoch – k Vítězství.*

Zdenka Líbalová

*Uchraň mě Bože
před hříchem pýchy
a skloň mou hlavu
k modlitbě
za mír a klid
a úsměv na tváři*

Svatý Bellarmin

Michal Krátký

*Denně usiloval o svatost,
věren požadavkům svého stavu,
rozvíjel v sobě Boží milost,
stále hledal Boží čest a slávu.*

*Jako kněz byl zejména pastýřem,
snažil se ustavičně kázat,
a pokud jeho knihy otevřem',
budem' hned tajemně hloubat.*

*Jeho slova i dnes platí,
jsou jako lahodné pití.*

*Z jeho katechezí učíme se
tomu, co přivádí ke spáse.*

Irena Ruppová (*19. 3. 1938)

Narodila se ve Lvově na dnešní Ukrajině. V roce 1942 odjela spolu s rodiči do Prahy. Její otec byl inženýrem a plukovníkem v polské armádě. V době vojenské služby byl zatčen Rusy a uvězněn v internačním táboře v Kazachstánu, kde zemřel. Po válce se s matkou vrátila do Polska. Matka však brzy zemřela, před tím z obavy před represáliemi svým dětem změnila jména; dceři ze Sidonie na Irenu. Po matčině úmrtí pobývala v sirotčinci v Bílsku (Bielsko-Biała). Vystudovala zdravotní školu v Kladsku, kde po jistou dobu žila, pracovala a kde se zapojila do básnické skupiny hippiesovské orientace, s níž vydala několik básnických almanachů. Pracuje v poradně pro narkomany a ve Společnosti přátel přírody Wilk, která se zabývá ekologií a ochranou polských vlků. V době vojenského stavu v Polsku byla kurýrem místní buňky odborového sdružení Solidarity, avšak po skončení vojenského stavu z něho vystoupila, neboť do Solidarity začalo vstupovat mnoho dříve zkorumpovaných lidí. Je členkou Církve adventistů sedmého dne, vystudovala dvouletý kurz sborových evangelistů, zastává funkci diákona a je katechetkou dospělých členů církve. Žije v Głuchołazích.

Od mládí píše básně a reportáže, které tiskne v almanaších a v lokálních

periodikách. Je členem Robotniczych Stowarzyszeń Twórców Kultury (Pracovních sdružení tvůrců kultury) v Nyse. Obdržela řadu literárních cen, mj. Cenu haliny Poświatowské za poezii, je laureátka básnických soutěží v Kladsku, Wałbrzychu, Radomi, Nyse, Břehu a ve Varšavě.

Vydala sbírky veršů *Poszukiwanie zgubionej drachmy* (Hledání ztracené drachmy, 1998 Krakov), *Świt przywołany* (Přivolané svítání, 2002 Głuchołazy) a povídku *Sierociniec* (Sirotčinec, 2002 Głuchołazy).

Svou tvorbou je zastoupena v básnických almanaších a literárních sbornících *Asymetria słowa* (Asymetrie slova, 1999 Głuchołazy), *Podglądanie Świata* (Prohlížení světa, 2001 Głuchołazy).

*Smrt je jenom sen
po daleké cestě
tichým odchodem po špičkách
chvilkovým strachem
před zamčením dveří
z druhé strany života
Pak opět bude
jasno a zeleno
pak se našeho srdce
dotknou Boží dlaně*

*Nepotřebuji umělé stromečky
malované svíčky
když jsi mi dal celý les
smrků jiskřících od mrazu
Nepotřebuji bílý ubrus
s mrtvým kaprem na podkladu
když mám celou louku
vybílenou sněhem
Nepotřebuji prázdné zvony
na vysokých věžích
když Tvá každodenní slova
zvoní v mém srdci.*

Básně přeložil Libor Martinek